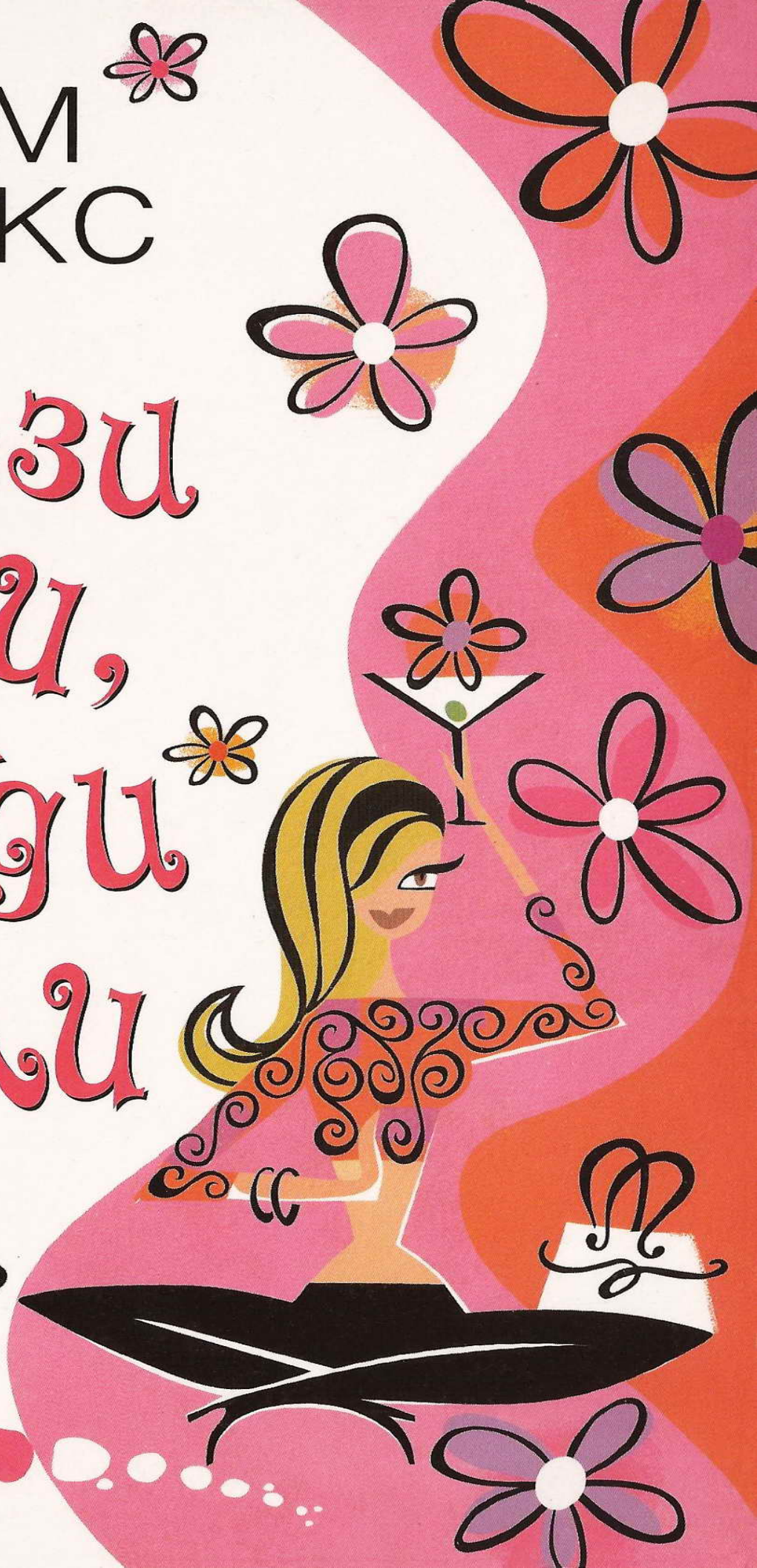

ПЛЪМ
САЙКС

Мези
муду,
муду
глезли

ПЛЪМ САЙКС

ТЕЗИ ЛУДИ, ЛУДИ ГЛЕЗЛИ

Превод: Ивайла Божанова

chitanka.info

1.

Бергдорфските блондинки са явление, нещо, уверявам ви, като лудост в Ню Йорк. Абсолютно всяка жена иска да е такава, но всъщност е *tres* трудно. Няма да повярвате какво посвещаване е необходимо, за да си разкошно, светлокосо, с идеална кожа нюйоркско момиче, с живот, по-бляскав, отколкото сте в състояние да си представите. Честна дума, изискват се огромни усилия, сравними само с, да кажем, научаването на иврит или отказването на цигарите.

Като начало е истинско мъчение да докараш цвета на косата. Всичко започна от най-добрата ми приятелка Джули Бергдорф. Тя е образец за нюйоркско момиче, защото да си впечатляваща, слаба, русокоса наследничка на универсални магазини е най-шикозното нещо, което можеш да си в този град. Някой чул, че ходила в „Бергдорф“ при Ариет да си боядисва косата още като ученичка в гимназията. Явно го е споделила с личната си консултантка в „Келвин Клайн“, която пък го казала на останалите си клиентки. Както и да е, в определени кръгове се разнесла мълвата, че Джули изрусявала косата си точно на всеки тринадесет дни, и изведнъж всички закопнели да са тринадесет дневни блондинки. Косата не бива да е жълта, а много бяла, като на Каролин Бисет Кенеди (К.Б.К.). Тя е иконата, на която трябва да се подражава. Удоволствието е доста скъпо. Ариет взима по 450 долара за повърхностно изсветляване, ако успееш да се вредиш, ала това обикновено е невъзможно.

За бергдорфските блондинки (ББ) се говори и клюкарства непрекъснато. Щом отвориш списание или вестник, попадаш на материал за най-новата романтична драма на ББ или за последната им мания (в момента това са роклите с ресни на „Мисони“). Но понякога клюките са най-достоверната информация за самата теб или за всичките ти приятелки, особено в Манхатън. Винаги си повтарям: „Защо да вярвам на себе си, когато клюките ще кажат на *toi* цялата истина за *toi*?“

Както и да е. Според хорските приказки аз съм бълбукащо като шампанско момиче, което снове из града и непрекъснато си живее живота, като ходи по купони, ако така си представяте идеалния живот. Никога не съм го споделяла с никого, но понякога преди купон се поглеждам в огледалото и виждам насреща си напълно омаломощено същество. Чувала съм, че почти всички момичета в Манхатън страдат от това състояние. Те също никога не си го признават. Джули понякога е така изтощена, че не успява да излезе от апартамента си в „Пиер“ навреме, за да пристигне в точния час, където се е уговорила.

Всички си въобразяват, че ходенето по купони е най-добрият начин на живот, който можеш да водиш тук. Истината е друга — съчетава ли се с ходене на работа, то е доста изтощително занимание, но никой не смее да го произнесе на глас, за да не излезе, че е неблагодарник. Всички в Ню Йорк постоянно повтарят: „Всичко е върхът!“, дори да гълтат в момента „Золофт“ срещу депресията си. Същевременно има и много положителни страни. Например никога не се налага да плащаш за важни неща като маникюр, педикюр, изсветляване на косата или оформянето ѝ със сешоар. Лошото е, че хората, от които зависиш, понякога превръщат в пълен хаос светския ти живот. Повярвайте ми — ако детето на дерматолога ти не го приемат в епископалната църква, той денонощно ще те тормози по телефона.

Или друг пример: миналия вторник ходих при приятелката си Мими, в дома ѝ на Шестдесет и трета и „Медисън“, за „съвсем скромно и непретенциозно събиране по случай предстоящото раждане. Ще бъдем само момичетата, за да се видим“, както каза тя. Имаше по трима прислужници на гостенка, ръчно изработени розови бисквитки от „Пайярд патисри“ на „Лексингтън“ и шоколадови пури от „Фошон“. Беше толкова непринудено, колкото коронясването на кралска особа. Никой нищо не хапна, какъвто е протоколът за събирания по повод на предстоящи раждания в Ист Сайд. Тъкмо влязох през вратата, и звънна мобилният ми телефон.

— Ало? — обадох се.

— Трябва ти изсветляване! — извика отчаян глас.

Обаждаше се Джордж, моят фризьор. Прибягвам до услугите му, когато не успея да се вредя при Ариет, а това е почти през цялото време, тъй като тя е постоянно заета с Джули.

— В Аризона ли си? — попитах аз.

(Всички казват Аризона вместо Център за лекуване на зависимости. Много фризьори от Ню Йорк посещават Аризона почти всеки месец.)

— Току-що излязох оттам — отвърна Джордж. — Ако не станеш русокоса, ще бъдеш много самотно момиче — продължи той почти разплакан.

Човек очаква фризьор като Джордж да е наясно, но се наложи да му обясня подробно, че брюнетка като мен не може да стане блондинка.

— В Ню Йорк може — не се предаваше той. Пропуснах церемонията в библиотеката по отварянето на подаръците за бъдещото бебе, защото се наложи с Джордж да обсъдим различните типове зависимости и да изслушам какви неща е научил по време на лечението — от сорта на: „Говори каквото мислиш и мисли каквото говориш, без да забравяш неизменно да се придържаш към това правило“. Всеки път, когато Джордж се лекува от зависимостите си, започва да говори все повече и повече като Далай Лама. По мое мнение, ако фризьор ще те обсипва с някакви мъдрости, редно е да са свързани предимно с косите. Както и да е, никой не прие поведението на Джордж за странно, защото на всички в Ню Йорк, докато са на светско събиране, им се обаждат специалистите им по разкрояване. Извадих късмет, че не бях сред гостите, когато Мими е отворила моя подарък, който представляваше набор от книгите на Биатрикс Потър. За малко да пометне, защото книгите бяха повече, отколкото някога е прочела. Сега знам защо на такива събирания повечето момичета поднасят модни бебешки дрешки от „Бонпойнт“ вместо литература.

Понякога фризьорите, техните зависимости, купоните и гримирането при специалист започват да отнемат изключително много време и се превръщат в същинска работа — направо нямаш кога да се съсредоточиш върху истинската си кариера. (А аз имах истинска кариера, за която да мисля, но повече по въпроса — по-късно.) В Манхатън винаги така става: събитията някак се застъпват и преди да се усетиш, излизаш всяка вечер, работиш като луд и тайно мажеш с мехлем носа си отвътре, за да го обезкосмиш, както правят всички. Не след дълго си убеден, че ако не нанесеш правилно мехлема, целият ти свят ще се срине.

Преди да ви разкажа останалите клюки от събирането при Мими, ето няколко характерни мои черти, които вероятно ще ви е любопитно да научите:

1. Говоря свободно френски, поне от време на време. Особено ме бива с думи като *moi* — мен, и *tres* — много; вършат работа в почти всички случаи. Някои зловни хора твърдят, че точно това не е свободно владеене на езика, но според мен така е по-добре, защото, ако владеех идеално френски, никой нямаше да ме харесва, понеже никой не обича идеалните момичета, нали?

2. Винаги мисля за другите. Например, ако приятел милиардер ми предложи да ме отведе от Ню Йорк до Париж с ЧС (това е бързият, нюйоркски начин да кажеш „частен самолет“), аз се чувствам морално задължена да приема, защото така онзи, до когото бих седяла в обикновен самолет, сега ще разполага с двете места все за себе си, което си е истински лукс. А и когато се умориш, винаги имаш възможност да отидеш да поспиш в спалнята. (При всичките ми старателни издирвания никога не открих спалня на борда на самолет на „Американ Еърлайнс“.) Стане ли въпрос за удобството на друг човек, моят девиз е: винаги предпочети частния самолет.

3. Толерантна съм. Ако някое момиче носи обувки с висок ток от миналия сезон на „Маноло Бланик“, няма веднага да престана да я смятам за приятелка. Никога не знаеш дали в демодирания чифт обувки не дреме някой страхотно готин човек. (Безпощадността на някои в Ню Йорк стига дотам да не разговарят с момиче, ако не е обуто в обувки, които ще са модни следващия сезон; това обаче ми се струва прекалено.)

4. Имам здрав разум. Него наистина го притежавам в изобилие. Винаги отчитам, ако съм пропиляла един ден в безсмислени действия.

5. Завършила съм английска литература. Хората не допускат за възможно момиче, така пристрастено към джинси „Клое“ като мен, да е учило в Принстън, но когато на събирането по случай предстоящото раждане споменах за колежа пред едно от момичетата, тя възкликна: „Господи! Завършила си колеж?! Ти значи си Стивън Хокинг в женски облик.“ Някой с толкова много акъл никога няма да направи лудостта да даде 325 долара за чифт джинси „Клое“, но аз, подобно на повечето нюйоркски момичета, не успях да устоя на изкушението. Причината да мога да си позволя джинси за 325 долара е, че споменатата по-горе

кариера се състои в това да пиша статии за модно списание, в които се твърди, че като похарчиш 325 долара за джинси, ще станеш необикновено щастлива. (Опитвала съм всички други джинси — „Роган“, „Севън“, „Ърл“, „Джуси“, „Блу Кълт“, — но винаги се връщам към класическите „Клое“. Те правят нещо с дупето ти, което другите не успяват.) И още нещо ми помага да имам пари да поддържам навиците си — не плащам наем за апартамента си на Пери Стрийт. Хазаинът ми предпочита да му плащам по друг начин. Ако го поканя например да изпие тройно еспreso, той намалява наема ми с повече от сто процента. Винаги повтарям, че човек трябва да е пестелив — принцип, налаган от британците по време на войната, за да накарат децата да си изядат докрай овесената каша, — но когато аз го казвам, имам предвид да не се пилеят пари за скучни неща като плащането на наем, когато могат да отидат за джинси „Клое“.

6. Точна съм. Ставам всяка сутрин в 10,30 и нито минута по-рано.

7. Спестовна съм. Има начин да си икономичен дори при скъпи навици. Не го споделяйте с никого, защото някои момичета завиждат, но аз почти не плащам нищо за дрехите си. Модните дизайнери в Ню Йорк обожават да раздават дрехи. Понякога се питам дали модните дизайнери, които смятам за гении, всъщност не са глупаци, както някои злобари твърдят. Не е ли глупаво да дадеш нещо без пари, когато можеш да го продадеш? Но явно има нещо доста умно в този вид глупост, защото модните дизайнери винаги имат най-малко четири луксозно обзаведени къщи (в Сейнт Бартс, Аспен, Биариц, Париж), докато всички уж умни хора с редовна работа, свеждаща се до продажби срещу пари, обикновено разполагат с една-единствена къща, и то оскъдно обзаведена. Затова твърдя, че модните дизайнери са гении: трябва да си гений, за да изкарваш пари, раздавайки безплатно дрехи. Като цяло бих заявила, че ценностната ми система е непокътната, независимо от изкушенията на Ню Йорк, които — за жалост трябва да призная — превръщат някои момичета в доста разглезени принцеси.

Споменах „принцеси“ и е наложително да добавя, че на събирането у Мими гъмжеше от варианта им от Парк авеню. Присъстваха всички, с изключение — доста странно — на Джули, най-

открояващата се такава принцеса. Повечето от обаятелните момичета имаха невероятно щастливия вид на собственички на джинси „Клое“. Друга група имаха сияещия вид на момичета, получили годежен пръстен, шлифован в „Хари Уинстън“. Към тях спадаха Джолийн Морган, Кари Филипс (тя имаше най-големия годежен пръстен, но пък ѝ бяха направили отстъпка от цената, защото майка ѝ е от рода Уинстън) и К. К. Адамс. Скоро изоставиха другите гости, за да проведат събрание на притежателките на годежни пръстени в спалнята на Мими — размерите на спалнята на Мими позволяват вътре да се настани цял девически клас. Всичко е тапицирано в гълбовосиво — дори вътрешните страни на вратите на дрешниците. Когато най-последно успокоих горкия Джордж и го разкарах от мобилния си телефон, отидох при тях. Джолийн — пълничка, русокоса и бледа, обожаваща Софи Дал, защото чула, че последната никога през живота си не е правила слънчева баня — вече е била сгодена два пъти. Зачудих се откъде е сигурна, че най-новият ѝ годеник е истинският мъж за нея.

— Лесно е. Имам нов, водонепроницаем метод да ги избирам. Ако при избора на мъж прилагаш същата система, както при избор на ръчна чанта, ти гарантирам, че ще откриеш кой ти подхожда най-добре — обясни тя.

Според теорията на Джолийн мъжете имат много общо с чудесните неща, характерни за хубавата дамска чанта — например за най-хубавите се съставя списък на чакащите. За едни се чака две седмици (момчета, завършили колеж, или чанти на „Л. Л. Бийн“), за други — три години (забавни и чаровни мъже или чанти от алигаторска кожа на „Ермес Бъркин“). Дори да си в списъка цели три години, не е изключено друга жена да те пререде. Най-сексапилните трябва да бъдат добре скрити — така твърди Джолийн, — защото иначе най-добрата ти приятелка ще ти вземе плячката на заем, без дори да ти каже. Джолийн се тревожи силно, понеже без този аксесоар момичето изглежда необлечено докрай.

— ... от което от само себе си се разбира, че трябва да опита няколко стила годеници, преди да открие кой ѝ подхожда най-добре — завърши тя.

Вероятно съм подценявала Джолийн Морган: тайно я смятах за едно от най-повърхностните момичета в Ню Йорк, ала се оказа, че проявява скрита задълбоченост, става ли въпрос за взаимоотношения.

Понякога отиваш на събиране по случай предстоящо раждане, без да очакваш нещо повече от разговор за предимствата на предварително определеното цезарово сечение (това ти позволява да избереш астралния знак на детето си), а си тръгваш, научил доста неща за живота. В момента, когато се прибрах вкъщи, написах имейл на Джули.

До: JulieBergdorf@attglobal.net

От: Moi@moi.com

Относно: Щастие

Току-що се връщам от събирането у Мими по повод предстоящото ѝ раждане. Скъпа, къде беше? Джолийн, К. К. и Кари са всичките сгодени. Днес следобед открих въпиещата разлика между щастieto да притежаваш джинси „Клое“ и щастieto да имаш годежен пръстен. Искам да кажа: имаш ли представа колко величествено изглежда кожата ти, когато си сгодена?

Джули Бергдорф е моята най-добра приятелка от минутата, когато я срещнах в ъгловия апартамент на майка ѝ в хотел „Пиер“ на Петдесета и Шестдесет и първа улица. Беше единадесетгодишна наследница на универсален магазин. Прадядо ѝ основал „Бергдорф Гудман“ и цяла верига магазини във всички кътчета на Америка. Поради това Джули винаги казва, че има поне 100 милиона в банката и „нито цент повече“, както обича да уточнява. През по-голямата част от тийнейджърските си години Джули крадеше стоки от „Бергдорф“ след всекидневното си пазаруване в „Спенс“. До ден-днешен ѝ е трудно да не гледа на „Бергдорф“ като на свой дрешник, макар преди години голяма част от магазина да бе продадена на Ниман Маркус. Най-хубавото нещо, което някога открадна, беше яйце на Фаберже, инкрустирано с рубини, бивша собственост на Екатерина Велика. Оправдаваше детското си увлечение с обичта към красивите неща.

„Сигурно е било страшно старомодно да си наследница на «Улуърт», защото ти се е налагало да крадеш препарати за миене на

тоалетни, а на мен ми се падат разкошни неща, като ръчно изработени кожени ръкавици.“

Сред любимите думи на Джули са „старомоден“ и „разкошен“. Веднъж Джули изрази желание на света да няма нищо старомодно, но аз ѝ обърнах внимание, че ако всичко старомодно изчезне, няма да има разкош. Старомодността е нужна заради контраста. Джули направи друга аналогия: ако няма бедни, никой няма да е богат, но аз ѝ обясних какво всъщност имам предвид: щастлив ли си през цялото време, как ще разбереш, че си щастлив? Тя възрази — щял си да си вечно щастлив, но аз не се съгласих: трябва да познаваш нещастията, за да разбереш същността на щастията. Джули се намръщи и попита строго: — Пак ли си чела „Ню Йоркър“?

За Джули „Ню Йоркър“ и културните предавания по телевизията са синоними на нещо страшно вредно и скучно. Според нея всички трябва да четат клюкарското „Ю Ес Уикли“ и да гледат рекламните канали.

Майките ни произлизаха от заможни филаделфийски семейства; били най-добри приятелки през 70-те години. Аз израснах в Англия, защото баща ми е англичанин и според мама всичко английско е „по-добро“, но пък в Англия няма наследнички на универсални магазини, а мама много искаше да имам такава приятелка. Същевременно майката на Джули смяташе, че ще въздействам цивилизоващо на дъщеря ѝ. Грижеха се да се срещаме всяко лято и ни изпращаха на лагер в Кънектикът. Едва ли са се досещали колко удобно ни е да вземем влака и да се върнем незабавно в Ню Йорк, след като са ни откарали, и да се настаним в имението на семейство Бергдорф в Нантъкет.

Веднъж завърнали се в Ню Йорк, младата Джули и аз често наемахме стая в „Пиер“ и поръчвахме на рум сървис специалитета на хотела — портокалова торта с шоколадова глазура и сироп от клен. Много по-забавно беше да си малко американско момиче в Ню Йорк, отколкото малко американско момиче в Англия. Нюйоркските момиченца като Джули много ги глезеха, те караха летни и зимни кънки, разрешаваха им да се гримират и имаха лични козметички. Освен това родителите им постоянно отсъстваха. Още на тринадесет Джули бе напълно запозната с географията на „Барнис“ и вече бе пазарувала нееднократно там. Още по онова време беше от ББ, макар тогава да не подозирахме за съществуването им.

Благодарение на Джули същото лято се върнах в Англия пристрастена към списание „Вог“ и Ем Ти Ви. В резултат на постоянното гледане на „Висше общество“ акцентът ми доста се бе поамериканчил. Мама страшно се разстрои, което значеше, че съм постигнала голям напредък с произношението си.

Мечтаех единствено да се преместя да живея в Ню Йорк, да си променя прическата и да изглеждам толкова пленителна, колкото и Джули. Не преставах да врънкам мама и татко за американско колежанско образование. Моля ви, не казвайте на никого, че съм го споделила, но наистина получих достатъчно високи бележки, за да постъпя в Принстън, защото, докато учех алгебра, латински и поетите романтици, единствено ме крепеше мисълта за кислородните маски на лицето, каквито ти правят в Ню Йорк. Когато ме приеха в Принстън, мама остана смаяна.

— Но как можеш да замениш Англия с Америка? Как? Как?
Очевидно нямаше представа за кислородните маски.

Оказа се, че Джули има основателна причина да не се появи у Мими. Арестували я за кражба в „Бергдорф Гудман“. Обадиха ми се да ми съобщят новината късно следобед. Веднага потърсих Джули на мобилния ѝ телефон, ала попаднах направо на гласовата ѝ поща. Не се изненадах. Макар Джули да се бе заклела да не краде, след като получи достъп до попечителския фонд на нейно име, я завладяваше именно тази налудничава идея, ако за пет минути ѝ доскучае. Бях започнала вече малко да се тревожа, когато след седем часа звънна самата Джули.

— Ей, мила, да знаеш какво забавно нещо се случи. Арестувана съм. Ще дойдеш ли да ме измъкнеш? Уреди да ме пуснат под гаранция. Изпращам ти шофьора си да те вземе веднага.

Четиридесети пет минути по-късно пристигнах в 17-и участък на Източна Петдесет и първа улица. Джули чакаше във вехтата на вид чакалня и изглеждаше невъзможно шикозна. За хладния октомврийски ден беше облякла бял кашмирен панталон, късо палтенце от лисича кожа и носеше огромни слънчеви очила. Имаше извънредно изтънчен вид за момиче на двадесет и пет, но така е с всички принцеси на Парк авеню. Боготворящ я полицаи ѝ подаваше капучино от „Старбъкс“ — очевидно бе ходил да го купи от скъпото заведение. Седнах на пейката до нея.

— Джули, полудя ли? — смърх я аз. — Защо пак започна да крадеш?

— Защото не можеш да не притежавам пленителната чантичка на „Ермес Бъркин“ в бебешко розово с бяло бие. Толкова депресирана се чувствах да не е моя — обясни тя, олицетворявайки самата невинност.

— Защо не си я купи? Определено можеш да си го позволиш.

— Никак не е лесно да си купиш „Бъркин“! Чакаш в списъка поне три години, а и тогава не се знае дали ще я получиш. Вече съм се записала в списъка за синята велурена чанта и ще умра от нетърпение.

— Но Джули, това е кражба и ти крадеш от самата себе си!

— Което е очарователно, нали?

— Трябва да престанеш. Ще се появиш във всички вестници.

— Което е страхотно, нали?

Джули и аз седяхме там сигурно час, преди да се появи адвокатът ѝ и да съобщи как е успял да убеди полицаите да не предявяват обвинение. Обяснил, че Джули е възнамерявала да заплати стоката, но обикновено не се разплащала в магазина, а сметките отивали направо в апартамента ѝ. Станало досадно объркване.

Джули прие доста весело цялата случка. Същата вечер си тръгна почти неохотно от участъка. Явно ѝ се нравеше вниманието, с което я обсипваха полицаите. Дотолкова бе очаровала детектив Оуен — несъмнено сто процента влюбен в нея от минутата, когато я арестувал, — че ѝ позволил да повика фризьор и гримьор, преди да ѝ направят полицейската снимка. Вероятно е имала основание да се държи като на модно ревю — така щеше да използва снимката години наред.

След арестуването на Джули журналистите само дето не полудяха. Излизайки на следващата сутрин от „Пиер“ (където баща ѝ щедро бе купил за нея другия ъглов апартамент), за да отиде до гимнастическия салон, Джули се натъкнала на орди фотографи. Изтичала обратно вътре и ми звънна разплакана.

— Господи, всички са отвън! Папараци, журналисти... Успяха да ме снимат. Не мога да се оправя!

Плачеше истерично, но подобни неща стават през цялото време, затова никой не предприе нещо драматично, като например да се обади на 911. Обърнах ѝ внимание, че никой няма да погледне втори път снимките, нито ще помни след ден-два какво се е случило. Да не се притеснява, че ще я има във всички вестници.

— Не се притеснявам, че ще се появя във вестниците — простена тя, — а защото ме снимаха по анцуг! Никога няма да мога да стъпя отново на ъгъла на „Медисън“ и Седемдесет и шеста улица! Моля те, ела.

Понякога, когато приказва така, си мисля колко е хубаво, че е най-добрата ми приятелка, защото, ако не беше, въобще нямаше да я харесвам.

Пристигнах в апартамента и икономката ме насочи направо към покоите ѝ. Ужасено смълчани фризьор и гримьор стояха в очакване в спалнята, боядисана в бледо нефритенозелено — любимия цвят на Джули. Два старинни китайски шкафа се издигаха от двете страни на камината. Огромното легло с балдахин беше спомен от нейната баба. Джули не лягаше в него, ако току-що не е застлано с чаршафи, по които са избродирани с копринен конец инициалите ѝ. Открих я със зачервени от плач очи трескаво да рови из дрешника. Невероятно бързо изхвърляше оттам дрехи, които се трупаха на камара върху дебелия бял килим. Личната ѝ камериерка ги прибираше в другия дрешник, така че камарата нито се увеличаваше, нито намаляваше драстично. Най-накрая Джули изрови скромна черна рокля „Шанел“ на майка си, остри обувки с висок ток и огромни слънчеви очила. Отново копираше напълно К.Б.К. Час по-късно с безупречно направени коси и грим, тя излезе от „Пиер“. Усмивната уверено, даде интервю на чакащите журналисти, обяснявайки всичко за „досадното объркване“.

Следващата неделя на посветените на мода страници в „Ню Йорк Таймс“ се появи разкошна снимка на Джули под заглавието на дългата статия от модния критик на вестника „КРАСИВАТА БЕРГДОРФ НЕВИННА“. Джули беше очарована, баща ѝ — също. Обади ми се следващия понеделник да ми се похвали с красивата старинна гривна — подарък от него, придружена с бележка: „Благодаря ти, скъпа моя дъще. Т.“

— Искаш да кажеш, че е доволен?!

— Толкова се радвам — сподели Джули. — Досега татко никога не ме е възнаграждавал така богато. Цялата история как наследничката на магазина краде оттам е вдигнала страхотно продажбите и стоката направо се разграбва. С особен успех се ползват слънчевите очила, които си бях сложила. Татко е предложил на борда на директорите да

ме направят управител по продажбите. Само се моля да не се налага много да работя.

После Джули я снимаха където и да отиде, а това се отразяваше добре на търговията във веригата от универсални магазини. Според нея цялото внимание от страна на пресата въздействало благоприятно и на самочувствието ѝ, и ѝ помагало да разреши „спорните си въпроси“ — модерният термин, използван за психологическите проблеми, каквито имат всички, живеещи в Ню Йорк или Лос Анджелис.

Джули има „спорни въпроси“ с момичето на рецепцията в козметичния салон за разкрасяване — онази невинаги успява да ѝ уреди час, който тя иска при Симонета — най-добрата козметичка в салона, — за подкожни инжекции с витамин С на лицето. Лекарите на Джули я окуражават да търси дали не е имала „спорни въпроси“ през детството си и се открило, че „тя е страдала болезнено“, понеже родителите ѝ я пращали за Коледа в Швейцария със самолет в първа класа, докато всички други деца пътували в бизнес класата. Джули има „спорни въпроси“ и защото притежава прекалено много пари, но пък не чак толкова, колкото някои други принцеси от Парк авеню. Джули обаче не се отказва да ходи при психоаналитиците си, макар някой път да ѝ взимат по 250 долара за информация, която спокойно би получила от „Венити Феър“ за 3,50.

Веднъж изразих пред Джули надежда „спорните ѝ въпроси“ да се разрешат някога, а тя възкликна:

— Господи, надявам се да не стане. Ще бъда далеч по-безинтересна, ако съм богата и не се чувствам прецакана от това.

За щастие, в Ню Йорк се приема за *tres* шик да си невротичен — следователно Джули и аз се вписваме идеално.

Можете да си представите реакцията на Джули на моя имейл, където ѝ обяснявах разликата между щастие от чифт джинси „Клое“ и щастие на Джолийн, К. К. и Кари заради годениците им. Няколко дни по-късно седяхме на късна закуска, на път да премине в обяд в „Джос“ — новото скъпо заведение за нездравословна храна на ъгъла на „Съливан“ и „Хюстън“. Джули си бе облякла прекалено натруфено палто от норка на „Мендел“, по които всички са полудели, но принцесите на Парк авеню обикновено винаги се обличат прекалено

натруфено. И аз щях да го правя, ако имах толкова много нови дрехи всяка седмица. Тя продължаваше да се радва на триумфа си заради кражбата, но настроението ѝ се помрачи, когато споменах събирането при Мими.

— Да не искаш да ми създадеш нов „спорен въпрос“? Яко! Как ти хрумна?! Това е направо отвъд — проплака тя.

— Кое как ми е хрумнало? — попитах, заливайки палачинката си с още кленов сироп.

— Да ми пишеш как всички, само не и аз, имат годеници! Не е честно. Щастлива съм, но не чак колкото К. К. или Джолийн. За целта трябва да си влюбена.

— Не е задължително да си влюбена, за да си щастлива — възразих аз.

— Мислиш така само защото никога не си била влюбена. Господи, чувствам се толкова нещастна и не-шикозна! Направо старомодна! Чух, че откакто са се сгодили, всичките изглеждат страхотно.

Ако се изключат „спорните въпроси“, драматизмът, купищата дрехи и инжекциите с витамин С, Джули всъщност е безнадеждна романтичка. Твърди, че е била влюбена над петдесет и четири пъти. Започнала е отрано; сдобила се с първото си гадже като седемгодишна, но това било „преди да започне епидемията с оралния секс“, уточнява тя неизменно. Истински вярва на текстовете на любовните песни, смята, че любовта те извисява до небесата, където ти е мястото, и сериозно прие налудничавата идея на „Бийтълс“, че „всичко, от което се нуждаеш, е любов“. Повечето от любовните ѝ проблеми се дължат на Доли Партън. Вдъхновена от нейната лесен „Винаги ще те обичам“, Джули твърди, че истински обича всичките си бивши гаджета, „дори онези, които направо мрази“, което според психоаналитиците ѝ е „сериозен спорен проблем“. Възприема „Хотелът на разбитите сърца“ като хотел „Четири сезона“ на Петдесет и седма улица, където отсяда винаги когато се скара с някое от гаджетата си. Ако възможностите ми позволяваха да наемам апартамент в това божествено място, и аз щях да късам с мъжете на всеки две седмици. Джули е убедена, че ще бъде щастлива само ако е влюбена и има годеник, подобно на всички останали.

— Притежавам модели на всички чанти, правени някога от „Марк Джейкъбс“, но за какво са ми, ако годеник не подкрепя другата ми ръка? Виж се! — възкликна тя и посочи краката ми под масата. — Обула си мрежести чорапи! Отново ли са на мода? Защо никой не ми е казал?

Джули драматично захлупи глава върху масата и избърса нос в ръкава на палтото от норка, което ми се стори доста разглезена постъпка дори за принцеса. След няколко минути се успокои и лицето ѝ изведнъж се озари. Настроенията на Джули се менят така бързо, че понякога се питам дали не е шизофреничка.

— Имам идея! Хайде да отидем да си купим мрежести чорапи и да си търсим годеници — предложи тя развълнувано.

Джули наистина си мисли, че годеници се намират толкова лесно, колкото и чорапите.

— Джули, защо искаш да се омъжиш точно сега? — попитах я.

— Яко! Въобще не искам. Желая само годеник. Няма да се омъжа за него веднага. Отиваме да търсим евентуални съпрузи — настоя тя.

— И двете? — смаях се. — Америка не е ли модерна страна, където работещи момичета като мен нямат нужда от годеници?

— Всеки иска да се влюби някога. То си е разкошно. Кажете ми какво се говореше за К.Б.К., преди да се свърже с Джон Ф. Кенеди Младши?

— Джули, човек не се сгодява само за да има мъж до себе си. Това е себично.

— Наистина ли? — попита тя и лицето ѝ засия още по-вдъхновено. (Всяка седмица психотерапевтът ѝ повтаря, че ще е пощастлива, ако стане по-себична. Съдейки по поведението на повечето хора, явно всеки психотерапевт в Ню Йорк дава този съвет на пациентите си.) — Толкова се вълнувам. Добре. Отивам си вкъщи и няма да ям. Дебелея само като гледам салфетките тук — отсече Джули.

Преди да си тръгне, ме накара да обещаая, че ще ѝ помогна в „Кампанията ЕС“, както тя наричаше предстоящия лов на евентуален съпруг. Щеше да се сдобие с годеник точно така лесно, както и с мрежести чорапи, не се съмнявах. Тя е ярък пример за принцеса от Парк авеню в акция: не допуска нищо да се изпречи на пътя ѝ.

Джули пое към центъра на града, а аз се втурнах на делова среща. Господи, помислих си в таксито, ловът на ЕС на Джули ми действаше доста стресиращо. Понякога е направо изтощително да водиш живот на образцова купонджийка. Вероятно от време на време — мина ми през ума — е добре да правя по-малко изтощителни неща: например да водя живот на не-купонджийка и да стоя мирно и тихо заровена в английската провинция. Добре, няма да нося хубави обувки, но все ще има и някакви положителни страни. В момента не ми хрумваше нито една, но със сигурност щях да измисля нещо.

В този момент звънна мама.

2.

Оставих я да се запише на гласовата ми поща.

Гласът на мама постоянно ми напомня, че има страшно основателни причини да живея като момиче купонджийка тук, а не като момиче не-купонджийка там.

Четири причини да напусна Англия, подредени по значение:

1. МАМА

Има определена склонност към мигрени. Мигрени, предизвикани от такива ужасяващи преживявания като: паркиране в многоетажен гараж на летище „Хийтроу“; заминаване на ваканция в чужбина, поради вероятността да ѝ се наложи да ползва многоетажен паркинг, за да хване самолет, защото самолетите все пак излитат от летища, обикновено оборудвани с такъв вид паркинги; като се сети, че е американка; от изпращането на факс; от изпращането на пощенска картичка; като си представи, че може да се наложи да научи как се изпраща имейл; да живее в провинциалната ни къща в Нортамптъншир; да живее в Лондон. С други думи — от всичко!

В резултат на това мама — винаги се нарича „мами, понеже звучи по-британско“ — е обсебена от идеята да контролира живота на единствената си дъщеря. Професионална майка и удивително невъзмутим сноб, тя се е внедрила здраво сред английската аристокрация, попива техния стил във вътрешното обзавеждане и ботушите „Уелингтън“, каквито те носят (с кожена подплата). Амбицията ѝ е да ме омъжи за британец, при това и аристократ. (Да правя кариера, не влизаше в плановете ѝ, но представляваше част от моите.) Идеалният кандидат виждаше в „съседското момче“, син на местния големец, графа на Суер. Джули не разбираше защо идеята на мама никак не ми допада. Постоянно повтаряше как би направила всичко да се омъжи за тип със замък в Англия. Ала истината е, че нямаше никаква представа колко са влажни тези сгради през зимата.

Нашата къща е разположена на границата на двадесет и пет хектаровото имение, където се намира замъкът Суер. „Съседство“ за горните слоеве на английската аристокрация означава поне двадесет минути път с кола. Откакто се помня, винаги когато минавахме край портата на замъка, мама възкликваше сякаш току-що ѝ е хрумнало: „Малкият граф е твой връстник. Той е най-примамливата партия в цялото графство Нортамптъншир!“ (Говореше за нашия шестгодишен съсед, когото никога не бях виждала.)

— Мамо, аз съм на пет години и половина. Трябва да си на шестнадесет, за да можеш да се омъжиш — напомнях ѝ.

— Отваряй си очите отрано! Ще станеш най-красивото момиче в околността и ще се омъжиш за малкия граф, чийто замък е много по-представителен от замъците на всичките ти роднини.

— Мамо...

— Мами! Престани да ме наричаш „мамо“ и да говориш с този непривлекателен американски акцент, защото никога никога няма да се омъжи за теб.

Моят акцент беше точно копие на маминия. Не можех да го променя, както и тя не бе в състояние да го стори. Разликата помежду ни се свеждаше до моето нежелание. Още на пет и половина години исках акцентът ми да е повече американски.

— Мами, защо винаги подчертаваш, че всичките ни роднини живеят в замъци, когато това е вярно само за един?

— Ами другите са починали, скъпа.

— Кога?

— Неотдавна. Във Войната на Розите.

Един от нашите роднини наистина притежаваше замък до Абърдийн. Гостувахме на почитаемия Уилям Кортеней, застаряващия прачичо на баща ми, всяка Коледа. Внуците му Арчи и Ралф (в Англия неизменно се произнася „Раф“), също присъстваха в списъка на мама за евентуални женихи, доколкото значителните количества пари, които щяха да наследят един ден, компенсираха липсата на благороднически титли.

Мама ми повтаряше, че всеки в Америка мечтае да попадне в истински шотландски замък за коледната ваканция. Никога не ѝ повярвах напълно. Кой би искал да прекара пет дни в замък, където е по-студено, отколкото на Северния полюс, когато може да посети „Дисниленд“? След шест арктически Коледи развих фобия към провинциалните английски къщи, от която се съмнявам дали някога ще се отърся. През голяма част от времето си представям, че сме евреи и ще забравим въобще за Коледа като празник.

През детството ми амбициите на мама да ме омъжи присъстваха в почти всички наши разговори. Помня ги както другите деца слушат наставленията да влязат в колеж или да не взимат наркотици. Няма да

забравя един доста напрегнат разговор по време на закуска — бях около десетгодишна.

— Скъпа, кога ще отскочиш до замъка Суер да пиеш чай с малкия граф? Бил доста привлекателен. Ще се влюби в теб, щом те види — подхвана мама.

— Мамо, знаеш, че откакто татко продаде на графа онези столове, никой не е виждал никой от семейство Суер — отвърнах.

— Шшшт... Това стана доста отдавна. Графът и графинята положително отдавна са забравили.

— Но, мамо, говори се, че са се изнесли от години и оттогава никой не ги е виждал — възразих разпалено.

— Сигурно идват от време на време. Как биха зарязали подобна красива къща? Какъв купол има само! И такива добре поддържани градини. Следващия път, когато дойдат, ще се отбием...

— Нека не го правим — помолих аз, макар да бях донякъде любопитна как изглежда замъкът отвътре и какви са собствениците му.

Мама категорично отказваше да приеме два доста значими факта. Първо — семейство Суер се бяха развели преди около четири години (тайнствената графиня беше прочута с любовните си увлечения), а графът и малкото му момче сякаш потънаха вдън земя. Второ — откакто баща ми, вечно стремящ се към осъществяване на „добра сделка“, продаде на графа четири стола стил „Чипъндейл“, които се оказаха фалшификат, двете фамилии не си говореха. „Историята със столовете“ — както я нарекоха местните вестници — представлява типична английска провинциална война и щеше да продължи цял живот. Столовете бяха върнати, баща ми възстанови парите и се извини писмено на разгневения граф с обяснението, че е бил подведен от доставчиците, ала благородникът така и не преодоля съмненията си. Публично оповести нежеланието си да има нищо общо с баща ми, защото не може да му се вярва. Графинята — съвсем естествено — застана на страната на съпруга си; мама — съвсем естествено — застана на страната на татко. Всички в селото — също съвсем естествено — застанаха на страната на семейство Суер, както повеляваше традицията, и по този начин увеличиха шансовете си да бъдат канени на тържествени пищни вечери в замъка.

Мама, в отчаян опит да се сприятели със семейство Суер, се постара да заглади недоразумението. Когато обаче ги покани на

годишния си летен коктейл, те ѝ отказаха. Наближи Коледа, но от замъка не дойде покана за обяд в деня след празника. В черквата графинята демонстративно избягваше мама, като се местеше на друга редица, ако майка ми седнеше в края на нейната.

Преживяното натовари непоносимо мама от светска гледна точка и тя започна да се преструва, че никога нищо не се е случило. Надяваше се историята постепенно да бъде забравена. Селцето обаче се подхранваше от случката и отказваше да я загърби. Ако трябва да съм откровена, в малките английски села хората враждуват нескончаемо заради най-глупави неща: колко били големи зелките им, какво дърво са засадили съседите на границата с имота им — приемат дъбовете, но иглолистите предизвикват съдебни препирни. Такива са традициите. Навярно подобни крамоли им помагат да преживеят дългите зимни вечери.

След развода замъкът започна да функционира като конферентен център, макар семейството да запази едно крило за себе си. Мълвата гласеше, че графът се появявал от време на време — сам, — а после изчезвал.

Колкото повече растях, толкова повече ме дразнеше отношението на мама. На моите изявления: „Ще се посветя на кариера и ако някога се омъжа, ще го направя по любов, както ти и татко“ тя неизменно отвърщаше: „Надявам се никога да не направиш подобна глупост“.

За да съм обективна към мама, трябва да призная, че тя се опитала да спази принципа си да не се омъжи по любов. Преди да се превърне в Професионална майка, тя била Професионална търсачка на кафяви табели.

Търсачка на кафяви табели е жена, която се интересува единствено от британци, към чиито къщи водят кафяви указателни табели. Нека обясня: единственият начин британската аристокрация да си позволи да обитава огромните си красиви имения е като отвори вратите им за широката публика. На видно място на близката магистрала е поставен крайпътен знак, обикновено кафяв, с бели букви, за да дава указания как се стига до къщата. По кафявите табели нерядко са изрисувани представителни на вид сгради. Такива кафяви указателни табели имат само много големите домове, защото можеш да си позволиш да поемаш разходите по ремонтите и поддръжката на малка къща. Но ако покривът ти е над шест хиляди квадратни метра,

имаш нужда от финансова помощ при всяко разместване на керемида. Общо взето, иронията е налице: от една страна кафявата табела е знак, че не притежаваш достатъчно пари да си поправиш покрива, но същевременно е и символ за статуса ти — щом нямаш достатъчно пари да поправиш покрива си, значи той е огромен, а на всички ни е ясно какво има под един голям покрив — огромна къща.

Ще се изненадате колко момичета мечтаят за мъж с кафява табела. Търсачките на кафяви табели са знаменити, дългокраки красавици от Манхатън, Париж и Лондон и упражняват престижни професии от рода на дизайнерки на дамски чанти, актриси или художнички. Прикритието е идеално, защото никой никога не би си помислил, че впечатляващо момиче със съвременна кариера ще я замени за нещо толкова ретро като кафява табела. Не изглежда логично — все едно да замениш нов модел обувки „Прада“ с модел от миналия сезон!

Преди да излязат на среща, търсачките на кафяви табели си учат урока: намират името на мъжа в „Каталог на аристократите и титулуваните глави на Дебрет“ — британски указател за наследниците на аристократични родове, заедно с адресите им. Ако имението има и име — например Господарската къща, Дворецът към манастира и така нататък, — много е вероятно да разполага с над двадесет стаи и кафява табела. Независимо как изглежда, колко е умен, колко е гъста косата му или какъв е размерът на врата му, търсачката на кафяви табели е влюбена в собственика, преди да затвори „Каталога на Дебрет“ и да премигне с дългите си мигли.

Мама е била американска търсачка на кафяви табели, представяща се за студентка. Било е през 70-те години и тя нямала търпение да се измъкне от Ист Енд. Целта ѝ била Училището по изкуствата в Челси, Лондон — идеално ловно поле.

Мама мислела, че получава Имението при Ашби-под-Малък-Слейтомдейл, като се омъжила за татко, което направила още на следващия ден, след като той я завел на вечеря в „Анабел“ на площад „Бъркли“ и я откарал вкъщи с „Ягуар“ (явно много модна за онези отминали времена кола). След сватбата открила, че макар да има аристократични корени, татко бил тринадесети в списъка от наследници на Имението при Ашби-под-Малък-Слейтомдейл; ягуарът бил взет на заем. Мама твърдеше, че объркването е настанало, защото

е американка, а те вярват на „Каталога на Дебрет“ толкова много, колкото вярват и на „Синия гид на Мишлин“.

Оттогава започнали мигрените ѝ. Мама разбрала, че не само е омъжена за не особено богат мъж, но на всичкото отгоре е влюбена в него. Не било онова, към което се била стремилa.

Според мен, макар да се оплаква, всъщност е извадила страхотен късмет, защото не ѝ се налага всеки път, когато пише писмо, да изписва „Имението при Ашби-под-Малък-Слейтомдейл“. Мама май не е съгласна с мен. Тя преименува къщата ни — първоначално се наричала Пасторската къщурка — на Старото енорийско жилище в Стибли-он-дъ-Уолд, доста гръмко за къща с четири спални, при това не и особено стара. Когато питам мама защо всички наричат селцето просто Стибли, тя обяснява, че там всъщност никой не знае правилния си адрес.

Като стана дума за дълги имена, се сетих:

2. АРАБИИ

Основната причина да се избягват кафявите табели е, че те вървят в комплект с аристократ, гальовно назоваван във Великобритания „арабия“. Арабиите говорят за домовете си като за „бърлоги“, носят пуловери с дупки, старателно закърпени от старите им бавачки, които обичат повече от всяка друга жена на света, и наистина наричат секса с всевъзможни евфемизми, попити от класическите английски романи. Странно е, но голям брой английски девойки търпят арабията в замяна на Къщата и Титлата. Аз лично смятам, че е прекалено изтощително да носиш титла като маркиза на Дуфрин и Ава или Алис, дукеса на Дръмллендриг. Достатъчно неприятно е да подписваш чек с две имена, да не говорим за пет-шест. Според някои жени обаче име от шест компонента и арабия в добавка си заслужава всички саможертви; включително тоталната липса на отопление, когато и да било.

Съвсем сериозно — английската аристокрация направо смята отопляването за плебейска приумица. Винаги съм го намирала за страшно несправедливо спрямо хора като мен, които лесно настиват. Като дете мама често ми повтаряше, че ще е по-щастлива, ако умра на двадесет и девет години от пневмония в историческо легло с балдахин, отколкото да доживея до осемдесет и пет в къща с централно отопление. Това е една от причините да имам алергия към идеята на мама за „съседското момче“; нямах представа дали като американка, родена да разцъфва в целебна изкуствена топлина, крехката ми натура ще оцелее при ниските температури, съпътстващи арабията и женитбата.

3. ТАТКО

Татко се самоопределя като „предприемач на антики“, но сами съдете колко е предприемчив: проявява пълно лековерие при всяка сделка, включително и при продажбата на фалшивите „Чипъндейл“ на графа. Толкова се ядоса на случилото се, че никога не говорехме за това; всъщност в присъствието на татко направо избягвахме да споменаваме какъвто и да е тип столове.

4. БРАЗИЛЦИ

След завършването на колежа се прехвърлих да живея в Ню Йорк. Сладък, двадесет и седем годишен филмов режисьор (до момента не беше режисирал нито един филм) ми каза, че „имам нужда от бразилец тук“. Като имам предвид къде се намираще главата му в момента — прекалено добре съм възпитана, за да го назова, — ми се стори *tres* особено, че предлага мъж с латиноамерикански произход да постави главата си на същото място.

— Чад! — възкликнах. — За какво ти е бразилец там освен теб в момента?

(Не съм расистка или нещо подобно, но не съм в състояние да приема повече от един чужденец наведнъж.)

— За нюйоркчанин като мен тук долу има прекалено много косми.

— По-подходящо ли е бразилец да го върши вместо теб? — поинтересувах се аз.

— Май не знаеш какво е бразилец, а?

— Човек като Рики Мартин.

— Глупости! Рики Мартин е французин. Бразилец е вид восък. Страшно ти е нужен.

Чад настоя да посетя на следващата сутрин „Сестри Джей“, помещаващи се на Западна Петдесет и седма улица номер 35, и там разбрах истинското значение на думата бразилец. Оказа се специален восък, който премахва буквално всичко от мястото, където бе стояла главата на Чад. По отношение на болката се нарежда наравно с неприятни неща като биопсия на шиен прешлен, затова, *entre nous*, следващия път ще поискам преди това да ми сложат епидурална упойка.

Чад остана очарован от новия бразилец. Повечето мъже ги харесват, както открих впоследствие. По ирония на съдбата именно бразилецът стана причина да се разделим. Искаше главата му постоянно да е близо до него, което след време започна малко да ми омръзва. Предприе и някои подли постъпки — спонтанно ми

записваше час при „Сестри Джей“ например и дълбоко се разстройваше, ако го отменя. (Никой не е пригоден да търпи болката от бразилец всяка седмица. Никой!) Именно тогава ме обзе съмнението дали проявявам същия добър вкус спрямо мъжете, какъвто демонстрирах спрямо обувките. Не бях мечтала за мъж, чиито емоции се възбуждат от съмнителното очарование на някакъв си восък.

Наложи се да сложа точка.

— Само повърхностен човек би скъсал с някого заради някакви си 'ибани петдесет и пет долара на седмица за восък — отбеляза Чад, когато му съобщих намеренията си.

— Чад, казва се „шибан“ — уточних аз.

Чад така и не се научи да произнася изцяло някои думи — британски навик, който аз, макар и вече американско момиче, никога не загубих. Всъщност намирах говора му за страшно сладък, но не успях да се въздържа да не го поправя.

— Няма нищо по-'ибано, което да е така 'ибано дразнещо, от това човек да излиза с теб!

— Е, тогава бъди щастлив, че те напускам — обявих, като гледах да не ми проличи колко съм разстроена. — Момичетата не са само тела за задоволяване.

Макар отделни неща около Чад да ми липсваха (бразилците сложиха началото на много полезни съвети за разкрасяване), с приключването на историята изпитах облекчение. Имам предвид, че той не бе докрай почтен човек. Рики Мартин всъщност е от Пуерто Рико, а не от Франция, както настояваше Чад, и ако погледнете глобуса, ще забележите колко по-близо е Пуерто Рико до Бразилия, отколкото до Франция. Въпреки това съм признателна на Чад за бразилците. Сега вече не мога да живея без тях. Те явно са скритото оръжие на най-бляскавите жени в света. И никога няма да призная на Чад, особено след всичко случило се, но ако бях мъж, не бих излизал с жена, която не си е направила бразилец. Така че, макар да не знаех за бразилците, преди да напусна английската провинция, самото подозрение за съществуването им щеше да е причина да го сторя. Затова, като връщам лентата назад, бих прибавила и бразилците към списъка си от основания да се преместя да живея в Манхатън.

1. „Кип“ — „Хари Киприани“ на Петдесета и Петдесет и девета улица.
2. Ан — за принцесите от Парк авеню: ан = анорексия = слаба = идеална.
3. Отвъд — не е някакво отдалечено място, а служи за заместване на думи като бляскав/потресаващ/разкошен. Например: „Кремът за обезкосмяване на вежди е отвъд!“.
4. „Уолман“ — диамант с размерите на пързалка за кънки.
5. Г. С. П. — Гадже с пари.
6. Б. В. К. — Бъдеща важна клечка, която в момента се обучава (за предпочитане пред Г. С. П.).
7. О. В. К. — Омъжена за важна клечка (много по-добро от предишните две).
8. Лами по „Медисън“ — невероятно красиви южноамерикански момичета, които препускат по „Медисън“ с пончо и перли.
9. Загар менте — загар, който си получил в „Портофино Сън Сохо Спа“ на Западен Бродуей.
10. Яко! — умерено възклицание, подходящо да се изрази изненада/ужас. Например: „Яко! Тя си е купила новите ботуши от «Ботега» преди мен!“ Използва се непрекъснато предимно от момичета, живеещи в Манхатън, които нямат още двадесет и седем години, и от актрисите в ситкомите на Ен Би Си.
11. З. С. — зле съм. По отношение на настроение, пари, любов.
12. Хронична — депресирана, от израза „хронична депресия“.
13. Шриц — съкращение на „Шибания «Риц», съименник на хотел «Риц»“ в Париж.

3.

— Единствената болест, предавана по полов път, която мечтая да хвана — обясни Джули, — е „треска за годеник“!

Разбирах защо Джули искаше евентуален съпруг. Американските мъже са великолепни, добродушни същества с уникални таланти. Искам да кажа, че ако достатъчно премрежиш очи, те всички приличат на Джон Ф. Кенеди Младши, кълна се. За някой, който е увреден и не може да се съсредоточава — което е присъщо на Джули и повечето други принцеси от Парк авеню по рождение (макар очевидно да не им влияе, когато пазаруват), — новопридобитата ѝ способност да фокусира вниманието си върху нещо беше смайваща. Беше си втълпила налудничавата идея, че ако избере подходящия момент да се яви на купон — с други думи, за една вечер да обиколи шест откривания на галерии, четири благотворителни инициативи за събиране на средства за музеи, три вечери и две премиери на филми, — гарантирано ѝ е със сигурност в края на вечерта на ръката ѝ да е увиснал ЕС. Джули твърди, че не ѝ се пилее много време за това начинание, когато, както се изразява, „мога да си губя времето с други занимания, като например да си оскубя веждите“.

Отношението на Джули към предстоящото ѝ сгодяване е малко обезпокояващо. Тя определено вярва, че срещне ли идеалния годеник, но не е имала време да почисти веждите си — а според нея това е най-важната козметична операция, предлагана от лекарите в салона за красота „Бергдорф Гудман“, — поради притеснението си дори няма да има нужда от годеник.

Когато Джули си науми нещо, тя проявява завидна далновидност. Спря се на благотворителния бал на нюйоркската консерватория като най-подходящ терен за лов. Купи маса и се обади на почетната председателка на бала, госпожа И. Хенри Стейнуей Зиглер III, „да обсъдят стратегията“. Джули искаше предварително да се запознае с разпределението на местата. Госпожа Зиглер ни покани на чай в облицованата си с мрамор къща на ъгъла на Пето авеню и Осемдесет и

втора улица с изглед към Сентръл парк. Тя обожава да се вживява в ролята на Купидон.

— Наричайте ме Мъфи, момичета — подкани тя дружелюбно още при пристигането ни.

Мъфи беше облечена в богато украсено пончо от „Оскар де ла Рента“, зелени тесни панталони и достатъчно бижута, за да изпразни запасите на цяла диамантена мина. Освен това записваше филм с Елизабет Тейлър. Всеки в Ню Йорк постоянно записва някого. Пончото ѝ се развяваше драматично наляво-надясно, докато прекосяваше забързано обширното преддверие, в което стъпките ни кънтяха, за да ни въведе в гостната. Помещението, с окачени в златни рамки огледала, маслени картини от италиански майстори и осеяно с безброй елегантни антични столове и дивани, които Мъфи купува на едро всеки път, когато минава близо до „Сотби“, бе по-импозантно от Версай. Мъфи обяснява на всички, че обзавеждането на дома ѝ цели той „да прилича на дома на Оскар. Бях там и нямах сили да устоя. Трябваше да притежавам нещо такова. Затова клонирах апартамента му!“

Мъфи също така постоянно повтаря фразата „да си богат е доживотна присъда, но не е неприятна, аз знам най-добре“. Почти всички съпруги, които съм срещала и които живеят в горната част на Ист Енд, се казват Мъфи. Явно някога е било много популярно име в Кънектикът, където са родени повечето Мъфита, приблизително в средата на миналия век. Тази Мъфи, подобно на съседките си Мъфи, твърди, че „Ралф Лорен е моят учител по вкус“. Очевидно е пристрастена към инжекциите „Ботокс“ и не пропуска да спомене, че е на тридесет и осем години. Също така е П. Н. Д. — приятелка на Джордж, — а когато Бил Клинтън беше на власт, била П. Н. Б. Дарява милиони на републиканците и много повече на демократите, защото има „специална връзка“ с Бил. Всички останали Мъфита също имат специални връзки с Бил, но тя изглежда не го знае.

Седнахме в кът с викториански диванчета. (В момента те са на голяма почит в Ист Енд, особено ако успееш да ги претапицираш с оригинална дамаска от седемнадесети век, което, естествено, е почти невъзможно.) Домашна прислужница в униформа поднесе чай върху сребърен поднос. Заради предстоящия бал Мъфи бе превъзбудена като

японски турист в магазин за сувенири. През цялото време не престана да дърпа ресните на възглавниците върху дивана.

— Господи, събирането е утре! Осигурила съм присъствието на принцеси, милионери, филмови продуценти, наследници, архитекти, политици! Може да мине и Бил! — възкликна тя. — Цял Ню Йорк ще присъства утре.

— На коя благотворителност е посветен бала, Мъфи? — попитах аз.

— „Да спасим нещо си“. Да спасим Венеция, да спасим „Метрополитен“, да спасим балета... Откъде да знам? Участвам в безброй комитети. Господин Зиглер обожава да отбива от данъците си. Затова наричам всички балове с едно име: „Да спасим нещо си“. Не е ли гениално! Само да можеше някой да спаси мен от всички други жени в комитетите. Ако не дариш милион, си подписваш смъртната присъда. Утрешният бал май е за спасяването на някакъв вид цвете. Благотворителността е бляскава американска институция, защото, който има нужда, рано или късно получава парите, а на нас ни се удава възможност да се обличаме в прекрасните рокли на Майкъл Корс. Хайде да се захващаме за работа — предложи тя делово. — Едно пиленце ми подсказа, че търсиш годеник, Джули. Това е чудесно. Каж ми: какъв мъж искаш?

— Някой интелигентен и забавен, който ще ме размива. Да мога да му хленча и да се оплаквам часове наред, а той да продължава да ме обожава. Само не ме обвързвай с творческа личност. Още от гимназията избягвам такива типове. Никакви актьори, художници или музиканти за мен. Не, благодаря — обясни Джули.

Представа нямах, че Джули е станала толкова зрял човек. От друга страна, когато си имал петдесет и четири гаджета, сигурно си наясно какво искаш.

— Няма опасност да срещнеш такъв в горната част на Ист Енд, скъпа — увери я Мъфи. — Тук определено няма никакви творчески личности. Кметът не им позволява да се настанят отвъд площад „Юниън“.

— С риск да прозвуча като глезла или повърхностно момиче, но предпочитам гаджетата ми да разчитат на шофьори. Виня татко, защото съсипа живота ми, като караше шофьор да ме води до училище

с „Ягуар“ още от първи клас. Затова предпочитам да ме возят. Такава съм. Няма за кога да се променям — завърши Джули и леко се изчерви.

— Разбира се, скъпа — отвърна Мъфи успокоително. — След като не обичаш да ходиш пеша, значи не обичаш и точка по въпроса. Аз например имам трима шофьори. Единият е в къщата ни в Палм Бийч, един в Аспен и един — тук. Няма нищо лошо да заявяваш желанията си, Джули.

— Просто искам да се влюбя, Мъфи, като всички момичета. Мечтая кожата ми да сияе, без да се налага да си бия инжекции с витамин С — обясни Джули с насълзени очи. — Понякога се чувствам страшно самотна.

Мъфи е светска дама с изключителни математически таланти, нейните уравнения — става ли въпрос за събиране на двама души — съперничат по сложност на ходовете при играта на шах. Всеки път, когато ѝ се налага да осъществи събирането на двама души, прибегва до услугите на своя специална система. Винаги осигурява маса с тринадесет места, предварително уреждайки нещата така, че в повече да е мъж. Мястото за сядане на всеки гост е обозначено със съответно номерче. Джули получи четвърти номер — мястото ѝ щеше да е второто от късата страна на правоъгълната маса. Така ползваше преимуществото да разговаря с четирима мъже: вляво и вдясно от Джули щяха да седят съответно италиански принц и музикален продуцент, срещу нея — важна клечка от бизнеса с недвижими имоти, а начело на масата — тринадесетият, „допълнителен“ мъж, комуто домакинята щеше да се извини в подходящ момент, задето ѝ се е наложило да го постави между двама мъже, но „просто вие, момчетата, сте прекалено много тази вечер“.

Не познавам друг в Ню Йорк способен да предложи на момиче четирима заслужаващи внимание кавалери едновременно. Математическите способности на Мъфи изчезват единствено когато дойде време да се разплаща с цветар(ите).

На следващата вечер усмивката на Джули беше по-широка от Африка. И диамантените ѝ обици бяха от същия континент. Понякога някоя като мен, макар да се радва на късмета, сполетял приятелката ѝ, леко пожълтява от завист, щом види „плячката“ от „Картие“, както Джули нарича бижутата си. От друга страна, хубавото на Джули е, че охотно дава назаем всичко — например диамантените гривни, които

ми бе заела за тази вечер. Освен това осигури в нейния апартамент да се погрижи за косите и грима ни екип от салона за красота „Бергдорф“.

Заварих Джули изтегната върху шезлонг във всекидневната. Това е изключително елегантен *salon*, боядисан в синия цвят на патешко яйце, с високи прозорци с широки корнизи и крещящо голо женско тяло от прочутия фотограф Ги Борден над камината, колкото да обърква нещата. Всичките мебели на Джули са чудесни екземпляри от тридесетте години, модни в Холивуд по онова време, по които тя си пада. Претапицирани са в бледовиолетово, за да подхождат на стените. В момента обаче не се виждаше почти нищо, защото всички повърхности бяха заети от козметични инструменти. Дейвид, художникът по гримирането, буквално бе превърнал помещението в свое студио. Нанасяше руж по бузите на Джули, Рейчъл пригладдаше косата ѝ, а Ириния, полската педикюристка, дооформяше ноктите ѝ. Това е нищо. Чувала съм, че някои момичета в Ню Йорк не излизат от апартамента си преди дерматолог да е проверил дали в момента по кожата им няма някои несъвършенства.

— Изглеждам ли щастлива? Усмивката ми неподправена ли е? — попита Джули при влизането ми.

Дейвид я увери, че усмивката ѝ е така истинска, както „плячката ѝ от «Картие»“. Метафората ми се стори доста сполучлива.

— А е напълно изкуствена! Не е ли отвъд! — зарадва се Джули.

— О, да, наистина, отвъднаааа е! — потвърди Дейвид.

— Ходих при дерматолога си днес и знаете ли какво ми разказа за малките мускули около устата? Сигурно не, защото повечето хора дори не подозират за съществуването им. Е, след като навършиш двадесет и три, те започват да се отпускат, но съществува гениален начин да ги поддържаш и да не се лишаваш от усмивката си. Дерматологът ти инжектира малко „Ботокс“, за да ги парализира, и крайчетата на устните ти моментално щръкват нагоре. Щом се сдобиеш с усмивка „Ботокс“, си усмихната цяла вечер без всъщност да се усмихваш, което прави усмихването не така уморително — сподели Джули, въобразявайки си, че говори смислено.

Облеклото за приемите на Мъфи бе задължително официално. След като косата и гримът на Джули бяха готови, тя облече тясна черна копринена мини рокля. („Шанел“, от модна колекция, поръчана и доставена от Париж.) Когато изчезна в будоара си, за да види как

изглежда, аз се възползвах от услугите на Дейвид и Рейчъл. Има определени светски събирания в Ню Йорк, където е немислимо да се появиш без прическа и грим. Тези на Мъфи бяха сред тях. След известно време грижите за косата и за грима се превръщат в мания. Напълно си убедена, че не можеш сама да си сложиш туш на миглите, защото той неизменно ще се слепи. Гримьорите в Манхатън буквално ти разресват миглите с гъсто гребенче, след като са гримирали очите ти. На слепени от туш мигли тук се гледа като на федерално престъпление.

Точно когато Дейвид започна да нанася блясък върху устните ми, от спалнята на Джули се чу силен писък. Явно предстоеше модно избухване. Не се изненадах. Момичетата в Ню Йорк получават подобни пристъпи всеки път, когато се спомене дреха. Влязох в спалнята и погледнах отражението на Джули в огледалото през рамото ѝ.

— Абсолютно неподходяща! Изглеждам... консервативна и старомодна — простена драматично тя, дърпайки подгъва на миниатюрната рокля. — Погледни ме! Приличам на някой от онова бродуейско шоу за дебели хора! Бъдещият ми ЕС ще си помисли, че съм трол!

Роклята беше страхотна; стопроцентово убийствено шикозна.

— Джули, изглеждаш невероятно. Роклята е толкова къса, че е почти невидима. Тя е точно противоположното на консервативна — обясних аз, опитвайки се да ѝ върна самоувереността.

— На път съм да припадна, а ти ми говориш такива неща! Хайде, всички, оставете ме на мира — простена тя окаяно.

Джули заключи вратата след нас. Започна да се преоблича и преоблича, и преоблича. Иззад вратата обяви, че няма да ходи на събирането, защото щяло да е поредният парад на шивашкото изкуство, прекалено интелектуално, и ще я напегне сексуално. Макар откровено да не ми пукаше дали ще попадна на някое бляскаво парти в мраморния дом на Мъфи, бях облечена в страхотна бяла шифонена рокля, взета назаем от модния гардероб в офиса — рокля, която твърдо съм решила да върна един ден, и то съвсем скоро, — и щеше да е жалко, ако светът не я види.

— Джули, никак не ми пука дали ще ходим — уверих я аз. В края на краищата можех да облека роклята друг път. — Но се очертава

събирането да е забавно.

— Събиранията в Ню Йорк никога не са забавни. Те са по-скоро война — отвърна Джули, отваряйки вратата и появявайки се отново с роклята убиец от „Шанел“. — Дейвид, дай ми „Ксанакс“. Винаги взимам успокоително, когато отивам на среща за пръв път.

Дейвид се втурна към чантата си с гримове, пълна с всевъзможни отпускани с рецепти лекарства именно за подобни случаи, и извади малка кутийка. Джули я отвори и постави едно симпатично малко синьо хапче в устата си, което според мен е много модерен начин да водиш война, преглътна го и повика шофьора си да ни откара до Мъфи.

Наистина нямам ни най-бегла представа как с евентуален съпруг се сдобих аз, а не Джули. Искам да кажа — за да съм по-точна, — че в края на вечерта ЕС изобщо не се намираше в близост до Джули, а страхотно близо до моето географско разположение.

Да, вярно, малко сложно е след няколко чаши шампанско да си спомня съвсем точно какво се бе случило същата вечер. Но за да попреча да плъзнат злобни клюки в стила на принцесите на Парк авеню, хвърлящи петно върху мен, че съм откраднала ЕС изпод красивия нос на най-добрата си приятелка — в което, разбира се, Джули не вярва по принцип нито за миг, — се чувствам длъжна да преразкажа събитията от онази нощ, доколкото паметта ми позволява.

На събирането у Мъфи пристигнахме с час закъснение. Оказа се почти невъзможно да открием масата си, защото благодарение на така плътно украсеното от Мъфи с букети бели лилии и свещи помещение, човек не виждаше и на метър пред себе си. (По повод на джунглите от лилии: в момента в Манхатън те са на върха на модата, независимо от произтичащите от струпването им навигационни затруднения).

Гостите, най-малко двеста и петдесет, се обслужваха от сновящи поне още толкова сервитьори, облечени в униформи е бели сака и ръкавици. Тълпата беше ослепителна; при Мъфи винаги се стича каймакът на светското общество на Манхатън. По отношение на тоалетите повечето жени носеха рокли; с щамповани всевъзможни цветя — нещо обичайно, когато благотворителното събитие е свързано по някакъв начин с градини. Доста момичета бяха в рокли на Емануел Унгаро, защото той прави най-добрите дрехи с цветя в света — за това

няма спор. По отношение на бижутата: по-младите момичета се бяха окичили с диамантите си от „Аспрей“ във формата на маргаритки, а пошиите на по-възрастните дами тежаха наследствени бижута, извадени от сейфовете. Всеки целуваше всекиго, поздравяваха се и се уверяваха колко са щастливи да се видят, дори да не отговаряше на истината.

Настанихме се на местата си точно когато поднасяха като антре изстудената супа от мента. Нашата маса се намираше в самия център на помещението. Всички останали вече седяха по местата си. Четиримата ЕС, подбрани от Мъфи за Джули, бяха *tres* различни етнически. Преди Джули да успее да погълне и една лъжица от супата, италианският принц, седнал вляво от нея, обяви:

— Ти по-красива от Емпайър Стейт Билдинг!

— Очарователен си — увери го Джули.

Ослепителната ѝ усмивка окуражи италианеца да продължи:

— Не, не, не..... Ти по-красива от Рока-фелър център.

Намеси се представителният русокос наследник на бизнеса с недвижими имоти:

— Маурицио, прости ми, но не съм съгласен. Тази жена е по-красива от Пентагона.

Никога не бях чувала мъж да сравнява жена с правителствена сграда. Джули вероятно се е поласкала, защото веднага зададе ключовия си въпрос.

— Какво предпочиташ — да те кара шофьор или ти да шофираш? — попита тя с красива усмивка.

Оказа се, че всички предпочитат шофьорите, все едно е религиозна догма; към това мнение се присъединиха дори продуцентът на музика, от полски произход, седнал отсреща, и тринадесетият мъж, който се оказа актьор от Ел Ей, родом от Минесота. (Навярно Мъфи се е размекнала и все пак е позволила един да се промъкне.) Оказа се също, че освен шофьори всички имат и пилоти, защото притежаваха самолети, с изключение на актьора — той взимал назаем самолета на „Уорнър Бродърс“ почти „през цялото време, а на борда можеш и да пушиш червено «Боро», което е направо върховно!“

Мъжете се впуснаха да обсъждат височини, навигационни уреди и пури — теми, вероятно много по-интересни, отколкото ми се струваше на невежа като *тоі*, защото мъжете в Ню Йорк почти никога не говорят за нищо друго. Никой не обръщаше внимание на Джули, на

моя милост или на някое от другите момичета на масата. Джули отвори обсипаната си със златни пайети чантичка, извади червило и започна да го нанася върху устните си — тик, който неизменно се появява, почувства ли се изключително отегчена — и подметна:

— Вие, момчета, защо не се държите малко по-земно?

Изказването на Джули ми се стори малко странно, защото самата тя неведнъж е повтаряла, че единственото земно нещо, което я интересува, са диамантите. Музикалният продуцент я потупа покровителствено по ръката и отвърна:

— Защото иначе не се забогатява, скъпа.

— Толкова си забавен — каза Джули саркастично, но той изглежда не забеляза, защото продължи да обсъжда качествата на пурите с наследника на бизнеса с недвижими имоти.

Мъжете продължиха да не обръщат внимание на никого, освен на себе си и самолетите си, и Джули, която притежаваше таланта да пренасочва вниманието отново към своята персона, заяви:

— Аз имам сто милиона долара. — ЕС млъкнаха. Затова Джули продължи: — Все за мен.

Изведнъж всички започнаха да проявяват изключителен интерес към нея, тя обаче кокетно обяви:

— Извинете ме, но отивам да се самоубия в едното място.

Докато я нямаше, обясних, че поведението ѝ е съвсем нормално и че тя винаги така постъпва, когато е изключително отегчена от компанията и мисли, че хората се интересуват от нея заради богатството ѝ, а не заради омайващата ѝ същност. Всички мъже придобиха засрамено гузен вид, затова продължих:

— Не се притеснявайте. Всички освен мен харесват Джули заради парите ѝ и няма защо да се смущавате. Тя е свикнала. Дори приятелите ѝ от детската градина са играели заедно с нея само защото родителите им казвали, че е богата.

Стори ми се, че успях да разсея една изключително неловка атмосфера — всички видимо си отдъхнаха и започнаха да ме разпитват откъде е богатството на Джули. Понякога истински съжалявам принцесите от Парк авеню: обръщат си гърба само за две секунди и изведнъж всички започват да разпитват колко пари притежават или ще притежават. Аз, естествено, отказах да разкрия нещо толкова лично, каквото е източникът на богатството на семейство Бергдорф.

— Тя е от рода Бергдорф? Нищо чудно, че косата ѝ е съвършено руса — възкликна тъмнокосо момиче отсреща. — Дали ще ме свърже с Ариет, как мислиш?

Нюйоркските момичета постоянно искат услуги от съвършено непознати хора. Приемат легендата за страната на неограничените възможности съвсем буквално.

Както и да е, докато Джули всъщност не се самоубиваше в тоалетната, се случи нещо смайващо. Мерна ми се ЕС. На маса в далечния ъгъл зърнах потенциално идеалния мъж: висок, строен, с тъмна коса и още по-тъмни очи, облечен в сако, но без вратовръзка. (Обожавам мъж, който проявява подобна непредпазливост и не слага вратовръзка, когато трябва.) Но сериозно — той беше невероятно привлекателен и излъчваше страхотен чар като английския всепризнат красавец Джъд Лоу. Моментално загубих всякакъв апетит; така става, когато чуя па-де-дъото на Чайковски от „Лебедово езеро“. Осезаемата романтика на някои неща те кара да изпитваш усещането, че никога повече няма да ядеш. Достатъчно е Хъмфри Богарт само да погледне Ингрид Бергман в „Казабланка“ и мен буквално ме грози опасността да умра от глад, ако не внимавам.

Джули се върна на масата и аз ѝ показах възхитителния изключително дискретно, разбира се.

— Хммм... Може да се приеме, че е сладък, предполагам — прецени тя без особен ентузиазъм. — Но ми изглежда малко хладен. Нали разбираш какво имам предвид? Струва ми се малко студен, за да се сгоди за мен или да извърши някаква подобна отживелица.

— Ами ако... Човек никога не знае... възможно е да умира да е нечий годеник, за да... — Не довърших изречението, защото бях като омагьосана. Чак след време успях да обясня: — В края на краищата всички годеници са свободни, докато не се сгодят, нали?

Всички около масата ме гледаха сякаш съм пълна глупачка. Говорех безсмислици. Почувствах се доста обърквана. Винаги ми се случва, видя ли изключително привлекателен мъж.

— Ти съпруг ли си търсиш? — попита италианецът Джули. — Много е неромантично да си така — как се казва? — *sistematico*.

— Маурицио, неромантични са всички онези момичета, които си търсят съпруг, но се преструват, че не го правят, защото го смятат за политически правилно. Няма нищо по-романтично от момиче, което

обича да е влюбено и го прави открито — отвърна Джули. Направи пауза и го погледна прелъстително. — Годениците са нещо страшно желано в този град. Според мен един ще ми стои страшно добре на ръката, не смяташ ли?

Маурицио преглътна.

— Как можеш да смяташ, че мъжете са моден аксесоар? — изненада се той.

— Експерт съм в тази област — въздъхна Джули. — Научих го от гаджетата си.

Единствено заради Джули реших да направя разузнавателно пътуване до другия край на партито. Колкото повече приближавах, толкова по-привлекателен ставаше Джъд Лоу, ако допуснем, че е възможно. Господи, какво ще му кажа?, питах се трескаво. Не ми е присъщо аз да подхващам разговор с напълно непознати мъже по купони.

— Извинявайте, не искам да ви безпокоя — започнах смутено, когато стигнах до масата му, — но приятелката ми ей там има един въпрос към вас. Интересува се... дали... предпочитате да ви... вози шофьор?

Мъжът се разсмя сякаш съм изрекла най-смешното нещо на света. Усещането винаги е приятно, дори ако всъщност нямаш ни най-малка представа, че си казал нещо смешно.

— Обикновено се возя с метрото — отвърна той.

Господи, колко е сладък, мина ми през ума. Но щеше да ми се стори сладък дори да бе казал, че пътува с камила. Всичко е сладко, когато си толкова сладък, колкото беше той.

— Колко си оригинална! — извика прекалено силно ослепителна брюнетка, седнала насреща му. — Здравсти. Аз съм Адриана Ей — манекенката. Новото рекламно лице на „Лука Лука“. Май никой не ни представи. Здравсти. Ти си Зак Никълсън, фотографът, нали?

Той кимна. Адриана бе екзотична красавица, с костна система като на сиамска котка. Имаше онзи замрежен професионален поглед, с който манекенките излизат на снимките. Отбелязах си мислено да прекопирам начина ѝ на гримиране, но не и поведението ѝ.

— Как е в метрото? — продължи кокетно Адриана. Кълна се, че виждах как миглите ѝ се къдрят, докато говори, флиртувайки усилено.

— Впечатляващо е, обзалагам се. Несъмнено получаваш огромно вдъхновение за работата си. Ти си бляскав фотограф!

Господи, Мъфи понякога е невероятна лъжкиня. Този тип беше стопроцентов творец. Джули в никакъв случай нямаше да приеме фотограф за годеник.

— Благодаря, но вдъхновението е в главата ми. Просто обичам да стигам от точка А до точка Б по най-бързия начин — отвърна Зак учтиво.

Май не си падаше по Адриана. Тя бе прекалено натрапчива. Господи, колко е сладък, помислих си отново. И, Господи, колко жалко за Джули, че той предпочита метрото пред шофьорите.

— Последната ти серия беше направо невероятна! — продължаваше да го обсипва с комплименти Адриана. — Ходих в „МоМА“ специално да я видя. Трябва да си гений, за да те поканят в „МоМА“, когато си още само на двадесет и девет!

Определено лош късмет за Джули. Искам да кажа — от фотографа щеше да излезе страхотен годеник с целия му талант и чар. Той изведнъж ме погледна и прошепна:

— Спаси ме от манекенката на „Лука Лука“. — После, повисоко, продължи: — Здравсти. Ела при нас. Не съм те виждал отдавна. — В следващия момент ме придърпа в скута си. — Хапни десерт при нас — покани ме и ми поднесе чиния, препълнена с петифури.

— С удоволствие, но току-що станах алергична към тях — отказах и отместих чинията. — Представа нямаш какво прави събиране като това с апетита ми.

Зак се усмихна и ме погледна съблазнително.

— Ти ли си най-остроумното момиче в Ню Йорк, или само най-красивото? — попита той.

— Нито едното, нито другото — отвърнах и се изчервих.

Вътрешно се почувствах невероятно поласкана.

— А според мен си и двете — отсеке той.

Бях напълно, сто и петдесет процента омаяна. Продължих да седя щастливо върху коленете на Зак. Ако някой се нуждае от помощта ми, не съм в състояние да откажа. И, Господи, беше истинско райско блаженство да спасиш някой толкова божествен от красива манекенка. Изведнъж ми хрумна, че ще минат най-малко още пет минути, преди да приключа с разубавителния си дълг, затова магнах на Джули и

направих знак с палеца надолу, сякаш исках дай кажа: „Ужасна скука. В този сектор няма ЕС с шофьор.“

Към един сутринта продължавах да спасявам Зак от Адриана. Дори след като тя си тръгна — не пропусна да ни съобщи, че можем да я видим на билборд на Таймс Скуеър, — определено останах с впечатлението, че Зак продължава да има нужда да го спасяват. След известно време, някак си (но не ме питайте как, защото съм прекалено притеснителна да обяснявам) Зак се озова с глава доста близо до споменатата преди това латиноамериканска зона на моето тяло. А на всички онези клюкарки, които разправят, че съм откраднала ЕС изпод носа на Джули, ще кажа: истината е друга — Джули и без това не го искаше.

— Изглежда ми прекалено творчески настроен. Никога няма да стане годеник на никого — предупреди ме тя на следващия ден.

Това ме устройваше. В края на краищата Джули си търсеше годеник, не аз. Джули не лъжеше, твърдейки, че не е разстроена, задето фотографът е посетил моите латиноамерикански зони, а не нейните; знам го, защото единственото, които каза за събирането при Мъфи, беше:

— Жалко за парижката бутикова мода — остана неоценена.

4.

През онази нощ, когато срещнах Зак, с мен се случи нещо. Честна дума, повече никога не хапнах петифура. Отминавах ги все едно не съществуват, а това е забележително, защото петифурите буквално са любимата ми храна след ваниловите тарталети от пекарна „Магнолия“.

Хлътнах по Зак от момента, в който го видях. Нещо в мен каза „щрак“ и аз се озовах във водовъртеж от силни емоции. Зак се оказа изумително романтичен. Чуйте само: още от другия ден след запознанството ни той ми звънеше непрекъснато и ме канеше да вечеряме заедно. Отказвах му през вечер, защото ако някой е привлекателен колкото него, той може да е с всеки, с когото пожелае, и затова е важно да не се представяш като леснодостъпна. Освен това стресът да се облечеш за вечеря е доста голям. Нуждаех се поне от четиридесет и осем часа пауза между две срещи с него, понеже нервите ми бяха изопнати до краен предел от любов и се налагаше да се посъвзема.

Зак, естествено, имаше и други черти, които ме размекваха напълно. Например да ходиш до Бразилия с него бе по-приятно отколкото с всички други малко на брой мъже, с които бях стигала дотам. Имам предвид, че той неизменно откриваше Рио, докато повечето мъже се ограничаваха само до предградията, преди да поискат да си вървят. Сякаш обожаваше всичко у мен, включително и лошите неща. Например стори му се страшно чаровно, когато една вечер предложих да сготвя, но накрая поръчах да ни донесат храна от ресторант. Като истинско нийоркско момиче умеех единствено да приготвя препечена — в повечето случаи изгорена — филийка. Възнаграждаваше ме, правейки невъзможно романтични неща. Изпращаше ми букети божури (любимите ми цветя) пет дни поред с бележка към всеки. На първата пишеше „За“, на втората — „моята“, на третата — „една“, на четвъртата „и“, а на последната „единствена!“. За

моята една и единствена! Беше прекалено трогателно, за да се опише с думи. Цяла седмица не хапнах нищо.

Зак се оказа изключително талантлив в правенето на подаръци. Непрекъснато откриваше мечтани от мен неща, без да съм подозирала за съществуването им, докато не ми ги поднесе. За рождения ми ден ме изненада с красива черно-бяла фотография от серията „Удавници“, която бе завършил преди няколко години. (Снимката представлява изображение на опожарен камион, наполовина потънал във водите на езеро. Сигурно изглежда странен подарък за рожден ден, но аз бях възхитена.) Ето списък на някои от другите подаръци: подвързано с кожа първо издание на личната ми библия — „Мъжете предпочитат блондинки“; кутия за бижута от „Аспрей“; бебешко розова хартия за писма с монограма ми от „Джон Л. Стронг“, каквато трябва да поръчаш седмици предварително, ако не си Зак и не си в състояние да ги омаеш и очароваш дотолкова, че да ти я приготвят за един ден; дъннен перуански шал с ресни от битпазара в Лима.

Зак обичаше да ме води на вечеря в закътани, неизвестни ресторанчета. От всички тях „Йо Йо“ на Източна Шестдесет и четвърта улица ми беше любим. Близо е до Медисън Авеню, с малък прозорец, през който се виждат треперещите пламъчета на свещи и приглушеното осветление на полилеите. Сядаше се на тапицирани с кадифе пейки пред малки, лакирани в черно маси. Стените са боядисани в избеляло синьо, а старинни паравани отделят масите. Честна дума, като влезеш там, изпитваш усещането, че сте единствената влюбена двойка на света. Вечерта, когато отидохме там — разточителна вечеря, за да отбележим двумесечния си юбилей, — краката на Зак останаха преплетени с моите през цялото време сякаш никога нямаше да ме пусне. Смяхме се, хилихме се и се целувахме, докато си тръгнем. Изблиците на веселие се предизвикваха от такива незначителни неща като пържените в олио от трюфели картофи или нещо не по-малко налудничаво.

През първите ни няколко месеца единствено ме безпокоеше отчасти Адриана Ей. Няколкото пъти, когато бях в апартамента на Зак в Чайнатаун, телефонът звънна, но Зак не отговори. Гласът на Адриана се записваше на секретаря: канеше го на обяд, вечеря или на по-питие, за да обсъдят бъдеща съвместна работа. Оказа се, че напразно се безпокоя, защото след време тя престана да звъни.

Срещу романтичната ми връзка негодуваше само мама. Не че споделях всички подробности от любовния си живот в Манхатън с нея, но тя прочела за увлечението ми в клюкарските колонки на вестниците и ми звънна да провери дали отговаря на истината.

— Скъпа, малкият граф, както разбрах, ще си идва за Коледа. —
Беше вече декември. — Наистина смятам, че двамата сте един за друг.

Поех си дълбоко въздух.

— Мамо, малкият граф положително ще ме намрази от пръв поглед. Освен това нямам никакво намерение да прекарам живота си във ветровит замък и да гледам овце. Ти и татко сигурно ще харесате Зак.

— Кой са родителите му, скъпа?

— Нямам представа. Родом е от Охайо и е известен фотограф.

Всъщност не знаех много за Зак, освен че е изключително привлекателен, живее в огромен апартамент в Чайнатаун и никога не си ляга преди да изпие чаша еспreso. Отнасяше се изключително сериозно към кариерата си и понякога изчезваше за дни наред без предупреждение. Умееше да е доста тайнствен, когато пожелае, и аз, естествено, обожавах това.

Джули постоянно повтаря, че може да си приготви сака с багаж за уикенд в Сейнт Бартс, „докато ти мигне окото“. Това е чиста лъжа. Обикновено ѝ е нужна седмица, за да се приготви за път, но се опитвам да обърна внимание на друго: когато човек е така лудо влюбен, както бях аз, всичко сякаш се случва, „докато ти мигне окото“. След известен период — в моите представи не повече от петнадесет секунди, а в действителност вероятно е било шест месеца, някъде към средата на март — Зак ми предложи да се омъжа за него. Представяте ли си? Толкова добре се забавлявахме — все едно бе минало съвсем малко време.

Единственият проблем с предложението му беше, че означаваше *moi*, а не Джули да се обзаведе с ЕС, което водеше до известен сблъсък на интересите. Макар тайно да се страхувах колко много ще ми се разсърди Джули, не ми даде сърце да откажа. Бях лудо влюбена в Зак, който представляваше идеалният ЕС във всяко отношение. Независимо че заради служебните си задължения понякога изчезваше в черна дупка за цяла седмица и не отвърщаше на телефонните ми

позвънявания, когато се появяваше, ме умилюствяваше с покана за великолейна вечеря и отново ме очароваше.

Джули прие новината за годежа ми учудващо спокойно. Одобряваше Зак и признаваше, че е прекалено творчески настроен за нея. Изглежда не се притесняваше особено, задето първо аз съм се сдобила с ЕС, защото каза:

— Сватбата ти ще бъде генерална репетиция за мен. Ще се поуча от твоите грешки.

Можете да си представите реакцията на мама, когато ѝ съобщих, че ще се омъжа за Зак. Първо заплаши, че ще умре от главоболие, а после настоя тържеството да се състои в замъка Суер, който се даваше под наем за подобни церемонии. Аз самата не бих избрала това място, но обзета от щастие, реших да оставя мама да постъпи както иска. Стратегията ѝ за църквата, цветята, ордъворите, тортата, разпределението на времето за церемонията и типа конфети (замразени и изсушени листа от рози, каквито има на пазара за цветя в Ковънт) бяха уточнени до последна подробност часове след като чу новината ми. Мама навярно е планирала сватбата ми откакто станах на шестнадесет, но все пак се примири, че ще се омъжа за американски фотограф вместо за британски граф.

След годежа се чувствах като най-популярната ученичка в гимназията или нещо подобно. Всички в Ню Йорк бяха пристрастени към Зак колкото мен. Навсякъде ни канеха заедно и всички искаха да узнаят какви са плановете ни за сватбата. Дори колежките ми в редакцията бяха влюбени в Зак. Бяха поразени от привлекателността му, а кожата ми никога не е изглеждала по-добре.

Представяте ли си колко доволна останах от предложението на главната ми редакторка да отида за няколко дни до Ел Ей да интервюирам прочута актриса? Тя настоя да заведе и разкошния си годеник и ни запази прочутия четиристаен апартамент в „Шато Мармон“ с рояла. Хората са така добри с теб, когато си сгоден, че граничи с лудост. Да прекарам цели четири дни заедно със Зак, ми звучеше като самото блаженство; щеше да е най-дългото време, което сме прекарвали заедно, откакто се запознахме. Нямах търпение да се осъществя.

Когато приятелката ми Дафне Клингерман, актриса, превърнала се в професионална съпруга на изобретателен импресарио, станал

продуцент, а после шеф на студио, научи за пътуването ми до Ел Ей, веднага ми прати имейл.

Не мога да говоря на йога съм разрешаваш ли да направя събиране за теб в Бевърли Хилс?

Не си представям в каква йогийска поза трябва да си, за да успееш да изпратиш имейл, но Дафне практикува йога всеки ден откакто изигра последната си роля, и очевидно се е специализирала, защото това беше преди две години.

Пролетта е най-прекрасното време да попаднеш в Ел Ей и аз, подобно на всички останали в Холивуд, мигом се влюбих в „Шато Мармон“. Кацнал над булевард „Сънсет“, с множеството си кули и бойници, откъдето се вижда забързаният живот наоколо, той ме накара да се сетя за замъка на Румпилщилхен от приказката на Братя Грим.

Пристигнахме късно вечерта. Независимо от часа фоайето гъмжеше от обичайната холивудска тълпа, която има слабост към „Шато“. Никой от тях обаче не ме привлече; исках единствено да кача Зак горе и да го отведа на едно много дълго пътуване на юг от екватора.

Апартаментът ни се оказа върховен. Огромната всекидневна бе обзаведена с два модерни дивана в единия край, роял — в другия, огромно огледало в стил арт деко и изящна италианска масичка от 50-те години в средата. Върху нея, в купа с лед, се охлаждаше бутилка шампанско. В спалнята имаше примамливо на вид легло, две сребърни лампи, километри стереоуредби и цяла стена с прозорци от тавана до пода, които водеха към терасата. Докато Зак даваше бакшиш на пиколото, излязох да поема хладния нощен въздух и да погледна разсталия се в нощта Лос Анджелис. Гледката беше наелектризираща заради милионите светлини, ширнали се от Холивуд към долината. Чувствах се изтощена, но сексапилното въздействие на апартамента ме насърчаваше да мисля, че Зак няма да има никакви проблеми да отиде в Бразилия и евентуално да проникне в част от амазонската джунгла веднага.

— Зак, искаш ли да потънеш в... екваториалната гора? —
подвикнах аз предизвикателно от терасата.

Той разопаковаше багажа в спалнята.

— Зает съм.

— Ей, хайде — ухилих се. — Престани да си толкова скучен.

— А ти престани да си така ненаситна — отвърна той, без дори да се обърне.

— Скъпи, Стинг и Трудни постоянно посещават екваториалната гора и никой не ги смята за ненаситни — обърнах му внимание аз.

Зак не каза нищо. Явно не разбра шегата. Винаги се смееше на закачките ми, но тази вечер се държеше странно. Помоли да го оставя на мира, за да прегледа електронната си поща в интернет. Ако питате мен, това беше чиста проба недооценяване на вълшебния четиристаен апартамент на „Шато“.

В един часа след полунощ Зак продължаваше да не дава признаци, че се готви да си легне. С враждебно изражение удряше трескаво по клавиатурата във всекидневната. Според мен дори още не бе видял разкриващата се гледка, а и доколкото ми е известно, мъжете просто не отказват секс с жена, точка. Най-последно споделих мнението си по въпроса със Зак. Той откъсна поглед от екрана на лаптопа и ме изгледа доста раздражено.

— Би ли ме оставила да продължа да работя? — тросна се.

Изведнъж се почувствах страшно виновна, задето цяла вечер всячески се стараех да привлека вниманието му, когато той бе така зает.

— Извинявай. Над какво работиш?

— Нова рекламна кампания. Ще платят много пари, но и напрежението не е малко.

— Чудесно, че имаш поръчка. Чия е кампанията?

— На „Лука Лука“. Настояват за свършено нов подход.

— Адриана Ей участва ли?

— Да. Голяма досадница е. Може ли да продължа сега?

Зак се захвана отново с компютъра, а аз отидох в спалнята и се отпуснах тежко върху леглото. Чувствах се разочарована. Лежах и зяпах през прозорците. Изведнъж гледката ми се стори невзрачна и скучна. Подейства ми депресиращо. Все едно съм се събудила и съм попаднала в средата на потискащ филм.

Две вечери по-късно, изключително смутена, се обадох на Дафне. Как да ѝ призная, че откакто пристигнахме, Зак почти не ми е казал дума? Съзнавах — под напрежение е, но що се отнася до пътуване до Бразилия и всичко останало, аз самата не бях напускала района на Северния полярен кръг нито веднъж, откакто пристигнахме в „Шато“. Приемам, че поръчката на „Л. Лука“ не е за подценяване, но Зак се държеше сякаш са го поканили да изрисува Сикстинската капела. Буквално не ме допускаше до себе си. При споменаването на „секс“ отвърщаше хладно: „Престани да ме тормозиш“ или нещо друго, но не по-малко обидно. Сетих се за случаите през последните няколко седмици, когато предлагам да правим секс, а той се извиняваше, че е уморен или го боли глава, или нещо друго също толкова досадно. Вярвах му, но се питах дали тайно няма желание да правим секс. Не се бе приближавал до Рио повече от половин месец. Никога не го бях виждала такъв. Не желаше да участва в нищо. Предложих да се поразходим с кола до каньона Саут Топанга, за да отидем в любимия ми магазин „Скрити съкровища“ (непременно трябва да го посетите, кълна се — страхотен е!). Отказа и продължи да разработва идеите си за кампанията на „Лука Лука“, точно както правеше от четиридесет и осем часа насам.

Къде изчезна привлекателният Джъд Лоу? Все едно бях сгодена за напълно различен човек. Само съзнанието, че трябва да се държа, за да направя интервюто с актрисата, което свърших предишния ден, ми помогна да не полудея.

— Дафне! — простенах, когато чух слушалката да се вдига.

— Стига бе! — излая тя. Дафне започва всяко изказване със „Стига бе!“ — Какъв е проблемът?

— Зак. В отвратително настроение е и само гледа Си Ен Ен и изпраща имейли. Откакто сме тук, почти не ми е проговорил, защото подготвя новата рекламна кампания на „Лука Лука“ с Адриана Ей. Дали да не се откажем от събирането?

— Стига бе! Няма начин да се откажем. Брадли е наел персонала на „Льо Сирк“ и го докара тук със самолета на компанията, за да приготвят храната. Що се отнася до мълчаливостта му, то и Брадли много рядко ми говори. Мъжете са доста сексапилни, когато са замислени и лаконични — сподели Дафне. — Трябва да дойдеш

довечера — ще има много хора, които искат да се запознаят с теб. Редно е и ти да се запознаеш с тях.

Най-накрая Зак прие да дойде на събирането, но чак след като Дафне лично му се обади и го увери, че ще има доста важни холивудски клечки със „сериозни“ фотографски колекции. Между нас казано, Дафне малко преувеличи. Тя има точно един приятел, колекционер на фотографии. Но Дафне преувеличава всичко, особено стане ли въпрос за възрастта ѝ: твърди, че е на двадесет и девет, а всъщност е по-близо до тридесет и девет.

Приготвяйки се същата вечер, реших да се настроя позитивно. Едно от великолепните неща да имаш мълчалив годеник е, че разполагаш с часове, за да се облечеш. Спрях се на много сложен модел на „Азедин Алайа“, който изисква доста време, за да се нагласи както трябва. Дори тревогата ми от внезапната промяна, настъпила у Зак, не помрачи тръпката ми от творението на „Алайа“. Има рокли трепачи, но роклите трепачи на „Алайа“ са направо убийствени — просто цяло полицейско управление трябва да се захване с тях! В последния момент Зак сложи бяла риза, джинси и поизносено кожено яке, с което предварително унищожи апетита ми. Изглеждаше така съблазнителен, че не очаквах „симфонията от десерти“, дело на екипа от „Льо Сирк“, изобщо да ме изкуши.

Дафне живее в Бевърли Хилс. Обширната ѝ къща в испански стил е разположена на терен почти до хотел „Бел Еър“. Алеята към къщата бе ярко осветена и както обикновено Дафне се бе увлякла с цветята. Буквално навсякъде — дори в тоалетните — имаше огромни вази, пълни с жасминови стръкове и клонки. Беше се престарала и по отношение на наетите прислужници. Дафне обича на всеки гост да се падат средно по петнадесет сервитьори, което значи доста претрупана с хора къща. Когато пристигнахме, салонът бе така претъпкан, че някои от гостите вече се насочваха към терасата и плувния басейн. Цялата градина бе осветена с фенери — Дафне ги бе купила при пътуване до Мароко, — а по моравата бяха застлани пухкави килими и възглавници. Преди да се огледам, Зак се насочи към „приятелите колекционери“ на Дафне и ме остави да стърча сам-сама в средата на помещението.

Дафне ме сграбчи за ръката и ме представи на младата актриса Бетина Ивънс, току-що спечелила „Златен глобус“. Бетина е миньонче:

дребна, крехка и съвършена. Имаше дълги блестящи коси с цвят на пчелен мед и носеше жълта сатенена рокля по тялото и сребърни сандали. Откровено се опитваше да копира Кейт Хъдсън, но в момента това правеха всички в Ел Ей. Носеше огромен годежен пръстен.

— И аз съм сгодена — похвалих се аз.

— Къде ти е пръстенът? — попита Бетина, поглеждайки лявата ми ръка.

— Годеникът ми още не го е купил.

Отговаряше на истината. Зак постоянно повтаряше, че ще ми купи пръстен, но все не се стигаше дотам. Не искам да прозвучи дребнаво, но това страшно ме тормозеше. Искам да кажа, че годеж без годежен пръстен е като Елвис без обсипаните му с фалшиви цветни диаманти дрехи или коктейл „Белини“ без сока от праскови. Не ме интересуваше какъв ще е пръстенът, а просто да го имам. На Зак му беше лесно с мен. Не бях изразила никакви претенции относно пръстена, докато Джолийн не заявила на бъдещия си съпруг, преди да ѝ направи предложение за женитба, че няма да приеме нищо по-малко от безупречен, петкаратов диамант.

— Яко! — възкликна Бетина. — Нямахте да приема да се омъжа за Томи, ако не ми беше дал пръстен, по-голям от Калифорния, когато ми поиска ръката.

— Бих се чувствала ужасно, ако някой ми даде огромен пръстен — споделих аз.

Всъщност не бе съвсем вярно. Тайно мечтаех за пръстен, по-голям от планетата, но не е прилично да си признаеш такова нещо и затова си мълчах.

— Колкото и да е голям камъкът в началото, с носенето той неизменно се свива. Е, вярно, този пръстен струва четвърт милион, но като се има предвид какво получава Томи срещу него — мен, — пръстенът е доста евтин, защото аз съм безценна — обясни Бетина.

— О...

Звездите явно много ги бива по сметките; на мен например никога нямаше да ми хрумне това уравнение.

— Вярно ли е онова, което прочетох в „Лиз Смит“? Подарил ти е „Удавеният камион“? Изключително романтично. Слушай, даже и без пръстен бих се съгласила да се сгодя за най-страхотния фотограф в Ню Йорк. Ще се отрази великолепно на кариерата ти. Толкова много ще се

изпише за вас, когато се разделите, но се погрижи да стане, преди някой да помисли, че наистина ще стигнете до сватба.

Сигурно съм добила разстроен вид, защото Бетина изведнъж ме прегърна през раменете. Започна да ме тупа нежно, все едно имах нужда от утеха.

— Господи, извинявай. Понякога не внимавам какво говоря. Но ти наистина ли ще се омъжиш за... фотограф? Тук всички се сгодяват през цялото време, но никой няма намерение да се жени, особено за творчески личности като твоя годеник — говореше тя задъхано. — Аз самата никога няма да се омъжа за Томи. Няма начин. Да отидем ли да поговорим с твоя тип? Господи, погледни го. Невероятно сладък е.

Бетина понечи да тръгне към Зак, но аз я задържах и прошепнах:

— Нали не... възразяваш, но... Тази вечер сме в малко обтегнати отношения. Той... не ми говори. Претрупан е с работа...

Знаех, че съм порозовяла от смущение.

— Не се притеснявай. Първите ми двама съпрузи ми говореха много рядко. Това е нещо обикновено. Не си го слагай на сърце. Нали знаеш какво казват хората: при съпруга най-важното е да го притежаваш — засмя се тя.

— О, не съм разстроена — уверих я и избухнах в сълзи. — Просто съм лудо влюбена, а както знаеш, когато си влюбена, ти се иска да плачеш през цялото време, нали? Отивам до тоалетната. Радвам се, че се запознахме.

Чувствах се отвратително. Щом се отдалечих достатъчно, за да не ме чуе никой, звъннах на Джули по мобилния телефон. Исках да убия малко време, докато се успокоя.

— Здравей, Джули-мули — поздравих аз. — Страхотно се забавлявам.

— Затова ли плачеш като чанта на „Баленсиага“, на която е паднала катарамата? — сръза ме тя. — Нещо не е ли наред?

Казах на Джули, че никога не съм била по-щастлива през живота си — където и да обърнеш поглед, виждаш ябълково мартини, а „симфонията от десерти“ на „Льо Сирк“ е невероятно вкусна. Просто й звъня, защото ми се ще и тя да е на събирането.

— Мила, когато пиеш мартини, а чашата ти е пълна със сълзи, трябва да се запиташ дали Вселената не се опитва да ти подсказе нещо — поучително рече Джули.

Господи, когато Джули заговори за Вселената, започвам да се тревожа за нея. Това означава, че пак е чела нездравословно количество астрологически книги с хороскопи. Но в този случай изглежда беше права, макар да извличаше информацията си от „Лунната магия: как да си направим сами хороскоп“.

— Зак се държи странно, но не мога да ти обясня в момента. Трябва да вървя — промърморих аз.

— Добре, горе главата. Обади ми се, когато се прибереш. Обичам те.

Няколко минути по-късно Дафне ме завари седнала окаяна на пейката пред тоалетната. Щом зърна мокрото ми от сълзи лице, възкликна:

— Господи, какво стана? Да не би Бродли да се е държал лошо с теб?

— Не, не. Зак е причината. Изобщо не ми даде пръстен, а Бетина попита къде е... Не знам... Чувствам се ужасно — проплаках.

— Стига бе!!! Ако друг те попита за годежния пръстен, му отговори, че вместо това притежаваш „Удавеният камион“, с който можеш да си купиш шест годежни пръстена, чу ли? Когато един мъж ти даде такава лична вещ, това е истинска любов! За моя пръстен Бродли ходи на Найл Лейн, но така правят всички в Холивуд. Не значи нищо. Джулия Робъртс има около петнадесет пръстена оттам, а виж какво става с всичките ѝ годеници. Да ти кажа ли откъде знам, че Бродли наистина ме обича? Носи ми чай в леглото, когато съм болна от нещо заразно като ТОРС, например. От значение са малките жестове. Хайде, искам да те видя усмихната. Да, така е по-добре — зарадва се Дафне, когато се ухилих насила. — Трябва да изглеждаш сияещо щастлива и влюбена, ако искаш да се чувстваш сияещо щастлива и влюбена. Вземи.

— Благодаря — промълвих, поемайки книжната салфетка, за да си избърша очите.

Явно съм била готова да променя настроението си онази вечер, защото докато отивахме да се присъединим към гостите, се почувствах неимоверно щастлива. Дафне имаше пълно право: „Удавеният камион“ бе нещо далеч по-значимо, когато става въпрос за любов, отколкото някакъв си пръстен. Само дето е малко досадно, че няма как да го сложиш на ръката си, та всички да разберат колко много си обичана.

Припомних си колко много трогателни неща правеше Зак, когато се запознахме, и някак се самохипнотизирах; лепнах на лицето си усмивка и тя не слезе оттам до края на вечерта. Усетих как апетитът ми отново изчезна и изпитах огромно облекчение: определено продължавах да съм влюбена.

Дафне ме отведе отново във всекидневната, решена в пастелни тонове. Помещението беше претърпано с милион момичета, облечени точно като Бетина. Всички обсъждаха някакъв още не излязъл на екрана нов филм с участието на Кера Найтли, на която щяха да започнат да подражават, когато изчерпят Кейт Хъдсън. Всички гаджета и съпрузи стояха вкопчени в красивите си момичета, сякаш ако ги пуснат, никога вече няма да ги видят — нещо вероятно *tres* умно от тяхна страна. Аз самата не се чувствах ни най-малко като Кейт Хъдсън, което бе голямо неудобство в заобикалящата ме среда. Прекрасната ми рокля не бе никак подходяща за тази вечер — беше прекалено нюйоркиска. Как можа да ми хрумне да облека черно в Лос Анджелис? Искях да се прибера вкъщи.

— О, чудесно. Ето го Чарли Дънлейн — възкликна Дафне и ме повлече към млад мъж, седнал сам на един от огромните ѝ бели дивани. После шепнешком ми обясни: — Страшно е сладък и е гениален млад режисьор. Поне така твърди Бродли. Аз не съм гледала негов филм, но не му казвай, защото Бродли се опитва да го склони да подпише договор. Ще поговориш ли с него, докато проверя докъде е стигнал готвачът?

Дафне ме представи и изчезна да се разпореди за ордъворите или каквото там я тревожеше. Дори Чарли да бе толкова сладък, колкото Дафне смяташе, аз не забелязах. Никой не бе толкова сладък, колкото моя годеник, от когото, между другото, нямаше и следа. Надявах се да се забавлява някъде с важните клечки, макар да ми бе неприятно, че така явно ме избягва тази вечер.

— Добре ли си? — попита ме Чарли направо.

Наблюдаваше ме загрижено. Толкова ли прозрачна бях?

Лепнатата на физиономията ми усмивка явно не бе *tres* убедителна.

— Да, аз...

Не ми хрумна какво да отговоря.

— Какво не е наред? — поинтересува се той.

Понякога хората са доста невъзпитани, както сте забелязали. Искам да кажа: познавам този тип едва от три секунди, а вече ми задава лични въпроси. Отвратително е, напълно отвратително.

— Няма нищо не наред — възразих, окопитвайки се. — Чудесно се забавлявам. Толкова съм щастлива тази вечер, че нищо не мога да хапна.

— Дори от великолепните десерти на Дафне? Сигурна ли си, че си добре? Не изглеждаш особено щастлива.

— Много съм добре. Направо сто и петдесет процента напълно добре — отсякох, за да сложа край на този разпит.

— Е, как е Ню Йорк? — попита Чарли, доловил намека.

— Как разбра, че живея в Ню Йорк?

— По роклята. Прекалено сериозна е.

— Всъщност я наричам рокля трепач, защото е убийствено опасна — пошегувах се, развеселявайки се малко. — Бог да благослови „Азедин Алайа“.

— Същата от „Без улики“ ли? — попита Чарли и се засмя.

— Точно така — засмях се и аз. (Един от любимите ми филмови моменти от „Без улики“ е, когато Алисия Силвърстоун е на път да припадне, защото е изцапала роклята си от „Алайа“.) — Откъде знаеш този кадър? — попитах.

— Луд съм на тема кино. А всички от филмовия бизнес боготворят „Без улики“. Трябва внимателно да изучаваш този филм, ако работиш тук. Казвам го сериозно.

Чарли май наистина беше сладък. Ето, знаеше за „Азедин Алайа“, а това е огромен плюс. Не ме разбирайте погрешно. Не можеше да се мери със Зак, но не можеше и да се отрече, че има страхотна усмивка. Малко разрошената му тъмна коса падаше над необикновено сини очи; бе се облякъл малко небрежно в джинси, тениска с щампована рокендрол група и пооръфани маратонки, но успяваше да изглежда привлекателен дори и така, което важи за всички момчета в Ел Ей. Носеше смешни, даскалски тип очила и от време на време ги вдигаше на главата. Имаше лек загар, сякаш е карал сърф на Малибу. Изглеждаше обезоръжаващо открит и пряк. На мен, разбира се, напомних си, ми допадат по-сложни мъже като Зак.

— Искаш ли да видиш нещо тъпо, но доста забавно? — попита Чарли ухилен.

— С удоволствие — уверих го, доволна, че настроението ми се подобрява.

— Добре. Ето какво се случи последния път, когато срещнах момиче така красиво, щастливо и недохранено като теб. Отпих от питието си така... — смукна през сламката от кока-колата — ... и стана ей това. — По някакъв начин сламката изскочи от чашата, завъртя се във въздуха, опръсквайки разкошния бял диван с кафявата течност, и като по чудо се лепна перпендикулярно на рамките на очилата на Чарли. Аз се засмях, а той продължи: — И затова се водя за най-големия смотаняк, стане ли дума за жени.

Кока-колата капеше капка по капка върху бузата му. Чарли направи физиономия все едно питаше: „Виждаш ли?“

— Но ти си забавен — засмях се. — Забавното си е забавно и се вижда. — Дори тайно да си мислех, че е нечувано неприлично от негова страна да обърне внимание на факта, че не съм сияйно щастлива, когато ме видя в началото, той определено беше интересен събеседник. — Момичетата не устояват на чувството за хумор. Освен това си и режисьор. Обзалагам се, че някоя красива актриса ти е гадже — завърших.

— Не, в момента нямам гадже.

— А искаш ли да имаш?

— Не мисля за това по този начин — отвърна Чарли. — Гаджетата са от нещата, които получаваш в минимални количества, колкото повече ги искаш. Но, да, би било приятно. Всеки иска да се влюби, нали?

Изведнъж ми хрумна: Джули! Тя отчаяно копнее да се влюби. Ако положи всички усилия да не показва номера със сламката пред нея, Чарли има шанс да се окаже идеалният ЕС, особено след като знае такива важни неща като иконата в модата „Азедин Алайа“. Знаем, декларира е, че не желае творческа личност, но е време да разшири хоризонта си.

— Какво ще кажеш да те уредя с една от моите приятелки? Ти какъв тип момичета харесваш?

— Щастливи, които не са в състояние да хапнат каквото и да било — отвърна той, флиртувайки.

— О, аз съм заета. Сгодена съм за него — казах свенливо, посочвайки Зак.

Той се бе появил в стаята и сега стоеше в далечния край с гръб към нас. Обърна се за миг, но не ни забеляза.

— Привлекателен тип.

— Слушай, ще те запозная с някоя приятелка, но трябва да ми кажеш точно с какъв тип момиче искаш да излизаш.

Чарли направи пауза, която ми се стори безкрайна, преди да отговори. После ме погледна право в очите и промълви:

— С момиче точно като теб.

Беше малко неловко за сияещо щастливо момиче с годеник като *toi*.

Разклатих бучките лед на дъното на чашата си, докато измисля какво да отговоря.

— Напоследък прекарвам доста време в Ню Йорк по работа — наруши мълчанието Чарли.

— Чудесно. Ще те поканя на купона по случай годежа ми — зарадвах се аз.

— Мислех, че това е купонът по случай годежа ти.

— Този е за Лос Анджелис. Моята приятелка Мъфи ще прави събиране за мен в Ню Йорк. Всички са така мили с теб, когато си сгоден. Направо е невероятно. Дали съм гледала някои от филмите ти?

— Съмнявам се — отвърна той. — Те не са за масовия вкус.

— Прекалено художествени ли са? — попитах.

— О, не. Комедии са. Проблемът е, че аз ги намирам смешни, но хората не ги възприемат така. За повечето хора произведенията ми са потискащи, но аз твърдя, че няма комедия, зад която да не стои трагедия. За жалост шефовете на студията не са съгласни с мен. Искаш ли пак да видиш номера със сламката?

Докато се прибирахме след купона, бях относително щастлива. Сериозно — след като Дафне ме спаси, цялата вечер не престанах да се смея. Нещата между мен и Зак щяха да се оправят съвсем скоро, бях убедена. Опитах се да подхвана разговор, докато пътувахме по „Сънсет“ към „Шато“. Беше едва единадесет и исках да подготвя нещата за малко латиноамериканска дейност, когато се приберем.

— Скъпи, макар да съм лъчезарно щастлива, съм и... *tres, tres* депресирана — споделих тихичко.

Господи, въобще не се получи онова, което очаквах. Нямах намерение да кажа това.

— Пак ли ще ми опяваш, че искаш да правим секс? — попита Зак, без дори да откъсне поглед от пътя. — При тебе то е като зависимост. Много 'ибано странно ми се струва.

Най-после Зак ми говореше. След държанието му през последните няколко дни представляваше някакъв пробив. Но защо се изразяваше така грубо? Понякога нийоркчани са прекалено прями за скромни момичета като мен, независимо от подозренията ми, че съм по-разпусната, отколкото скромна.

— Миличък, ще ми се да не говориш така. Не е особено романтично — подхвърлих шеговито, но в действителност се стараех да не се разрева, защото точно това ми се правеше.

— Толкова 'ибано повърхностна си. Според теб една връзка се крепи само на секс. А не е така! Нещата са много по-'ибано сложни!

Сега вече Зак истински ме разстройваше. Все пак се опитах да не се поддам и да се държа мило; нямах желание да предизвикам „спорен въпрос“.

— Но, скъпи, ние не сме най-добри приятели. Повечето хора се любят с годениците си...

— Не съм „повечето хора“. Именно затова си с мен. Аз съм фотограф! Не живея по правилата на другите. Аз съм това, което съм. А ти си страшен егоист. Редно е да си изградиш стойностна ценностна система.

Зак натисна силно спирачките и се вторачи в тъмния каньон Стоун напред. Изглеждаше бесен. Какво бях направила?

— Все ти, ти, ти и дали те чукат или не! Престани да опяваш все за едно и също 'ибано нещо!

Зак ме плашеше повече от Патрик Бейтман в „Американски психо“ и понеже книгата така ми изправи косите, прочетох само първите дванадесет страници, така че не подозирах и за половината ужаси по-нататък. Сигурно се шокирах от думите му, защото не ми хрумваше какво да отговоря.

Най-сетне той запали двигателя отново и в пълно мълчание се прибрахме в „Шато“. Надявах се всичко отново да е наред, когато се върнем в Ню Йорк и се приключи с поръчката на „Лука Лука“ след две седмици. Освен това, както си припомних наум, никой не е идеален

през цялото време, особено аз, така че няма какво да се оплаквам. Макар тази вечер Зак да се държа хладно с мен, все още бях луда по него. Именно тогава се запитах какво — на теория — би било да си сгоден за някой по-топъл, макар и не така привлекателен, като забавния филмов режисьор. Прогоних, естествено, тази мисъл моментално от главата си, затова не смятам, че е нещо от голямо значение.

— Яко! Казваш — филмов режисьор, така ли? Будалкаш ли ме? Звучи ми като прекалено творческа личност за мен.

Когато споделих с Джули намерението си да я чифтосам с Чарли, тя реагира точно както очаквах. Седмица по-късно седяхме във фризьорския салон на „Бергдорф“, за да си направим модните сега разноцветни кичури, след като оцветяването в един цвят вече е демоте според Ариет, а на нея може да се разчита напълно, щом става въпрос за авангардните тенденции при прическите. Има си причина всички да предпочитат фризьорския салон в „Бергдорф“, разположен на целия девети етаж на универсалния магазин: атмосферата тук е невероятно успокояваща и напълно забравяш за недопустими неща от сорта, че годеникът ти не е разменил повече от няколко думи с теб през последната седмица. Мястото направо е блажено. Етажът е разделен на три обширни помещения: огромна чакалня, където винаги има впечатляваща ваза с разцъфнали вишневи цветове, салон за подстригване и салон за боядисване. Именно в него пребивавахме предимно аз и Джули. Където и да ти спре погледът, имаше огледала, масички с гримове и обособени кътчета за маникюр и педикюр. Помощнички, облечени в еднакви люлякови на цвят блузи, сноват напред-назад и ти предлагат студено кафе с мляко или ябълково сорбе; има дори специален човек — Черилий, — чиято единствена задача е да оформи до съвършенство веждите ти. Това вече се обособява като самостоятелна професия. Цялото отделение е боядисано в бледолилаво, а от прозорците, които са от пода до тавана, виждаш голяма част от Пето авеню в едната посока и почти целия Сентръл парк в другата. Как човек да не забрави, че не е правил секс от три седмици? Тук направо ухае на секс!

— Джули, само ти го подсказвам, но защо не обмислиш и други възможности? Както си се ограничила, сега вероятно изпускаш някои

страхотно чудесни мъже — обърнах й внимание аз. — Искам да те запозная с наистина забавен и сладък тип. Ако не бях с моя ЕС, бих се замислила дали да не превърна този в свой ЕС.

Това, разбира се, въобще не отговаряше на истината; продължавах да съм луда по Зак, независимо от всичко. Но целта ми беше да реформирам тесногръдието на Джули.

— Щом си харесала този Чарли, приключи историята със Зак.

— Не съм казала, че го харесвам, Джули, а само че е симпатичен, и ако не бях сгодена — което съм! — той е от типа мъже, които бих харесала. Освен това е изключително забавен и приятен. Ще уредя да седнеш до него на купона по случай годиша ми.

— Сладък ли е?

— Дафне твърди, че е невероятно сладък.

— А ти как го намираш?

— Не знам — признах аз.

Честна дума, нямах ни най-бегла представа дали Чарли е сладък или не. Способностите ми стигаха да преценя правилно само Зак; всички останали мъже виждах някак размазано.

— Хайде, разкажи ми всичко — подкани Джули, докато Ариет нанасяше боята върху кичурите й. — Звучеше ужасно, когато ми звънна от Дафне. Какво стана след купона?

— Нищо особено — отвърнах привидно нехайно, небрежно разлиствайки новия брой на „Вог“. (В салона винаги предлагат броя на списанието за следващия месец, макар официално да не се е появил по павилионите.)

— Ясно — отсече Джули саркастично.

Джули ме познава прекалено добре, за да успее да скрия нещо от нея. Разказах й за отвратителния разговор в колата, но съзнателно спестих някои подробности.

— Яко! Наистина ли наговори тези неща? Все едно ти е бил дузпата. Не бива да се жениш за този човек, мила. Брак без секс е пълно разочарование. Ще бъдеш напълно отречена — заяви Джули.

Понякога въобще не разбирах за какво говори.

— Това е проблемът на отречените хора — продължи тя. — Попаднали са в това състояние, а не го отчитат.

Джули понякога говори пълни безсмислици.

— Но аз го обичам! — заявих решително.

Само като мислех за Зак, бях в състояние да отслабна три килограма.

— Влюбена си единствено във външния му вид. Влюбена си в идеята да си влюбена — заключи Джули. — Ти си безнадеждна романтичка.

Стори ми се малко прекалено да го чуя от безнадеждна романтичка по рождение. Но пък Джули не разбираше нищо от връзки. Имала ги е с тонове, а доникъде не се стигна.

— А ако Зак е прав и аз наистина съм повърхностна? — терзаех се.

— Никак не си повърхностна, а само приличаш на такава заради манията ти да носиш единствено джинси „Клое“. Той е повърхностният и се опитва да представи своите проблеми като твоя вина. Кое, мислиш, е по-шикозно — да си еднократно изрусена блондинка или двукратно изрусена блондинка? — попита Джули, навеждайки глава към мивката, за да отмият боята.

— Еднократно. Дали ако се откажа от джинсите „Клое“, той ще спи с мен?

— Имам един-единствен съвет за теб: отложи!

Джули беше напълно, цялостно и абсолютно заблудена. Как така ще отложи? За секунда не би ми минало през ума да не се омъжа за Зак. Не можеше да става и въпрос за връщане назад сега. А и оставах само двадесет и четири часа до божественото събиране, организирано от Мъфи в чест на годежа ми. Тя надмина дори Дафне и нае самият Лексингтън Киникът да аранжира цветята. Той е безспорният крал на джунглата от рози в Ню Йорк. Списъкът от чакащи за услугите на Киникът е съпоставим единствено със списъка от чакащи за чанта от естествена кожа на „Ив Сен Лоран“. Ако разваля годежа си и Мъфи откаже ангажимента на Киникът, тя ще умре на място — в буквалния смисъл. Освен това възнамерявах да запозная Чарли и Джули на купона; ако отложи, няма да има никакво събиране и съответно — никакво запознанство.

Макар да нямах абсолютно никакво намерение да отлагам, щом се прибрах вкъщи от салона „Бергдорф“, се обадох на мама за консултация дали да не го направя. Наистина звучи адски противоречиво, но се чувствах безкрайно обърквана. Споделих с мама

— с молба да го запази в дълбока тайна — някои разногласия между мен и Зак по повод Бразилия; и, макар да не обмислях отлагане, я попитах дали едно дребно изчакване няма да се окаже полезно. Накарах я да обещае да не казва на никого, защото купонът в Ню Йорк по случай годиша щеше да се състои следващата вечер. Зак в никакъв случай не биваше да разбира какви колебания са ме обзели. А и защо да провалям страхотен купон предварително (особено след като Лексингтън бе поръчал да докарат двеста розови орхидеи от Доминиканската република, за да придаде по-екзотичен вид на розовата джунгла), когато винаги мога да изживея страхотния купон и да го разваля след това?

Излязох да свърша някои дребни неща и когато се върнах след няколко часа, телефонният ми секретар светеше като луд. Очаквах всичките ми приятелки да звънят да питат как да се облекат за вечерта. Прослушах съобщенията.

„Обажда се управителят на конферентния център в замъка Суер. Съжаляваме за развалянето на годиша. Ще задържим депозита от три хиляди лири.“

„Здрасти. Обажда се баща ти. Съжалявам за развалянето на годиша. Мама ми каза за случилото се днес. Вярно ли е, че не сте правили секс от три месеца?“

Господи, защо членовете на моето семейство винаги преувеличават нещата? Казах на мама, че става въпрос за три седмици.

„Аз съм Деби Стодарт. Работя за «Дейли Мейл». Утре пускаме материал за разваляния ви годиш. Ще ми звъннете ли да потвърдите?“

— Мамо, как можа да го направиш? — проплаках аз, когато се свързах с нея. Бях й бясна.

— Скъпа, щеше да е много неловко за семейство Суер, а и за мен в селото, ако беше развалила годиша в последния момент, затова леко ги подготвих предварително...

— Семейство Суер дори не живеят в момента там. Замъкът се е превърнал в конферентен център под наем. Мамо, какво толкова лошо има да се откажеш от наемането на конферентен център? Никога повече няма да ти споделя нещо лично. Не развалям годиша. Просто обмислям дали ще е зле, ако предизвикам едно дребно изчакване.

Затворих телефонът бясна. Какво, за Бога, щях да правя сега? Зак не биваше да разбере за случилото се. В този момент звънна Джули. Вълнуваше се от предстоящото запознаване с Чарли.

— Току-що го проверих в „Гугъл“. Той е най-страхотният режисьор, желана партия...

— Проверила си го в „Гугъл“? Джули, какви ги говориш? — възкликнах аз.

— В Ню Йорк всеки чете за всеки в „Гугъл“. То е неразривна част от излизането на среща в наши дни — обясни тя.

Понякога приказките на Джули ме карат да мисля, че да излезеш на среща в Ню Йорк е по-трудно, отколкото в „Сексът и градът“, а по мое мнение на онези момичета им е дяволски трудно в това отношение.

— Както и да е — продължи Джули, — Чарли наистина прави страхотни филми.

— Гледала си филмите му? — смях се аз.

— О, неее... Звучат ми прекалено депресиращи. Но отзивите в „Ню Йоркър“ са страхотни. Представяш ли си? Вече съм напълно влюбена в него. Той очевидно е творец по рождение.

— Джули, държиш се изключително цинично.

— Казваш го сякаш е нещо лошо. Как мислиш, дали предпочита еднократно изрусени блондинки или двукратно? Винаги мога да отскоча набързо в „Бергдорф“.

На следващия ден — деня, обявен от Мъфи за купона — тайно отмених всички откази, направени от мама. Страшно се изнервих, защото това почти ме лиши от време за загар менте, да се гримирам както трябва или да свърша каквото и да било. От всички тези грижи бях преbledняла до неузнаваемост, но най-важното беше Зак никога да не разбере какво е свършила мама зад гърба му.

Едничкото хубаво нещо в деня на купона беше, че го прекарах в апартамента си, който обожавам. Когато се сдобих с него, не повярвах на късмета си: той е почти в центъра на Уест Вилидж, на ъгъла на улиците „Пери“ и „Уошингтън“ и заема най-горния етаж на хубава, старинна, тухлена сграда отпреди войната, но без асансьор. Имам прозорци на две от стените и виждам как реката проблясва в далечината. Боядисала съм всички стени в лазурносиньо, за да приличат на водата. Апартаментът не е голям: само спалня,

всекидневна с камина и ниша, превърната в кабинет, но е дяволски красив с вещите из него. Направо е от класа, а не като апартаментите на някои момичета в Ню Йорк, претрупани с всевъзможни предмети и джунджурии. Напълно съм алергична към разхвърляни навсякъде обувки и не мога да съм приятелка с момичета, които имат тонове дрехи вместо мебели. Предпочитам да се придържам към изисканото, ако разбирате какво имам предвид. Във всекидневната виси страшно красив старинен полилей — намерих го в Париж, — по стените са закачени снимки и има тапициран в бледосиньо диван, на който лежат часове, чета книга и слушам музика. Цялата ми спалня е пълна с бели, ръчно плетени покривки и кувертюри; мама ми ги изпраща от Англия, когато не е заета да прави досадни неща, например да отменя уговорените събития за сватбата ми, без да ми каже. Господи! Мама! Кошмар.

Ненапразно Лексингтън Киникът се слави като Краля на розите в Ню Йорк. Същата вечер бе преобразувал трапезарията на Мъфи в градина от розови рози и орхидеи. Прелестното им ухание създаваше впечатлението все едно си в бутилка парфюм „Фракас“. Бледорозовите покривки хармонираха идеално с цвета на цветята, сякаш бяха расли заедно с тях в оранжерията. Лексингтън бе успял да намери и розови седефени чинии, които бе разположил по масите и напълнил с ягоди. Нищо чудно, че всички го смятат за гений. Така или иначе до тази вечер дори не подозирах, че съществува розов седеф.

Откакто се върнахме от Ел Ей вероятно се бе случило нещо, защото вечерта на купона Зак беше неузнаваемо ласкав. Усмиваше се, целуваше ме сякаш вчера сме се върнали от Бразилия, държеше ме за ръката през цялото време; беше свършено друг човек. Слава Богу. Явно беше точно както си мислех: Зак е истинска кукла с лъкатушни настроения подобно на всички мои познати в Ню Йорк. Точно когато гостите започнаха да пристигат, той ме отнесе на ръце до една от спалните и ми подари най-красивата огърлица от розови аметисти, която сте виждали; камъните бяха правени по поръчка, защото той знаеше, че розовото е любимият ми цвят. Изпитах огромно облекчение, че не бях поискала едно дребно отлагане.

Джули бе най-сияйната наследничка на събирането. Не спря да флиртува с Чарли цяла вечер. Той я покани на вечеря минути след като

се запознаха; тръгнаха си заедно. Моят годеник и аз напуснахме събирането поотделно. Зак обясни, че заминава в командировка във Филадельфия рано на следващата сутрин и не искал да се прибира късно с мен. Доста се разстроих, но нямах очи да се оплаквам, защото беше така мил цялата вечер, пък и ми подари огърлицата, и така нататък. Но определено се чувствах объркана, задето прибягна до номера си да ми изчезва, и то точно тази вечер. Но Зак си е такъв: никога не знаеш какво да очакваш.

Няколко дни по-късно беше рожденият ден на Зак. И тогава той отново започна да се държи странно. Повтаряше колко мрази рождения си ден, защото майка му винаги го забравяла, когато бил дете. (Като цяло това беше добре, защото се чувстваше депресиран, а всички красиви секретарки в офиса на импресариото му не спираха да повтарят, че прави най-хубавите си снимки, когато е депресиран.) Поисках да го заведа на обяд в „Бара на Хари“, за да го почерпя. Дори поръчах в „Киприани“ да опекаат любимата торта на Зак. Звъннах му сутринта да уточня по кое време да мина да го взема от ателието му в Ист Вилидж за обяд.

— Няма да дойда. Казах ти: мразя ’ибания си рожден ден. Престани да ми досаждаш.

— Но аз го правя, за да престанеш да мразиш рождения си ден. Искам да се отърсиш от потиснатостта си — обясних шокирана.

— Не схващаш ли? Обичам да съм ’ибано потиснат. Така функционирам по-добре. Как ще си върша работата, ако през цялото време съм щастлив?

Затръшна ми телефона. Няколко пъти се опитах да се свържа с него, но линията даваше постоянно заето. Трябваше да изляза от апартамента. В отчаян опит да се разсея взех такси до центъра на града и се срещнах с Джули в салона за красота на „Бергдорф“, където тя се бе разположила в огромен фотьойл, за да си направи френски маникюр. За него са необходими часове; като грижа за ноктите неговият еквивалент е да нарисуваш „Мона Лиза“.

— Яко! Направо съм отвъд от вълнение — възкликна тя, виждайки ме. — Чарли е толкова сладък. Всеки ден ми изпраща страшно умни интелектуални имейли, които въобще не разбирам. Не е ли очарователно? Ще ме води на ваканция в Италия. Обещава да ми

изпраща цветя всеки ден, когато се върне в Ел Ей, където познава абсолютно всички. Познава, мисля, дори Брад Пит, а знаеш колко искам да заведа Дженифър да пазарува в „Бергдорф“. Тази връзка е много добра за кариерата ми... Е, целуването не беше като в „Девет седмици и половина“, но не можеш да имаш всичко в една връзка, нали? — завърши Джули.

После ме попита защо не съм на обяд по случай рождения ден на Зак, но нямаше как да ѝ обясня, защото лицето ми се обля в сълзи, преди да си отворя устата.

Искрено желяейки да ме разсее, Джули ме покани да изляза с нея и Чарли същата вечер. Според думите ѝ Чарли бил отлично информиран и тя никога не разбирала за какво всъщност говори той, та се надява аз да ѝ обясня. Отвърнах, че и през ум не ми минава да се натрапя на романтична вечеря за двама, пък и тайно очаквах да успея да видя Зак по-късно. Не бях го виждала от събирането при Мъфи; бях сигурна, че лошото му настроение вече се е изпарило.

Същата вечер Зак не ми звънна. При всеки опит да се свържа с него, ми отговаряше телефонният секретар. След третото си съобщение „Честит рожден ден. Моля ти се, ми се обади“ изпаднах в сълзлива депресия пред телевизора. Дори „Холивуд е твой“ се оказа безсилен да подобри настроението ми. Сълзите се стичаха и размазваха по бузите ми сложния грим, който придаваше опушен цвят на очите ми. Бях стигнала до етап да не ми пука колко „Черен Боби туш-гел“ съм изхабила (той е най-добрият за опушен поглед и горещо го препоръчвам), когато Чарли звънна. Ще изляза ли на вечеря с него и Джули?

— Имам проблеми с грима — отвърнах аз и си избърсах очите.
— Ако изляза, вероятно ще се задълбочат.

Погледнах се в огледалото. Тушът вече бе стигнал до устата ми, образувайки две тъмни реки от очите, покрай носа, та чак до устните. Лицето ми приличаше на дълбока цепнатина в ледник. Не ми стоеше никак добре, макар да съм красиво момиче.

— Звучиш ужасно. Идвам да те взема. Джули още не е готова. Ще се срещнем в ресторанта.

С влизането в „Да Силвано“ на Шесто авеню аз се разведрих. Има нещо успокояващо в заведение, което те кара да се чувстваш

приятно, независимо каква гадост ти се е случила през деня. Джули вече ни чакаше на най-хубавата ъглова маса. Била „травматизирана“, защото Муки — личната ѝ консултантка в „Бергдорф“ — още не ѝ се била обадила. Можело ли да проведе разговора на масата? Съвсем сериозно — Джули е най-невъзпитаният човек, когото познавам. За щастие, Чарли я намира за изключително забавна. Ще възрази ли, Чарли, попитах аз, да си оправя грима, преди да поднесат лангустата. Приличах на труп от филм на ужасите.

— Момичета, за мен ще е чест — разреши ни той и се засмя.

— О, скъпи, обожавам те. Толкова си сговорчив — изчурулика Джули и го целуна. — Винаги ми разрешава да правя каквото си поискам — обясни ми тя.

— Имам ли друг избор? — усмихна се той.

— Сладур. Ти си истински джентълмен. Направо си откъд. Знаеш ли, Чарли също е наполовина англичанин. Оттам са добрите му маниери.

Телефонът на Джули иззвъня. Тя скочи на крака и възкликна:

— О, ГОСПОДИ, Муки, да не си пуснала в действие някакъв таен заговор срещу мен, целящ да ме изключи от светския живот в Ню Йорк, или започвам да ставам параноичка?... Не можеш да си представиш какъв срам изпитах, когато миналата седмица отидох на купона у Лара с панталоните до средата на прасците от „Алис и Оливия“, които ти ми продаде, само за да разбере, че вече не са на мода!... Сега всички носят кафтани от „Алегра Хикс“...

Джули млъкна, докато Муки се опитваше да я утеши. Междувременно аз се разбъбрих с Чарли.

Приличаше толкова на британец, колкото и Белият дом. Обясни, че макар да е роден в Англия и второто му име да е Дънлейн, което говорело за шотландското му потекло, не се смятал за британец. Баща му, англичанин, се прехвърлил да живее на Западния бряг, когато Чарли бил шестгодишен, защото му омръзнали британският снобизъм, британските клюки и отвратителното британско време.

— Цял живот съм живял в Америка — уточни Чарли. — Почти не помня Англия. Дори баща ми не говори често за нея. Той е доста ексцентричен и потаен. А ти защо напусна Англия?

— Майка ми е американка и винаги съм искала да живея тук. Освен това мама се вманиачи на тема да ме омъжи за англичанин със

синя кръв. Отврат! Ненавиждам надутите аристократи.

— Доста са нетърпими, нали?

— Напълно. Живея в постоянен страх да не се озова в леден замък, омъжена за граф.

— Не ми звучи чак толкова отблъскващо, но разбирам защо предпочиташ Ню Йорк.

Междувременно Джули придобиваше розовия цвят на блясъка, с който си бе намазала устните.

— Истински кошмар. Имах чувството, че ще ми прилошее. Беше много унижително... — простена тя. — Още по-неприятно ми стана, когато видях близначките Вандонбилт с нови къдрави прически. Никой в този град не си прави прическа преди мен, Муки. Никой!

— Звучи доста гадно — отбеляза Чарли. — На вас, момичетата, животът никак не е лек.

— Не можеш да си представиш колко е травмиращо да си така пленителна като Джули — уверих го аз.

— Напротив — отвърна Чарли леко усмихнат. — Дори тази вечер станах неволен свидетел на една травма, свързана с избирането на подходящ чифт джинси за този ресторант. Джули ми обясни, че задачата би могла да се сравни с изкачването на Килиманджаро. Аз, естествено, се съгласих, защото иначе щеше да тръгне от апартамента си след два часа, вместо след един.

— Толкова добре разбираш жените — зарадвах се аз.

Честна дума, този мъж представляваше истинска находка. Джули определено беше момиче с късмет.

— Много ми се ще да ги разбирах, но невинаги се получава. За жените знам само, че ако се съгласяваш за всичко с тях, тогава те смятат, че ги „разбираш“. Ето например — преди време не разбирах една приятелка, която смяташе гаджетата за своеобразна човешка кредитна карта за пазаруване по Родео Драйв. Много скоро ме напусна.

Останах шокирана. Никак не ме радваше да чуя, че в Ел Ей все още съществуват такъв тип жени. Мислех, че са се изчерпали след „Династия“.

Сега отново започваха да се появяват проблеми с грима ми, но поради далеч по-приятни причини: смеех се от сърце. След преживяното през последните няколко дни ми подейства облекчаващо. Междувременно Джули обикаляше около масата като разярена лъвица.

— После си извадих мобилния телефон и всички ме погледнаха все едно съм НЛО. Близначките Банди си контактуват със сателитни пейджъри и по тяхно мнение телефоните са пълна отживелица!

Чарли погледна Джули умилено и промърмори:

— Не мога да устоя на изкушението да излизам с пристрастена към пазаруването жена.

Чарли се отнасяше към Джули със смесица от благоговение и веселие. Направо беше впечатлен от нейната личност, независимо от някогашните му проблеми с момичета, пристрастени към пазаруването. После извърших малка подлост: реших да узная нещо повече за тайнственото му семейство — само за да помогна на Джули, естествено — и подпитах за майка му. Той въздъхна.

— Би могла да се нарече лекомислена. Някои я наричат Отцепничката. Избяга с приятел на баща ми и сега живее в Швейцария.

— Съжалявам — промълвих.

Ето, човек никога не бива да проявява нездрав любопитство. Рискуваш да се натъкнеш на тъжна история, а няма как да си върнеш думите назад.

— Не се притеснявай. Не поддържам кой знае каква връзка с нея. Обаждам ѝ се от време на време да ѝ кажа „здрости“. Баща ми пък се ожени повторно и сега е щастлив.

— И се виждате в Ел Ей, така ли? Той там ли живее?

— Има къща в Санта Моника. Виждам го понякога. Татко е малко ексцентричен. Постоянно изчезва някъде. Май всичките сме без особено дълбоки корени...

Той не продължи и придоби леко угрижен вид.

Защо постоянно проявявам любопитство? Защо? Мислено си обещах повече да не правя така с непознати в бъдеще. Чарли изглеждаше такъв симпатяга. Надявах се Джули да го оцени.

Джули най-после изключи миниатюрната си „Нокия“ — мен ако питате, машинката продължаваше да си е съвсем модерна, независимо от приказките на близначките Вандонбилт, — грабна чантата и якето си, все едно се готви да тръгва, и обяви:

— Трябва да отида да взема нещо. Вие двамата защо просто не продължите без мен?

Преди да успея да кажа каквото и да било, тя се изниза през вратата. Не се изненадах. Както вече споменах, Джули не е особено добре възпитана и аз все замазвам положението заради нея. Обясних на Чарли, че почти винаги напуска вечерите, за да се впусне в нощно пазаруване, но той не бива да се засяга. Чарли само сви рамене и забодде вилица в чиния с трюфели. За щастие не прие напускането на Джули като лична обида. Погледна ме топло, по братски. След тръгването на Джули атмосферата се промени и от седмици насам за пръв път се почувствах спокойна.

— Разказах ти всичко за родителите си — подхвана той. — А сега да поговорим за друго. Къде се запозна с Джули...

На следващата сутрин се срещнах с Джули в „Портофино“ на Западен Бродуей за загар менте. Според нея изкуственият загар лекува депресията ѝ и затова ходи всяка седмица. Стори ми се лудо влюбена, защото, докато бяхме там, се мажеше със защитен крем UV8. (Разполагат с разкошни самостоятелни стаи, където можеш да се печеш заедно с приятели.) Беше си сложила червена копринена маска върху очите, с думите „КРАЛИЦА НА ДРАМИТЕ“, избродирани с копринен розов конец.

— Чарли определено е симпатичен — заяви Джули изпод маската си. — Гаджето ми смята, че ще ми се отрази добре.

— Гаджето ти?! Той е твоето гадже, Джули! — напомних ѝ аз, докато разтривах защитен крем UV30 върху краката си.

— Той е едно от гаджетата ми. Неприятно ми е да ти го съобщя, мила, но редица жени имат съпруг и няколко гаджета едновременно. Човек не слага всичките си диаманти в един сейф.

Запитах се как ли ще се почувства Чарли, ако разбере, че е един от няколкото диаманта в сейфа на Джули. Много момичета в Ню Йорк излизат с двама или трима мъже едновременно, в случай че един от тях не струва. Джули била казала на Чарли, че не може да е „ексклузивно“ негова, но спестила информацията за съществуването на още две гаджета, което ми се стори безнадеждно неромантично за отчаяна романтичка като нея. Стана ми кофти за Чарли и дори ми се прииска да го защитя. Двете с Джули почти се скарахме заради него.

— И той ли не е ексклузивен за теб? — попитах аз.

— Господи, не, естествено! Няма да излиза с мен, ако не е само мой, предупредих го — отвърна Джули смаяна.

— Джули, не бива да спиш с трима мъже едновременно. Не е хигиенично.

— Защо да не си угаждам, докато е в Ел Ей? Не ти трябва да се изказваш по въпроса, госпожице Спала-съм-само-с-трима-мъже-и-явно-лъжа-но-го-казвам-за-да-изглеждам-по-девствена-отколкото-съм!

— Джули, аз наистина съм спала само с трима мъже.

Това не отговаряше съвсем на истината, но доколкото винаги го бях твърдяла, сега не беше моментът да променям версията.

Истината е, че съм склонна да се държа разгулно, но само насаме, мислех си аз, докато придобивах желанието загар на кожата — силно разрежено кафе с мляко. (Няма нищо по-вулгарно от лице със силен тен в града.) Когато става въпрос за сексуална политика, моето мнение е, че за освободеното модерно момиче е по-добре да се държи като девственица, за да има възможност да върши всякакви порнографски неща, без да я е страх, че ще си изгради лоша репутация. Дори някой злобар да разпространи гадни порнографски клюки за нея, няма значение, защото никой не би му повярвал. Затова моят съвет е: приличай на девственица, дръж се както искаш и така винаги ще получиш онова, за което копнееш.

Не че *toi* прилага на практика този принцип, честна дума, но приискат ли ми се в разкошни места като парижкия „Риц“ много срещи, за които се изискват противозачатъчни средства, ще се придържам точно към подобна тактика. Което изведнъж ме подсети, че що се отнася до срещите, не бях имала такива повече от седмица със Зак, нито със, нито без противозачатъчни средства.

НЕРВЕН СРИВ ПО НЮЙОРКСКИ

ИМАМ НА СВОЕ РАЗПОЛОЖЕНИЕ:

1. акупунктурист по 99 долара за 90 минути
2. инструктор по аштанга йога по 70 долара за 60 минути

3. лечител билкар по 150 долара за 25 минути
4. мануален терапевт по 100 долара за 15 минути
5. лечител от Индия, който не взима пари
6. акушер-гинеколог по 350 долара на преглед за думите: „Може би няма овулация, но не съм сигурен.“
7. хипнотерапевт по 150 долара за 60 минути
8. поведенчески терапевт, специалист по бихейвиоризъм по 200 долара за 55 минути
9. психотерапевт по 40 долара за 90 минути (прекалено е евтин, за да ми върши работа)
10. психолог по 250 долара за 60 минути
11. масажист по 125 долара за 40 минути

Не съм на балнеолечение. Преживявам нервен срив в Ню Йорк. Много е скъпо.

5.

Дори в представите ми за най-ужасните кошмари никога не е намирала място вероятността някой ден да започне с покана за ревюто за разпродажба на мостри на „Шанел“ и да приключи с нюйоркски нервен срив.

— Не й напомняй, че съм го казала, защото ще ме помисли за двулична лъжкиня — прошепна ми Джули конспиративно една красива майска утрин, докато пиехме кафе с мляко в „Гартин“, — но благотворителния бенефис на К. К. в нюйоркската опера се смята за събитието на събитията, а не струва и пет пари в сравнение с такова вълнуващо нещо като разпродажбата на мостри на „Шанел“. Покажи ми момиче в Манхатън, което предпочита да гледа „Дон Жуан“ вместо да си купи с намаление дрехи от „Шанел“, и буквално ти обещавам да възобновя абонамента си за гимнастическия салон на Шестдесет и трета улица и дори да започна да го посещавам почти редовно.

Според Джули разпродажбата на мостри на „Шанел“ е събитието в Ню Йорк. Почти никого не канят, освен „няколко малко на брой изключителни момичета“.

— Но ти си уредена — обяви Джули и ми връчи бял плик. — Включих те в списъка.

Вътре имаше покана на луксозен бял картон. Страшно се развълнувах, което само по себе си е *tres* опасно. Обичам Джули, ала навиците й за пазаруване не са особено здравословни. Не желаех да се превърна в момиче като нея, чиято хормонална система се ръководи единствено от разпродажбите на дрехи. Очевидно обаче естрогенът на всички скача до небесата, получат ли за пръв път тази покана, затова няма защо да се опасявам особено. Ето какво пишеше:

Разпродажба на мостри на „Шанел“

Вторник, 7 май, 7,15 сутринта

Хотел „Парк лейн“

58-ма улица, между 6-та и 7-ма

Носете документ за самоличност със снимка.

Няма да бъдете допусната без настоящата покана.

Тя ви служи за пропуск пред охраната.

Охраната при инициатива на „Шанел“ е по-строга от охраната на Пентагона. Президентът би трябвало да обмени опит с момичетата от отдела за връзки с обществеността на фирмата — има какво да научи относно мерките за сигурност.

Досадното беше, че няхах възможност да отида на разпродажбата заради работата си. Кариерата е доста непостоянно нещо и трябва да ѝ обръщаш внимание, защото иначе тя просто се стопява. Нюйоркските момичета, които ходят на прекалено много купони и разпродажби, обикновено имат „изчезващ тип“ кариера, а аз не възнамерявам да приличам на тях. Имах резервация за самолет до Палм Бийч, за да взема интервю от някакво светско момиче. Тя току-що бе наследила къща в стил арт деко на брега на океана и смяташе да живее там сама — само по себе си тъжно като перспектива, но същевременно омайно в очите на обществото.

— Глупачка! — възкликна Джули, когато ѝ обясних защо няма да използвам поканата. — Не можеш да пропуснеш това събитие!

Съзнавах, че не бива да отлагам интервюто, но не издържах на изкушението да пазарувам от „Шанел“ все едно се намирам в обикновен универсален магазин. От време на време ценностната ми система ме изоставя и тогава върша неща, които не бих направила при нормални обстоятелства. С чувство за огромна вина звъннах в редакцията и съобщих, че наследницата от Палм Бийч е отказала интервюто, извинявайки се с „преумора“. Главната редакторка ми повярва, защото светските момичета постоянно отменят ангажиментите си в последния момент, понеже са „прекалено уморени от предишната вечер“. При разговора ми с наследницата тя наистина звучеше уморено, горкото богато момиче, така че не излъгах съвсем, а просто уредих едно удобно и за двете ни отлагане.

Същия понеделник не успях да се съсредоточа почти върху нищо. Поканата от „Шанел“ ме изпълваше с възторг — не е шега обещанието да си купиш коктейлни чантички за по 150 вместо за 2000 долара (обяснимо защо естрогенът на човек се побърква) — и почти забравих, че от доста дълго време не съм имала никакви срещи от по-специално естество със Зак. Бях свикнала с изчезналата бразилска интимност, но сега той не се срещаше с мен дори да изпием по един

коктейл. Колкото пъти му звънях през последните няколко дни, асистентката му неизменно отсичаше: „Ще се върне по-късно“ и затваряше. Не се бе случвало досега — Зак винаги отговаряше, когато се обаждах.

Най-желаните разпродажби на мостри в Ню Йорк са изпълнени с опасности. В сравнение с тях ивицата Газа изглежда тихо и спокойно място. Честна дума — веднъж видях как К. К. щеше да убие собствената си братовчедка на разпродажба, защото и двете искаха бял кашмирен пуловер, а имаше само един. Нищо чудно, че при такива случаи Джолийн Морган организира своите „пазарни атаки“ предварително. Преди разпродажбата на „Шанел“ свика „стратегическо събиране“. На обяда в „Четири сезона“ на Източна Петдесет и втора улица присъствахме Лара Лоуел, Джули и аз. Понякога се тревожа за психичното здраве на Джолийн, наистина. В „Четири сезона“ обядват кметът и важни клечки от медиите. Не е най-подходящото място за среща, на която да се обсъжда модата, но Джолийн навярно е искала да бъде заобиколена от други открояващи се стратегии.

Когато пристигнах, Лара и Джолийн вече старателно анализираха менюто с цел да открият дали не съдържа скрити въглехидрати. Седяха на една от най-хубавите маси до фонтана, в сепаре с тапицирани кожени пейки. Сред тълпата обядващи величия те приличаха на две цветни пиленца: Джолийн носеше сексапилна бледосиня рокля, стегната в талията, за да подчертава формите ѝ. Лара, чиито крака са едни от най-дългите в Ню Йорк, беше облякла миниатюрна бяла минипола и ален пуловер. Буйната ѝ руса коса беше събрана на конска опашка. Леко гаменският ѝ стил допада на всички, което изпълва със завист Джолийн, макар двете да са първи приятелки откакто се помнят. Понякога си мисля, че Лара е най-добрата приятелка на Джолийн просто защото изпълнява всичките ѝ команди.

Поръчах си газирана минерална вода „Пелегрино“ и салата. Джолийн се държеше като луда, но това всъщност не е съвсем необичайно за нея. От предлаганите мостри на „Шанел“ непременно искаше да се сдобие с розовата коктейлна чантичка със златна верижка за дръжка. Предупредих я, че понеже на връчването на наградите „Оскар“ Рийс Уидърспун е била точно с такава чантичка, всички ще

налетят именно на този модел. Не исках Джолийн да остане разочарована: ако рухне, щеше да се отрази зле на всички ни.

— Не е проблем — обяви Джолийн. — Сдобих се с карта на разположението на щандовете и знам къде точно ще бъдат чантичките: в далечния край на балната зала, зад кашмирните пуловери.

При разпродажби на мостри всички момичета в Ню Йорк незаконно си купуват от пишещите за мода журналисти карти с разположението на мострите. Само така имаш шанс да се сдобиеш с най-хубавите неща.

Джолийн и Лара се чувстваха изтощени. Предишната вечер и двете бяха ходили на вечеря с шведска маса в апартамент на дете на музикант от „Пинк Флойд“ в центъра над града. Сервитьорът ни донесе питиетата, но Лара и Джолийн не посегнаха към своите: още не се бяха съзвели напълно от снощното парти.

— Всеки беше дете на някои от „Ролинг Стоунс“ или на „Мамас енд Папас“ — въздъхна Джолийн. — Децата на рок музикантите страшно ме потискат. Получих пристъп на срам.

— И аз — добави Лара. — Получавам пристъп на срам почти след всеки купон.

Понякога Лара е престъпно несамоуверена. Вероятно това, е една от причините да се вписва така добре в обществото от Ист Енд.

Пристъпите на срам са свързани с интелекта, плод са на моментно невежество и нямат нищо общо с външния вид. От тях страдат само момичета от Ню Йорк и Париж. Всички се страхуват да не ги сполети такова нещо, защото прониква в мозъка ти и те държи будна нощи наред. Получи ли пристъп, Джолийн винаги взима 10 милиграма „Амбиен“ (модното в момента хапче за сън). Обикновено се случва в пет сутринта, точно когато най-последно ще заспи, след като е глътнала първия „Абмиен“ след полунощ. Последният ѝ пристъп на срам я връхлетя, защото предишната вечер бе задигнала златния „Ролекс“ от момчето вдясно от нея и се бе уговорила на следващата вечер да се срещнат за по коктейл в хотел „Мърсър“, за да му го върне. Обещаващият флирт звучеше доста сексапилно, само дете, когато уговорила срещата, напълно ѝ изхвъркнало от ума, че е сгодена. Лара получи своя пристъп на срам, защото от излизането на екран на „9/11“ не бе чела „Ню Йорк Таймс“ и не знаела, че миналата седмица било разбито най-опасното терористично свърталище в Близкия изток. Цяла

нощ не мигнала от страх да не би хората да я вземат за разглезена принцеса от Парк авеню, която не се интересува от събитията в Израел или каквото и да било друго отвъд магазините в долния край на Седемдесет и втора улица. (Това всъщност отговаря на истината, но никога няма да постъпя жестоко и да кажа на Лара колко е ограничена, защото повечето от нас наистина сме убедени, че тя притежава златно сърце.)

— Никога не съм имала пристъп — признах аз.

Вярно, на няколко пъти едва не ми се случи, но изобщо не съм преживявала истинска криза.

— Никога ли? — попита Лара и стана по-бяла от миниатюрната си поличка.

— Погледни я — намеси се Джолийн с известна завист. — Напълно прилича на човек, който никога не е имал пристъп на срам.

— От разпродажбата смятам да купя нещо изключително красиво за майката на Зак — обявих аз, за да сменя темата.

На разпродажбите на „Шанел“ повечето нюйоркски момичета трескаво си купуват възможно повече неща и напълно забравят за съществуването на другите хора. Бях решила да не им подражавам и да свърша точно обратното, правейки невиждано добро: възнамерявах да купя най-красивата чантичка за бъдещата си свекърва.

— О, каква сладка идея! — възкликна Лара.

— Чиста загуба на пари и време — отсече Джолийн. — Тя няма да я оцени. Все пак е от Охайо.

Направих се, че не чувам забележката на Джолийн и от масата звъннах в ателието на Зак: исках да попитам какъв цвят би харесала майка му.

— Ало! Ателието — обади се Мери Алис.

Тя е асистентка на Зак и винаги говори лаконично, с лаещ тон, предпочитан от опитните секретарки в офисите и на двата бряга на Америка. (Макар снимката ѝ да се е появявала три пъти в списание „Пейпър“, Мери Алис има окаян вид. Постоянно се облича в безформени авангардни белгийски дрехи, които биха направили всекиго нещастен. Когато се опитах да ѝ подсказва какво да направи за себе си, тя заяви: „Да, добре“, но не предприе нищо!)

Подхванах преднамерено приповдигнато и ведро:

— Здравсти, аз съм и...

— Какво да предам? Ще се върне по-късно — прекъсна ме Мери Алис.

— Трябва да попитам Зак нещо много важно.

— Кой се обажда?

От известно време Мери Алис се преструва, че не ме познава, когато звъня.

— Аз съм!

— Кой?

— Годеницата му!

— Ще се върне по-късно.

Връзката прекъсна. Какво му ставаше на Зак? Всичко бе доста странно. Вдигнах поглед и видях Джолийн и Лара да ме зяпат вторачено, все едно ме е сполетяла голяма беда.

— Добре ли си? — попита Джолийн, внимателно оглеждайки току-що поднесената ѝ пържола.

— Чудесно — уверих я аз.

Пуснах най-сияйната си усмивка, сякаш исках да кажа: „По-щастлива съм, отколкото си представяте.“ Щом Никол Кидман успя да изглежда така ослепително, докато се развеждаше с Том Круз, защо аз да не мога да преглътна с усмивка няколко отказа да говорят с мен по телефона? Но не е лесна работа, уверявам ви. В този ден си дадох сметка, че актриси като Никол наистина заслужават всичките безплатни дрехи, които им предлагат, защото да си блажено щастлива, когато кръвта във вените ти се е превърнала в горещи сълзи, наистина е признак за рядък талант. Според мен Никол не заслужава „Оскар“, а направо Нобелова награда.

— Той защо не желае да говори с теб? — намеси се и Лара.

Прилоша ми. Мери Алис нарочно ли не ме свързваше, или Зак изстиваше към мен? Опитах се да разсея съмненията си. Какви ги мисля? Та Зак направо ме обожава. Иначе защо ще ми подарява онази прекрасна огърлица? Очевидното обяснение е, че Мери Алис просто не му предава съобщенията ми.

— Не е виновен той — обясних, разтягайки още по-широко усмивката си. — Секретарката му го брани като лъвица. Ревностно бди над него. Голяма професионалистка е.

Писькът на Джули от другия край на ресторанта ме прекъсна, преди да успея да продължа.

— Момичета! Липсвах ли ви?

Тръгна към нас, спирайки се на всички маси по пътя. Джули познава всички в Ню Йорк, абсолютно всички. Подходящото описание на Джули за този ден беше ходеща касетка за съхранение на ценности в банката. Напълно безсрамно се бе отрупала с бижута: на показалеца ѝ се мъдреше голям златен пръстен във формата на роза, обсипана с гранати, на ушите ѝ висяха нови златни обици, а на ръката проблясваше платинена гривна с изумруди.

— Подаръци! — обяви тя.

Отпусна се на пейката и ни раздаде малки пликчета. В моето открийх миниатюрно диамантено сърце, точно като висящото на шията на Джули.

— Джули, не биваше! — ахнах.

Искрена бях, но същевременно се молах Джули да не обърне внимание на протестите ми. Обожавам диамантите: карат едно момиче да се чувства приповдигнато, особено когато настроението ѝ не е най-доброто.

— О, не се притеснявай, мила. Почти без пари са — успокои ме Джули. — Исках да отпразнуваме Любовта и затова купих на всички ни по едно сърце.

Победоносното ѝ изражение подсказваше само едно: успешно пазаруване от незаконен вид.

— Джули, пак си краля, нали? — попита Лара.

— Почти! — Преглътна и се огледа предпазливо наоколо. — Идвам от напълно ограничената, само за любими и предпочитани клиенти разпродажба при „Ван Клеф“, където е адски трудно да те поканят. Накупих съвсем евтино толкова неща, че сърцата ми ги дадоха като бонус.

Лара заприлича на буца сол. Придоби вид на буреносен облак. Това ѝ се случва всекидневно. Заговори със зловец и напрегнат глас.

— Но аз съм една от любимите им, предпочитани клиентки! Край! Тръгвам си — заяви тя, хвърли салфетката, сграбчи телефона и с твърда стъпка излезе от ресторанта.

Явно е била *tres* травмирана, защото забрави чантата си с монограма на „Кели“, за която бе чакала четири и половина години в списъка на „Ермес“. Горката Лара. Някои момичета просто не успяват да преглътнат, че има йерархия сред поканените на разпродажби на

мостри. Понякога нещата са толкова заплетени, че приличат на политически, и ми се иска Кондолиза Райе да се намеси и да въведе ред.

— По дяволите! Просто нямаше как да не се стигне до пристъп на срам. Отивам да я догоня — каза Джулийн и събра нещата си. Преди да си тръгне, се обърна към мен: — Шофьорът ми ще мине да те вземе в 6,45 утре сутринта. Не закъснявай и не забравяй да разбереш каква чанта иска майката на Зак.

— Е, някои се уреждаме да ходим на разпродажби и на „Шанел“, и на диаманти. Така е при пазаруването. — Джули въздъхна. Очевидно беше изключително доволна от себе си, та чак отвъд. — Горката Лара. Наложително е да препореди ценностната си система. Някой трябва деликатно да ѝ подсказе, че ако не внимава, ще се превърне в едно от най-повърхностните двадесет и четири годишни момичета на Парк авеню. Сърцето да ти се скъса.

Прямотата на Джули спрямо добрите ѝ приятелки е похвална, но има късмет, че не съм клюкарстващ тип, иначе добрите ѝ приятелки няма да останат такива дълго време. Изведнъж Джули придоби необичайно сериозен вид. Имала да ми каже нещо, което я притеснява.

— Чарли се върна в Ел Ей. Аз, естествено, се престорих на съкрушена, но настоях да ми изпраща цветя веднъж седмично и той се съгласи веднага.

— Колко мило — отбелязах. Джули явно въртеше Чарли на малкото си пръстче, макар да се познаваха от няколко седмици. Последва напрегната пауза и Джули ме погледна изпитателно.

— Какъв е проблемът? — не се въздържах да попитам.

— Няма такъв, защото един мъж трябва да се държи точно така. — Продължи да говори, но вече шепнешком: — А твоят избраник не се държи както подобава. Прави те нещастна. — Не разбирах как Джули не забелязва, че привидно съм главозамаяна от щастие. — Погледни се: съвсем си ан — продължи тя. — Това е най-големият комплимент, който мога да направя на едно момиче, но в момента ти си прекалено ан.

Не вярвах на ушите си. В Манхатън съществува повсеместен консенсус относно невъзможността едно момиче да е прекалено богато или прекалено анорексично. Но с Джули не бях споделила нещо, което обясняваше допълнителното ми отслабване. За последен път видях Зак

на събирането по случай годиша ни, когато той спомена за намерението си на следващия ден да замине за Филадельфия, където ще работи по фотографски проект. Добре, но на следващата вечер Джолийн го видяла в „Бунгалото“ на Двадесет и седма улица. Като чух това, стопих три килограма, кълна се. Защо каза, че е извън града, когато не беше? Друг важен фактор за анорексичния ми вид е традицията, когато едно момиче е лудо влюбено като мен, да не е в състояние да хапне каквото и да било. Въпреки това Джули продължи безмилостно:

— Не бива да се омъжваш за него. Представи си какво ще стане: буквално ще изчезнеш от тревога. Предполага се, че по време на годиша си човек е щастлив и спокоен.

Всъщност Джули грешеше в това отношение. Явно всички са свръхнапрегнати по време на годиша си, невероятно стресиращо се оказва. Затова уточних:

— Джули, той е под напрежение и в момента е преуморен. Току-що приключи със заснемането на кампанията на „Лука Лука“, а и много се разстрои, защото новата фотографка, наета от агенцията, получава цялото медийно внимание...

— Точно това имам предвид! Как ще се омъжиш за човек, чиито вълнения се свеждат до това колко медийно внимание получава друг? Трябва ти мъж, който да се интересува от теб и да те поставя на първо място!

— Той държи на мен, Джули, и той е единственият за мен!

— Не е единствен, а и такова нещо като „единственият за мен“ не съществува...

Джули не престана да говори, докато ядеше току-що сервираното ѝ киви със сметана. Устните ѝ — изглеждаха грандиозно с новия блясък „М. А. С“, по който всички са полудели в момента — не преставаха да се движат, но аз изключих; въобще не я чувах какво приказва.

Осени ме прозрение. Как да забравя божурите от Зак или вечерите, или подаръците? Според законите на романтиката, усвоени от исторически филми като „Безсъници в Сиатъл“, съществува само един-единствен мъж и ти не си в състояние да предприемеш нищо, за да се спасиш. (По същия начин е било неминуемо Джаки и Джон Ф. Кенеди да са заедно. Представете си тя да му беше отказала! Това щеше да промени цялата история на развитието на модата в Америка.)

Падам си по теориите на Жан-Пол Сартр за свободата на духа, но откри до единствения, извън възможностите ми е да кажа нещо по въпроса, особено след като избраникът не ми говори в момента.

Слава Богу, успях да видя така ясно нещата. Това им е гениалното на прозренията. В един момент си изгубен като китайско фиде в сицилианска лазаня, но изведнъж мисълта ти става права като Пето авеню.

Лицето на Джули отново се появи пред очите ми; и пак чух гласа ѝ.

— ... това е, което съм чувала за него. Не е добър човек. Има репутацията на мъж, който измъчва гаджетата си по странен психологически начин. Мила, възможно е да е психо! Хората нямаше да говорят така без основание.

— Напълно съм съгласна — казах.

Представа нямах с какво се съгласявам, но поне проявих достатъчно здрав разум да се съглася с онова, което Джули, искаше да приема. Надявах се да е стигнала до края на тази анти-Зак лекция.

— Трябва да изчезвам — съобщих ѝ. — Ще се видим с теб и Джозийн призори.

Достатъчно дълго седяхме в „Четири сезона“, а и не желяех да чуя нито думичка повече защо не бива да се омъжвам за Зак. Станах от масата и излязох от ресторанта. Копнеех да докажа на Джули колко греши.

Щом се прибрах вкъщи, се обадох на Зак. Пръстите ми леко трепереха, докато набирах номера.

— По-късно ще ви се обади!

Този път Мери Алис дори не ме остави да си отворя устата. Нямах намерение да продължавам да търпя това повече.

— *Tres* мило, че ще му предадеш за обаждането ми, но бих искала да ме свържеш веднага, ако обичаш — настоях възможно най-любезно.

— Не съм телефонистка от централата!

— Моля те, предай на Зак, че се обажда годеницата му. Налага се да говоря с него по изключително важен въпрос.

— Записах си да му предам.

— Мери Алис, ти не му предаваш съобщенията ми. Сигурна съм. През последната седмица не ме е потърсил нито веднъж.

— Оставям върху бюрото му бележки за всички, които са се обаждали.

Според мен М. А. не казваше цялата истина за таланта си да препредава съобщения. Съжалявах я, понеже е така депресирана през цялото време, но въпреки всичко нямаше да допусна да ѝ се размине, задето не предаваше на Зак, че го търся.

— Моля те — простенах. — Свържи ме с него.

Тя явно закри с ръка слушалката и успях да чуя приглушен шепот. След това — слава Богу — се обади Зак.

— Какво? — изляя той.

Оказах се права по отношение на М. А. Ето — Зак искаше да си побъбри с мен. За съжаление сега, когато се свързах с него, не знаех как да започна.

— Какво? — чу се отново в слушалката.

Този път ми се стори, че не се радва особено да ме чуе.

— Нищо, скъпи — измънках.

— Като е нищо, защо ме прекъсваш по време на работа?

Сетих се, че се каня да купя чанта на майка му.

— Ще купувам подарък на майка ти и се питам дали ще хареса розова коктейлна чантичка от „Шанел“, или бебешко синя. А може би предпочита жълта?

— Представа нямам! Това ли е неотложният въпрос?

— С удоволствие бих вечеряла с теб.

Мълчание. Зак явно е *tres* разстроен от новата фотографика, наета от агенцията му, защото днес в „Хералд Трибюн“ имаше нейна снимка на цяла страница. А и е толкова зает и така нататък. Почувствах се страшно гузна, задето го безпокоя. Хрумна ми как да го разведрия. Затова предложих:

— Да те поканя ли на романтична вечеря довечера? В „Йо Йо“.

— Защо все налиташ на най-скъпите ресторанти в този град? А и как да си върша работата, като постоянно искаш да съм ти гувернантка? — сряза ме той.

Понякога се питам дали Зак изобщо ме разбира. Нима не знае, че в най-скъпите ресторанти в Манхатън поднасят най-хубавите пържени картофи? А и нали аз щях да плащам?

— Ти въобще ли не искаш да ме видиш? — попитах аз смирено.

— Ще ти се обадя по-късно.

И ми затвори.

Е, все пак отбелязахме известен напредък. Нали пое ангажимента да ми звънне по-късно? Явно е прекалено зает. Както самият той често повтаряше: много е стресиращо и напрегнато да си най-модният млад фотограф в Ню Йорк. Явно няма да отдели много време за вечеря в „Йо Йо“. Напълно го разбихах. Щях да му покажа, че съм достатъчно зряла, за да не му натрапвам вечеря в „Йо Йо“, и той може би щеше да ме заведе там като награда.

Затова същата вечер, макар да бях поканена на:

1. премиерата на новия филм на Камерън Кроу

2. откриването на изложба в „Гугенхайм“

3. коктейл по случай премиерата на най-новата книга на Лексингтън Киникът за самия него

4. вечерята, която Джолийн даваше в чест на своя личен дерматолог.

Взех решение да се прибера рано, та на следващата сутрин да съм възможно по-свежа за разпродажбата на „Шанел“. А и не желях да изпусна обаждането на Зак. Освен това, ако съм на четири различни купона, как ще му обясня, когато той ми звънне по мобилния, че ми е необходимо да отида в „Йо Йо“? А сега ще ме завари у дома и ще му кажа, че преодолявам стреса, гледайки дивиди, а съм стресирана, защото усилено работя върху кариерата си, което отчасти отговаряше на истината. Съвсем между нас да си остане, но всъщност не притежавах дивиди устройство. Имах основателни морални и социални възражения срещу дивидитата: нищо не е по-депресиращо от самотно момиче в Ню Йорк, дивиди устройство и купчина гледани до болка филми на дивиди; това говори за тревожно ниска популярност. Ако получаваш толкова покани, колкото е редно да получава едно момиче в Манхатън, почти не си спомняш къде се намира апартаментът ти, да не говорим за време, през което да гледаш филми в него. За въображаемия си дивиди сеанс облякох новото си черно дантелено бельо, обсипано с розови панделки. Ако ще се преструваш, че цяла нощ ще гледаш дивиди, направи го облечена в „Ажант провокатор“, в случай че някой се отбие да те види. До дванадесет и

половина Зак не се обади. Вече не можех да си затварям очите: привличах Единствения толкова силно, колкото изоставена пелмена в „Льо Сирк“ възбужда апетита. За пръв път през ума ми мина доста смразяващата мисъл: ами ако Зак всъщност не ме обича? Наистина е възможно да е „психо“, както подсказа Джули. Дори нямах желание да разсъждавам върху онова, което се случваше. Не бях в състояние да си представя нещо по-болезнено от: а) раздяла със Зак и б) да призная пред Джули колко е била права за него. Господи, та б) беше дори по-ужасяващо от а).

Изведнъж се чу звънецът. Сепнах се. Никога нямам посетители след полунощ, освен когато не поддържам незаконна връзка, а нямах спомен за такава напоследък. Вдигнах домофона.

— Кое е? — попитах.

— Аз. Какво правиш?

Беше Зак. Полудях от щастие. Джули изобщо нямаше представа колко ме обожава Зак. Престорих се на съвършено спокойна и отвърнах непринудено:

— Нищо. Гледам дивиди. — Въздъхнах облекчено от развоя на събитията. — Качи се, скъпи — поканих го и натиснах бутона да се отвори вратата.

Слава Богу, бях подходящо облечена за Бразилия. Изгарях от нетърпение Зак да се появи. Напомних се, че непринудеността е най-важното, и се излегнах *tres* съблазнително върху бледосиния си диван. Запалих цигара, макар да не пуша.

Зак влезе. Не ме целуна. Стори ми се в лошо настроение. Беше невъзможно да се разговаря с него, когато е такъв. Но, Господи, колко привлекателен изглеждаше! Моментално си загубих апетита, както обикновено.

— Сложи си някакви дрехи — нареди той. — Искам нещо да ти кажа.

Какво ли толкова сериозно имаше да ми каже? За да му угодя, метнах на раменете си коженото палто от чинчила, което купих на едногодишно изплащане от „Валентино“. Зак седна на дивана. Някога щеше да отбележи колко съм съблазнителна с палтото от чинчила; тази вечер почти не ме погледна. Доста ме плашеше.

— Ще разрешиш ли да погледам дивиди с теб? — попита той.

Господи, Зак силно ме объркваше. Ето — седях и си мислех мрачно какво помежду ни не е наред, а той просто искал да се гушнем и да гледаме заедно телевизия. Сещайки се, че всъщност нямам дивиди, подхвърлих небрежно:

— Разбира се. Взела съм новия филм на Скорсезе.

Лицето на Зак грейна. Обожава изпълнените с пороци филми на Скорсезе. Още по-непринудено добавих:

— Да направя ли по един „Мохито“ преди това?

Вече мислех доста трескаво. Хрумването за филм на Скорсезе беше страхотно. Оттук нататък беше важно Зак да повярва, че наистина имам на разположение и филм на Скорсезе, и дивиди устройство, а същевременно в никакъв случай да не заподозре, че не разполагам нито с едното, нито с другото, както и че от дън душа ненавиждам мрачния реализъм на Скорсезе.

— Предпочитам просто да изгледаме филма — обяви Зак.

— Добре — съгласих се ентусиазирано.

„Прави се на Никол Кидман — заповядах си аз. — Изиграй достойната за «Оскар» роля на Съвършеното гадже, независимо от травмата, която изпитваш в момента.“ Обух си чехлите с висок ток и свалих коженото палто от чинчила. Нямах начин Зак да настоява да гледа филм, като види стройните ми крака в мрежести чорапи и зърне дупето ми. Запътих се към шкафа, където уж държах дивиди устройството си. И тогава се случи нещо наистина късметлийско: усетих ръката на Зак върху гърба си. Най-накрая това бельо си изплащаше парите. Само с едно умело движение на китката на Зак и то лежеше на пода, а ние се строполихме върху дивана. Защо проявих такова подозрение спрямо пътуването до Филадельфия, което той така и не осъществи? Прощавам му всичко, помислих си, абсолютно всичко.

След тази нощ всичко щеше да е прекрасно. Зак обръщаше специално внимание на всички най-подходящи места. Моля ви, не споделяйте с никого, защото ще кажат, че съм си получила заслуженото, задето се правя на страхотна фукла, но изпитвах неудържима потребност да съобщя на Джули колко главозамайващо тече отново любовната ми история и как в момента правим сложни акробатични номера върху дивана. Докато Зак изследваше областта около триъгълника ми, грабнах телефона и тайно набрах следния текст

(Дафне ме бе научила как да го правя, дори когато физическите ми движения са лишени от пълна свобода):

всичко великолепно зак и *toi* сме в бразилия целувки

Веднага получих отговор.

ще ми заемеш ли раираното си поло за събитието утре?

Понякога Джули проявява лош вкус при избора на дрехи. Блузата с широките ръкави щеше да отива повече на косата ѝ, но не посмях да изпратя друго съобщение, за да не забележи Зак.

— Скъпи, хайде да се преместим на леглото — предложих и го улових за ръка. — Можем да изкараме там цяла нощ.

По лицето му се изписа странно изражение. Той се изправи и започна да се облича. Най-накрая заговори.

— Няма да се ожена за теб. Това дойдох да ти кажа.

Отворих уста, но не излезе нито звук. Все пак по някое време успях да прошепна:

— Но ние току-що... Нали сега се...

— И какво от това? — попита той, загледан през прозореца.

Обух си пликчетата, наметнах чинчилата и седнах под „Удавеният камион“, който бях окачила преди няколко седмици над дивана. Какво направих? Как преминахме от интимното прилепване на телата ни дотук? Какво се бе случило откакто за последен път видях Зак?

— Но защо? — промълвих.

— Забавлявахме се. Беше приятно, но е време да сложим точка и да се движим напред — каза той, без дори да ме погледне.

— Друго момиче ли има?

— Ти си прекалено себична за мен. Не си онова, което ми трябва вече. Необходимо ми е истинско независимо момиче, което не настоява непрекъснато за внимание.

По бузата ми се плъзна самотна сълза. Телефонът ми избибипка.
— Извинявай — прошепнах.
Бях получила съобщение от Джули.

уха! поздравявай за мен, Джули

— Джули те поздравява — предадох съобщението с прегракнал глас.

Гласът ми направо бе изчезнал. Започнах да треперя, но не от студ.

— Тя пък откъде знае, че съм тук? Никой никога не знае какво правя — тросна се Зак.

Очите му се присвиха подозрително.

— Ами... сигурно неволно...

Така и не довърших изречението. Зак грабна телефона от ръцете ми и прегледа съобщенията. Положението бе по-лошо от това почти да ме разкрие, че не притежавам дивиди устройство.

— Бразилия?! Писала си съобщения на 'ибаната си приятелка, докато съм те чукал?! Себична не е достатъчно силна дума за теб.

— Ще се поправа, скъпи — умолително изхленчих. — Съзнавам, че съм изключително егоистично момиче, но мога да се променя.

— Няма начин. При теб всичко е „Аз, Аз, Аз“. Някога мислиш ли за друго, освен за себе си? Мислиш ли понякога за мен например?

— Само това правя — уверих го аз. — През цялото време се опитвам да измисля как да те направя щастлив и...

— Затова ли забрави да попиташ как е минал прегледът ми при лекаря днес?

— Представа нямах, че си ходил на лекар...

— Автоматично трябва да се досещаш за подобни неща, ако ще се омъжваш за мен.

— Но ти дори не ми даваше възможност да говоря с теб — оплаках се аз. — Секретарката ти не ме свързваше.

— Защото ѝ наредих да не ми прехвърля 'ибаните ти обаждания.

Сега вече плачех с всичка сила. Огромни като диамант от „Хари Уинстън“ истерични сълзи се стичаха по лицето ми.

— Откъде да разбере какво искаш, като не ми позволяваш да попитам? — не се предавах.

— Престани да ми задаваш въпроси! — изкрещя той. — Казах ти: трябва да го знаеш автоматично.

Свлякох се от дивана. Краката ми се подгънаха като спагетите, които поднасят в „Да Силвано“. Наполовина коленичих, наполовина легнах върху зебровия килим в краката на Зак. Омъжените момичета явно са страшно умни, щом едно от изискванията на брака е да знаят всичко, от което съпрузите им се нуждаят, без да си говорят с тях. Зак отиде до шкафа.

— Дори нямаш ’ибано дивиди устройство, нали? — Започна да отваря и да затръшква чекмеджетата. Както подозирах, никъде не откри дивиди устройство. — Имаш „социални“ възражения срещу тях, нали? И не харесваш Мартин Скорсезе. Дори не си гледала „Апокалипсис сега“.

— Той е на Франсис Форд Копола, скъпи — уточних.

— Защо вечно ми противоречиш? — изкрещя той. — Ако обичаш някого, не проявяваш несъгласие с него. Но ти явно не знаеш как да обичаш друг освен себе си. Дори не се познаваш. Няма да забележиш, че е настъпил апокалипсис, ако върху него няма етикет на „Гучи“.

— Всъщност предпочитам „Клое“ — прошепнах тъжно.

Ето, той не знаеше нищо за мен; дори нещо толкова важно, — каква марка джинси предпочитам.

Зак ме погледна с празен поглед, после отвори вратата и си тръгна. Може да се каже, че току-що научих смисъла на израза „пристъп на срам“. Сълзите вече се стичаха по-бързо от лавина в Аспен. Но стана нещо още по-лошо — тази разправия завинаги ми отне неизменното удоволствие, което ми доставяше „Талантливият мистър Рипли“ — филмът, станал образец за психологически трилър.

6.

Чух някой да шепне.

— Щом не се появи на разпродажбата на „Шанел“, нещата май наистина са сериозни. В смисъл — наистина го е обичала.

— Винаги съм намирала фотографиите му за малко отвъд — просьска друг глас. — Няма начин да се омъжа за човек, според когото удавен камион е симпатичен.

Чух да се отваря врата.

— Вие двете, млъкнете! Ще я събудите. Отивам до аптеката да й купя още „Ксанакс“. Наблюдавайте я тихичко.

Вратата се затвори и някой изчезна.

Къде се намирах? Струваше ми се прекалено голямо усилието да си мръдна краката или ръцете, или да отворя очи. Усещах тялото си като парче сирене бри, престояло в хладилника прекалено дълго. През няколко минути в главата ми, точно зад дясната вежда, сякаш се забождаше игла.

Мълчание, после — няколко въздишки, още по-после:

— Господи, погледнете я. Съвсем е ан, но не като супермодел, а като изтерзан от всичко човек. Господи!

— Появила се на срещата в пет сутринта с оплакването, че преживява небивал пристъп на срам. Потънала в сълзи, съобщила, че сватбата се отменя. Джули каза, че била облечена само в крадено палто от чинчила и пликчета.

Явно ме бе сполетяло сватбено бедствие. Божественото на успокоителни хапчета от рода на „Ксанакс“ е, че дори да си в епицентъра на собствената си лична романтична трагедия, пак се случва да не забележиш.

— Щеше да изглежда грандиозно в булчинска рокля. Жалко. Тъжна история. Вера Уанг ще припадне. Три пъти ходи до Индия, за да наблюдава лично как поставят мънистата по булото. Щеше да е най-върховното було, сътворено някога от Вера Уанг. Цяла година го бродираха. Какво ли ще прави с него сега?

— Защо не ѝ помогнеш? Вземи булото за твоята сватба. Ще бъде мила постъпка. Така и Вера ще остане доволна.

— Да, вярно. Защо да не взема булото в израз на висша доброта?

— Всички в града ще решат, че си най-великодушната приятелка, която е имала. Господи, представяш ли си унижението, съпровождащо развалянето на годеж? Превръщаш се в момиче, което почти се е омъжило. Тя вече няма да може да се появи в „Киприани“ да изпие едно „Белини“. Невероятен позор!

Молах се тези добри хора да са ме отвели в приют за душевноболни, в отделението на страдащите заради развален годеж, някъде в планината Синай.

— Както знаете, не съм по клюките и разчитам да не споменете пред никого, но разбрах, че са скъсали, защото той я заловил да праща съобщение на Джули, докато... сецате се...

— Докато какво?

Шепнене, много „пстт“, „пссс“, „сспт“...

— Неее!...

— Дааа!...

— Господи, това е върховно. Дали ще ме научи и аз да го правя? Леко отворих очи. В стаята беше тъмно и едва различих две руси гривии, поклащащи се енергично. Тихо промълвих:

— Дафне ще ви научи.

Двете глави се обърнаха към мен и Джолийн и Лара ме зяпнаха.

— О, слава Богу — възкликна Джолийн, — тя е жива.

— Къде съм? — попитах немощно.

— В стаята за гости в апартамента на Джули. Трейси Кларксън току-що я обзаведе. Той се грижи за къщите на всички холивудски звезди. Страхотно се е справил.

— Защо съм тук?

— Годеникът ти коравосърдечно те заряза, след като правил секс с теб и...

— Престани! — изпищя Лара. — Не е необходимо да ѝ съобщаваш всички сексуални подробности.

Дори „Ксанак“ не заличава подобни преживявания. Всеки изпепеляващ миг бе запечатан в съзнанието ми. От шок и ужас не бях на себе си. Сега съм напълно наясно какво му е било на онова момиче от „Заклинателят“.

— Мила, трябва да хапнеш — каза Лара. — Ще поръчаме от рум сървис. Какво искаш?

— Само сребърен нож за плодове — отвърнах.

— Какво? — обади се Джолийн.

— Сребърен нож за плодове — повторих. — За да си разрежа вените, но да го направя стилно.

— Съвсем се е побъркала — прошепна Джолийн на Лара.

Чудничко, мина ми през ума, значи е само въпрос на време да ме приберат в някой прекрасен санаториум в Калифорния. Пишещите колеги в Ню Йорк редовно отскачат там поне по един път месечно и успяват да наваксат пропуснатата работа. Чувала съм, че на повечето места вече предлагат и японски масаж с горещи камъни.

Неприятното при ксанакса е, че по някое време някой като Джули например започва да ти натяква да не го гълташ повече. Когато няколко часа по-късно въздействието му отмина, през френските прозорци нахлу хлад и проникна под ръчно тъканата завивка на Джули. Самотата обви тялото ми като змия, все едно бе дим от някоя от луксозните й ароматични свещи. Започнах да се потя, лицето ми плувна във влага, тялото ми гореше, а аз все по-ясно осъзнавах, че разбитото сърце си е разбито сърце, независимо кой е аранжирал стаята, в която това ти се случва. За съжаление ръчно тъканите завивки съвсем не те пазят от личните романтични трагедии. Трябваше да предупредя Джули. Извиках я и тя влезе на пръсти.

— Моля те, разреши ми да се обадя на Зак — измърморих с дрезгав глас. — Искам да си изясня нещата.

Откакто пристигнах предишната вечер, Джули не ме допускаше до телефон.

— Единствено годежите и разводите ощастливяват човек — назидателно ме осведоми тя. — Извади късмет, че се измъкна. Не му се обаждай. Само ще развалиш нещата.

— Но аз го обичам — прошепнах отчаяно.

— Не го обичаш. Желаете го. Как можеш да обичаш мъж, когото почти не виждаш? Според моя психоаналитик ти си обсебена от идеята за романтичен идеал. Копнееш за представата за него, не за самия него. А истината е, че той е пълно чудовище.

Ако мразя нещо, то е професионално мнение, което не съм искала. Психоаналитикът на Джули няма ни най-бегла представа за

моя Единствен.

— Защо ми изпращаше всички онези подаръци, твърдеше, че съм най-остроумното момиче в Манхатън, и ми предложи да се оженим? Няма логика — хленчех аз.

— Напротив. За тип като Зак е лесно с малко пари и стил да завърти главата на едно момиче. Много по-трудно е да бъдеш с някого и да го направиш част от живота си. Той предпочита преследването — обясни Джули, влязла в ролята на пророчица.

— Позволи ми да му се обадя...

— Почивай си — посъветва ме тя бодро.

Излезе от стаята, но забрави мобилния си телефон върху леглото. Набрах номера на Зак. След обичайните преговори със секретарката му той най-после се обади.

— Да?

Звучеше нормално — възможно бе нищо да не се е случило.

— Да се срещнем ли... да поговорим...

— Много съм зает — прекъсна ме Зак.

— Но това е сериозно. Трябва да го обсъдим.

— Заминавам извън града. Ще ти се обадя.

Връзката прекъсна.

Чувствах се отчаяна. Макар да съзнавах, че Зак се държа отвратително, май продължавах да съм влюбена в него. Най-болезненото нещо е да си лудо влюбен в някой, който вече не е лудо влюбен в теб. Как стигнахме от: „Толкова си сладка с неумението си да готвиш“ до сегашното положение, питах се аз, лежейки в спалнята за гости на Джули. Сякаш се намирах в някой от онези силно депресиращи филми с Мерил Стрийп, където всички живеят в предградията, обличат се лошо и не разбират какво е станало с чувствата им.

— Сега вече никога няма да си го върна — простенах пред Джули, когато тя надзърна по-късно през деня. — Толкова ми е тъжно. Обадих му се, а той каза, че напуска града.

— Не разбирам защо постоянно се връщаш, за да страдаш — раздражни се Джули. — Обясних ти, че е чудовище, и сега той го доказва.

Джули беше права, съзнавах го, но това не правеше нещата по-лесни за мен. Много нюйоркски момичета следват ирационален модел

на поведение: колкото по-зле се държи един мъж с тях, толкова повече нараства желанието им да са отново с него. Ако все пак отново се съберат, той се държи по-лошо от преди. Накрая връзката свършва, защото той е ужасен, какъвто е бил от самото начало, но минава известно време преди момичето отново да започне да изглежда нормално, разумно и овладяно. Основната цел на занятието е ти да зарязваш, а да не си зарязаният. Чудех се защо Джули не го разбира, но пък тя беше едно от най-нерационалните момичета в града.

Опита всякакви начини да ме развесели. Но каквото и да ми кажеха започвах да се чувствам само по-зле. Например, когато подметна: „Дори не заслужава толкова страхотно и хубаво момиче като теб“, се почувствах не депресирана, а отвъд! В края на краищата точно това казвам и аз на момичетата, които не са нито особено страхотни, нито хубави, за да ги утеша, след като гаджетата им са ги зарязали.

В продължение на три дни не излязох от стаята за гости на Джули. Зак не се обади. Развих остра форма на раздялорексия — заболяване, характерно за всички момичета в Ню Йорк и Ел Ей, след като гаджетата им са ги зарязали: напълно губиш апетит и съвсем скоро можеш да се вмъкнеш в дрехи детски размер. Не хапвах нищо, дори любимите ми ванилови тарталети, които Джули поръча специално да донесат от пекарна „Магнолия“ в центъра на града. Бях тотално помръкнала. Лара непрекъснато се опитваше да ме утеши за външния ми вид, повтаряйки как мечтае да хване раздялорексия — тогава нямало да пръска толкова време и пари по диетолози и персонални инструктори по гимнастика. Истината е, че приличах на резен съомга, само дете никой никога не се отказва от резен съомга, а мен никой не ме желаше.

Бях попаднала в хотел „Разбитите сърца“, където се чувстваш по-нежелан от парче несготвена риба.

И други признаци издаваха колко дълбоко бях разстроена. Например бях в състояние да слушам единствено музиката на Марая Кери, а само по себе си — като се замисля — това е по-тревожно дори от раздялорексия. Джули предложи да докара Ксения, маникюристката полякиня, която се грижи за всички холивудски звезди, но аз простенах: „Не, благодаря.“ Явно се бях превърнала в безнадежден случай, за да се откажа от Ксения. В смисъл, понеже съм толкова вманиачена да поддържам външния си вид, ноктите буквално ме болят,

ако не са намазани със захарно розов лак „НАРС“. Но ще ви призная: дори болката в ноктите бе по-поносима от разкъсващата ме в момента болка.

На четвъртия ден Джули обяви намерението си да ме изведе. Близначките Вандонбилт даваха обяд, за да подпомогнат благотворителния си обект — девическо училище в Гватемала. Близначките караха Джули винаги да се чувства *tres* неловко, защото макар и по-богати от нея, постоянно проявяваха готовност да помогнат на нуждаещите си.

— Не искам да ходя. Толкова ме е срам, че мисля никога вече да не си покажа носа навън — решително се възпротивих аз.

— Слушай, и на мен не ми се ходи, мила, но те са ми братовчедки и се налага да им покажа, че съм не по-малко доброжелателна от тях. Никога няма да разбере защо предпочитат да живеят в онзи средна ръка апартамент и да носят средна ръка дрехи, когато могат да си купят най-доброто, предлагано от „Долче и Габана“. — После по-тихо добави: — Не можеш да останеш тук завинаги. По някое време трябва да излезеш.

Измъкнах се от леглото и някак успях да се облека. Доста се изплаших, когато се видях в огледалото: косата ми стърчеше все едно е слама, а лицето ми беше подпухнало; джинсите ми висяха като торба и сякаш бях облякла няколко номера по-голяма тениска. Приличах на някоя от окаяните фенки на Марк Джейкъбс, които се навъртат из магазините „Марк“ на Бликър Стрийт в събота. Различавахме се по едно: те харчеха цяло състояние, за да изглеждат така недохранени. Джули, неотразима в розовата си лятна рокля, страшно хареса обезобразения ми вид.

— Изглеждаш шикозно, като пристрастена към хероин — заключи тя. — Близначките Ванди ще умрат, когато те видят.

Е, поне нещо положително може да излезе от посещението, помислих си.

Джули пожела да се отбием в „Пастис“ за по едно безкофеиново кафе с мляко, преди да отидем на обяда.

— Необходимо ми е да се настроя за прекарване в центъра на града — обясни тя.

Ужасих се. „Пастис“ беше най-модното място в Ню Йорк. Ами ако се сблъскам с хора, които ще се досетят, че наскоро годежът ми е

бил развален?

— Не се притеснявай — побърза да ме успокои Джули, видяла разтревоженото ми изражение. — Там няма да срещнем познати. Никой в Уест Вилидж не става преди дванадесет.

Докато шофьорът ни откарваше към центъра, започнах да се чувствам по-добре. Беше приятно най-после да напуснеш леглото и много забавно да се пътува в новата кола на Джули: лимузина с кожени седалки в карамелен цвят. Вече не плачех истерично, дори успях да се разбъбря, когато поехме по Пето авеню.

— Искаш ли да дойдеш на морската вила през уикенда? Къщичката за гости ще е само за теб. Татко много ще се зарадва да те види — предложи Джули.

— С удоволствие — приех аз.

— Браво на теб — възторгна се Джули. — Преди да се усетиш, ще се справиш напълно.

Разбитото сърце обаче е коварна работа: точно се почувствах една идея по-малко истерична, то те пробожда и ставаш по-истерична, отколкото в началото. Докато напредвахме по Петдесет и седма улица, зърнах гигантски билборд с огромен пръстен с три диаманта. Под снимката се мъдреха думите: три начина да и кажеш, че я обичаш. Първият ми пристъп на плач за деня започна мигновено. Защо тези хора от „Де Борс“ искаха да ме довършат? Не знаеха ли, че рекламирането на годежни пръстени действа изключително травмиращо на населението с развалени годежи?

— Господи! — възкликна Джули. — Какво има?

— Онази реклама за годежния пръстен ми напомни какво ми се е случило.

— Но, мила, ти така и никога не получи годежен пръстен, следователно това не бива да ти влияе.

— Знааам — проплаках. — Представи си обаче колко поразссстроена щях да бъда, ако го бях получила. Господи, не издържам повечееее...

— Хайде, мила, вземи тоалетна кърпичка от „Версаче“. Те винаги ми помагат да се почувствам по-добре.

Избърсах си нос и се опитах да се съсредоточа върху нещо приятно, като вътрешността на колата. Измъкнах списание „Ню Йорк“ от джоба на гърба на седалката пред мен. С пастелнорозови букви на

корицата беше изписано: „25 НАЙ-РОМАНТИЧНИ ПРЕДЛОЖЕНИЯ ЗА ЖЕНИТБА В МАНХАТЪН“. Който и да беше главният редактор на „Ню Йорк“, той бе несъмнено болен, за да постъпва така. Заглавието ми напомни за работата ми и че напълно съм забравила да уговоря нова дата за интервюто с наследницата в Палм Бийч. Явно не ме биваше да се справя с нищо. Затворих си здраво очите и не ги отворих, докато не пристигнахме в „Пастис“.

Както бе предположила Джули, сладкарницата се оказа празна. Седнахме в ъглово сепаре да прием кафе. Отново се почувствах по-добре: мястото беше страхотно, а сервитьорът ни — изключително привлекателен. Джули прелистваше списание „Ние“, а аз успях да преглътна парче от яйцата по бенедиктински.

— Джули, дали онова, което ми се случи, е истина? — попитах аз.

— Ами пише го в „Ние“, а отпечата ли се нещо там, значи е официално — обясни Джули и ми показа страницата със светската хроника.

Сепнато си поех въздух. Както знаете, твърдо вярвам на клюките. Сега, щом за мен пишеше в манхатънско жълто списание, значи всичко е истина. Нещата бяха просто отвратителни!

— Господи, значи дори няма да успея да го запазя в тайна — простенах. — Толкова ме е срам!

— Погледни на нещата от друг ъгъл: поне няма да ти се налага да минеш през ада да осведомиш всички, че сватбата няма да се състои, защото всички ще са го прочели. Така е много по-добре, повярвай ми — увери ме Джули. — Неприятните писания понякога имат предимства.

— Ей! — прекъсна ни ведър, чуруликащ глас. Принадлежеше на Кристъл Фийлд — момиче, прекалено красиво, за да понеса компанията ѝ в момента. Имаше загар и носеше кошничка, от която надничаше очарователно териерче с червена панделка на врата. Малките кученца са страшно модерни (защото няма никакъв проблем да ги вземеш като ръчен багаж по време на полет до Париж), както и плетените кошнички от китайския квартал, в които да ги разнасяш. Кристъл пристъпваше в абсолютен синхрон с модата. Появата ѝ точно в този момент от живота ми беше *tres* трагична за мен. Тя изглеждаше депресиращо сияеща. Няколко секунди по-късно към нас се

присъедини и гаджето ѝ Били. Страшно е привлекателен; двамата моментално се хванаха за ръка. Очевидно бяха силно влюбени. Това не ме засягаше. На Кристъл и Били всичко им беше прекалено наред, за да се каже, че връзката им е истинска; нямаше да издържи на изпитанието на времето.

— И двамата сте с хубав тен — отбеляза Джули.

— Придобихме го по време на медения месец — усмихнато обясни Били. — Току-що се връщаме.

Защо възторжени двойки изпитват нечестната потребност да тероризират самотни момичета като мен? Намирам го за страшно себично. В следващия миг Кристъл ме попита:

— Кога е сватбата ти?

В продължение на няколко секунди останах загледана в нея. Това бе един от най-унизителните моменти в живота ми дотогава. Налагаше се да съобщя на публично място на някого, че съм останала без годеник. Мина известно време преди да отговоря, мина всъщност толкова дълго време, че Кристъл и Били придобиха притеснен вид, а кученцето се разлая. Най-накрая промълвих:

— Няма да се състои.

Мълчание. Никой не знае какво да каже, когато е узнал за такава огромна по размер трагедия, и то по средата на деня в „Пастис“ — заведение, където клиентелата е привикнала да получава единствено удоволствия.

— Яко! — възкликна Кристъл и в следващия момент устните ѝ оформиха голямо О.

— Да, яко — съгласи се Били.

В Ню Йорк дори мъже, за които се предполага, че не са обратни, са започнали да употребяват „Яко!“, за да не изостават от приятелките си. Смотолевиха някакви прибързани извинения и си тръгнаха.

Никой не желаше да е до провалил се в романтично отношение човек като *toi* от страх състоянието ми да не е заразно. Навсякъде из Ню Йорк витаеше любовта, но аз не получавах и частица от нея. Чувствах се както някога на разпродажбата на летните чанти на „Гучи“: всички се разпродадоха за девет минути. Записах се в списъка на чакащите с надеждата нещо да се промени, ала така и не се сдобих с такава чанта просто защото нямаше достатъчно бройки. По същия начин и леещата се наоколо любов се оказа недостатъчна.

На път към сестрите Ванди имах горе-долу самочувствието на Челси Клинтън, преди да разбере за възможността къдрава по рождение коса да се изправя. Според уверенията на Джули никоя на обяда нямало да бъде придружена от симпатичен съпруг или гадже. Близначките живееха в преобразуван гимнастически салон чак на Мълбери Стрийт. Изтегнаха се върху големи възглавници, разпръснати по пода, всички гости пиеха антиоксидантен чай. Вероника и Вайълет Вандонбилт бяха облечени в шити по поръчка сака с щампован на гърба надпис: „СВЕТЪТ Е НАШ. ВИЕ ПРОСТО ГО ОБИТАВАТЕ“. Виждайки ни, и двете възкликнаха в хор:

— Ооо... Толкова ни е жал за теб. Когато узнахме, се наложи да извикаме извънредно нашия акупунктурист.

Изведнъж гостите започнаха да разпитват Джули защо сестрите ме съжаляват толкова и преди да се усетя, всички ме прегръщаха, за да ме утешат. Джули ме отведе до поставена малко встрани възглавница.

— И през ум да не ти минава да използваш услугите на техния акупунктурист — просъска Джули. — Господи, защо се държат така мило? Почти не те познават, а вече ти предлагат услуги.

Близначките Ванди дойдоха да седнат при нас. Джули се усмихна широко и ги попита с какво се занимават в момента.

— Ще отворя нов голям гимнастически салон с минерални вани в центъра на града — сподели Вероника.

— А аз ще купя бижутерски магазин на Елизабет Стрийт — добави Вайълет.

— Чудесно — усмихна се Джули. — Много щедро от страна на татко Ванди. Много ти е хубава гривната — смени Джули темата и грабна Вероника за китката.

Върху плочката на златната гривна на Вероника имаше гравирано 622.

— И Джон има такава — изгука Вероника. — Това е номерът на апартамента ни за медения месец в хотел „Киприани“ във Венеция.

Дори чувствителни и мили момичета като близначките Ванди ми напомняха, че не съм ходила на меден месец и едва ли някога щях да отида. Избърсах появила се в окото ми сълза.

— О, мила, недей. Ела да те прегърнем — възкликнаха близначките едновременно.

Не издържах повече. Изведнъж ме заболя цялото тяло — включително и ноктите на ръцете, все едно кървяха. Господ да благослови Джули: извини ни набързо, отведе ме при колата и скоро се озовахме в безопасност в апартамента ѝ. Нещата започваха да стават сериозни, дадох си сметка аз. Нуждаех се от заместител на годеника си, иначе животът ми в Манхатън заплашваше да стане непоносим и щеше да се наложи да се преместя на чуждоземно място като например Бруклин.

На следващия ден се върнах в своя апартамент. На телефонния секретар имаше едно-единствено съобщение; беше от мама. „Всички знаем. Сигурна ли си, че сватбата няма да се състои? За мен в селцето е много неловко да отменям втори път резервацията на замъка, така че не би ли могла все пак да се омъжиш? Добре. Поддържаме връзка.“

Жилището ми се стори страшно самотно, никой не ми звънеше по телефона, никакви покани за събирания не пристигаха по куриер. Както подозирах сега, когато вече нямах годеник, секна и потокът от безплатни дрехи на дизайнери, опитващи се да пробият на пазара. Разхождах се безцелно из апартамента по нощница (сама по себе си от високо качество) и се тормозех как щях да спазя крайния срок за предаването на интервюто. От редакцията искаха материала, а единственото, което успях да върша ефективно, бе да стоя в кабинета си и да се чувствам окаяна. В царящата наоколо плътна тишина започнах да се чувствам сродна по душа с тъжните момичета, собственички на дивиди устройство.

Реших и аз да отида да си купя и да гледам филми до края на живота си, защото очевидно никога вече нямаше да ме поканят където и да е. Облякох се и излязох от апартамента. На път за „Уиз“ се отбих в пекарната „Магнолия“ на Бликър Стрийт, за да си взема ванилова тарталета с глазура. Изядох я в таксито. Тези тарталети са невероятно вкусни и сладки. Кълна ви се, че с тях можете да се самоизлекувате. Макар и за няколко секунди настроението ми се повиши.

При пътешествие до „Уиз“ на площад „Юниън“ ноктите на ръцете неизменно те заболяват дори когато всичко тече по мед и масло. Господи, помислих си, минавайки край милионите мобилни телефони на път към щандовете с телевизори, веселието на този град, бълбукащо като мехурчета на шампанско, напълно се е стопило. Чувствах се страшно депресирана. Избрах възпроизвеждащо устройство и се

наредих на опашка да платя. В този момент звънна мобилният ми телефон. Обаждаше се Джули и настояваше да разбере къде съм. Казах ѝ. Тя само дето не припадна.

— Шибания „Уиз“?! Купуваш си дивиди устройство?! Явно преживяваш нервен срив!

— Не преживявам никакъв нервен срив — отсякох аз и избухнах в истеричен плач. — Чувствам се абсолютно, стопроцентово страхотно.

След петнадесет минути Джули пристигна и ме отведе с колата си. Поехме към „Бергдорф“ — Джули не можеше да отмени часа си при Ариет за изсветляване на косата дори заради нервния ми срив. Когато пристигнахме, ни заведоха в помещението за боядисване. Седях и наблюдавах как Ариет се занимава с косата на Джули. Същевременно Ариет подхвана темата за развалянето на годежа — настояваше да разбере всички пикантни подробности, ала Джули предано отказа. Тя само промълви:

— Ариет, скъпа, искам русо като на К.Б.К, а не като на Къртни Лъв и няма да говорим за провалилата се връзка на приятелката ми. — После Джули се обърна към мен: — Милинката ми! Веднага трябва да започнеш терапия. Това не е шега, а нервен срив. Имам ги по двадесет и четири часа, седем дни в седмицата, така че съм наясно какво говоря.

— Джули, за нищо на света няма да отида на терапия — възпротивих се аз.

Мислех си го искрено — в края на краищата с какво терапията беше помогнала на Джули? Като я наблюдаваше, човек не би посмял да твърди, че всекидневните ѝ посещения при психоаналитика ѝ се отразяват благоприятно.

— Добре — съгласи се Джули. В първия момент не повярвах, че съм се отървала така лесно, но тя тутакси продължи: — Имам много по-добра идея. Знаеш ли какво правя всеки път, когато преживявам нервен срив, а терапията не ми е помогнала?

Поклатих глава.

— Оттеглям се да се възстановя в „Риц“.

Джули твърдо вярва, че престой в „Риц“ в Париж ще излекува всички психични заболявания, дори такива упорити и тревожни като шизофрения. Но да отида в Париж с разбито сърце? Това направо ще ме довърши.

— Просто искам да остана в спалнята за гости в апартамента ти през следващите шест години — признах.

— Ти си психично болна — подхвана Джули — и не си в състояние да прецениш кое е добро за теб. Затова аз поемам грижата да те заведа в Париж. След като си на път да полудееш, поне го направи в шиказна обстановка. После месеци наред ще разказваш по време на различни вечери тук как си полудяла в Париж. — Очите на Джули сияеха пред откриващите се потенциални социални преимущества най-добрата ѝ приятелка да е с напълно разбита нервна система. — О, недей да плачеш. Успя да се измъкнеш от един ужасен брак с фотограф психопат, който прави зловещи снимки. Господи — възкликна тя, — понякога ми се ще аз да преживявах този нервен срив.

Джули всъщност имаше право; искам да кажа, че дори в дълбините на романтичната мъка виждах примамливата страна на перспективата да страдам изтънчено в Париж, където има много магазини наблизо. Къде-къде е по-добре да съм там, отколкото в психиатричното отделение на медицинския център „Бет Израел“, където, доколкото ми е известно — няма никакви бутици. Единствено се притеснявах за надвисналия над мен краен срок за предаване на интервюто. Прибягнах до следното, малко безотговорно, решение: щях да съобщя в редакцията за пътуването си до Франция, след като го осъществя. Така никой няма да успее да ме спре.

О, помислих си, качвайки се на следващата вечер на самолет на „Ер Франс“, тази *crise de nerfs* (така на френски се нарича нервна криза) започва да се очертава като нещо изключително. Същата вечер се почувствах почти развеселена. Дори при вида на седнала до нас с Джули щастлива млада двойка, която се опитваше да ме разстрои на публично място, демонстрирайки щастието си все едно са Том и Никол преди да се разведат, аз само се усмихнах. Определено започвах да се оправям.

Рано сутринта пристигнахме на рецепцията. Всички сияеха от щастие да ни видят.

— Добре дошли, *mes cheries* — поздрави ни управителят, мосю Дюре.

Той винаги се грижи за Джули, когато е там, и дори знае преди нея какво точно иска.

— *Merci, monsieur* — отвърнах аз свободно на френски.

Французите са изключително внимателни към хора с нервни сривове. Нямам представа откъде са се сдобили с репутацията на сантиментални и лигави. Мосю Дюре се оказа най-сладкият, най-добронамереният и грижовен човек, когото някога съм срещала.

— Мосю Дюре, къде ще ни настаниш? На божествено място, предполагам — изчурулика Джули. — И ще уредиш ли да ни донесат *cafe au lait* в стаята веднага, както и малко гъши пастет, скъпи?

Дюре ни отведе до първия етаж. Спяхме пред масивна двойна врата, боядисана в синьо, а със златни метални букви беше изписано: „АПАРТАМЕНТ 106“. Пътуването се очертаваше като изключително приятно.

— *Voilà!* Най-романтичният ни апартамент. Всички много се зарадвахме, когато узнахме за годежа ви, госпожице — обърна се Дюре към мен и отвори вратата.

За съжаление така и не видях интериора, защото припаднах на прага. Оказа се за добро, защото камериерките разполагали с време да сменят с виолетки всички бледорозови „годежни“ рози, преди да успея да ги видя.

— Дюре, тук сме, защото годежът се развали — шепнеше Джули гневно, когато дойдох на себе си.

— О, какво значи да се „развали“ годеж? — попита Дюре.

— Означава, че няма да има сватба — въздъхнах.

— А, значи сте стара мома? — уточни той.

— *Oui* — отвърнах тъжно.

През следващите десет минути изразходвах цяла кутия книжни салфетки „Версаче“ на Джули, независимо от прелестния вид на апартамента ни. Огромната гостна с балкон гледаше към площад „Вандом“. На балкона се излизаше и от двете спални, всяка със самостоятелна баня, натъпкана със сапуни, шампоани и гелове, всичките с логото на „Риц“. При обикновени обстоятелства щяха да ме развеселят, но в този ден блясъкът на аксесоарите за баня ме остави напълно безразлична.

Негативната настройка на ума има твърде неприятна страна: никога не знаеш кога ще те завладее нов пристъп на мрачни мисли; те

са така непредвидими, както и бившите гаджета. В един момент се чувстваш щастлива все едно си рап звезда на сцената пред многобройна публика, а в следващия ставаш мрачна, сякаш си попаднала в безвкусно обзаведеното фоайе на кулата „Тръмп“. Явно съвсем не съм била на себе си, за да си въобразя, че идването в Париж ще промени нещата. Прекарвах дните си, влачейки се унило след Джули, която безспирно обхождаше магазините. Веднъж си купи пръстен с диамант за 332 000 долара, защото чула, че Роман Полански дал на красивата си съпруга французайка същия модел. Тя така и никога не го сложи, защото застраховката му важеше само ако се намира в сейф.

„Риц“ ме потискаше повече от някои от най-безвкусните дрехи на Лора Буш. Дюре се правеше, че не ме забелязва; камериерките ме гледаха съчувствено даже след като им раздадох бакшиши от по петдесет евро, които заех от портфейла на Джули. Наоколо нямаше и следа от евентуален съпруг, а по мое убеждение усещането ми за неадекватност щеше да изчезне моментално, ако се сдобия с такъв. (Бях си втълпила, че ще е *tres* излагащо да се върна в Ню Йорк без годеник.) В ума ми се въртяха все едни и същи трагични мисли: защо някой би се оженил за мен? Не съм кой знае каква красавица (любезните хора само се преструваха, че съм такава), а единствените гаджета, които бях имала, са излизали с мен само защото са ме съжалявали. Никога повече няма да седна на кръглата маса в „Да Силвано“; по-добре направо да забравя специалитета на главния готвач — макарони с трюфели — в „Киприани“, който предлагат само на избрани посетители; веднага ще ми отнемат платинената карта за „Бергдорф“, щом бордът на директорите узнае какво ме е сполетяло; когато видят докъде е напреднала раздялорексията ми, модните дизайнери тутакси ще престанат да ми изпращат дрехи за временно ползване; и никога вече няма да съм гледала филм преди другите, защото няма да има вече покани за премиерни прожекции.

Не можех да излизам и с Джули. На третата сутрин от престоя ни тя зърна единствения ЕС наоколо — Тод Бринтън II, двадесет и седем годишния наследник на замразени храни „Бринтън“. Беше безупречно облечен в униформата на европейските богаташки деца: изгладена бяла риза, златни бутонели, джинси и спортни обувки. Според Джули сексапилът му идваше от факта, че прилича на италиански

автомобилен състезател, а беше американец по рождение. Почти не я виждах, откакто се запознах.

— Ами Чарли? — попитах аз една вечер.

Беше късно и пиехме коктейли в ъглово сепаре в бар „Хемингуей“.

— Толкова е сладък! — въздъхна тя. — Обажда ми се през цялото време. Направо ме обожава. Може да отскочи насам. Притеснява се за теб... Не ме гледай така! Няма нищо лошо да имаш две гаджета. Психоаналитикът ми го намира за добре, защото така нито един от двамата не се превръща в идея фикс за мен.

От ден на ден се поболявах все повече. Позлатените кътчета на този дворец за хора, които си плащат, ме караше да се чувствам зле. Всичко наоколо загатваше за Смъртта: жените, закусващи в трапезарията, щедро украсена с огледала, бяха претърпели толкова пластични операции, че приличаха на балсамирани; ваната в банята ми беше толкова огромна, че се страхувах да не се удавя. Да не говорим за хавлиите — щом зървах някоя от тези пухкави, красиви дрехи, с избродирани със злато думи: „РИЦ, Париж“ неизменно си мислех колко шик би било да ме намерят мъртва в една от тях. Нещата явно бяха трагични, искам да кажа — имаше времена, когато една великолепна хавлия за баня бе в състояние да ме накара да загубя ума и дума от щастие. Спомням си как за първи път облякох една бледосива хавлия на „Четири сезона“ на Хавайските острови. Обзелото ме блаженство стана причина за един от изключително редките случаи, когато взех кокаин.

Всичко ясно подсказваше: предстоеше ми да умра, загърната в хавлия на „Риц“. Единствено тази мисъл ме развеселяваше от дни. Щях да се самоубия в *tres* бляскава обстановка. Най-после разбрах напълно цялата идея на „Ромео и Жулиета“: по-добре да умреш, отколкото да живееш с болката на разбито сърце. На следващия ден попитах Джули как се е самоубила дъщерята на сестрата на Мъфи.

— С хероин — отвърна Джули. Представа няхах къде се продава хероин в Париж. — Защо питаш? Да не си настроена самоубийствено?

— Не! Днес съм много по-добре — уверих я аз. Отговаряше донякъде на истината, защото сега, вече решила да умра, животът отново ми се струваше примамлив.

— Не разбирам защо тези хлапета просто не го правят, като вземат свръхдоза хапчета за главоболие „Адвил“ — продължи да разсъждава Джули. — Много по-лесно е, отколкото да се дрогираш.

„Адвил“? Можеш да се отровиш с „Адвил“? Имах цяло шишенце горе. Зачудих се колко хапчета са необходими.

— Ами повече от две таблетки сигурно е свръхдоза — предположи Джули.

Беше ужасно да си представиш, че три от тези малки хапчета могат да те убият. Възнамерявах да глътна осем, за да съм сигурна. Господи, защо не се самоубиват повече хора, щом решението помага да намалиш стресовото си състояние?

— Ще дойдеш ли с мен в „Ермес“ днес следобед? — продължи Джули.

— Нали вчера пазарува там — напомних ѝ. — Не мислиш ли да понамалиш малко темпото? Започва да ти става навик.

След като нямаше да ме има повече на този свят, не беше зле да дам някои полезни съвети на Джули за в бъдеще.

— Поне не съм пристрастена както е Джолийн към „Хари Уинстън“ — защити се Джули. — Наистина го е закъсала. Е, идваш ли, или не?

— Предпочитам да отида в Лувъра — невинно отговорих. — Не се притеснявай за мен.

Джули излезе, а аз се върнах в спалнята. Нямаше да пристъпя веднага към самоубийството. Предстоеше ми да се погрижа за доста неща преди това, като например:

1. дрехата, в която ще ме открият
2. предсмъртната ми бележка
3. завещанието ми,

Но се надявах да успея с всичко и да съм мъртва, докато Джули се върне. Разчитах след „Ермес“ да отиде направо на среща с Тод и двамата да купонясват цяла нощ. Тя рядко се прибираше преди шест сутринта.

Позвъних на рум сървис и поръчах двоен коктейл „Мимоза“ и гъши пастет. Някои неща от живота ще ми липсват, като например обслужването по стаите в хотел „Риц“ — откликват светкавично (още не бях затворила телефона и коктейлът се появи); или бутончето до

ваната с надпис „камериерка“ — трябва ли ти нещо спешно, като допълнителни соли за вана или *safe creme*, достатъчно е да го натиснеш.

Сега най-после разбрах защо обожавам онова стихотворение на Силвия Плат, в което твърди, че да умреш е изкуство, подобно на всяко друго действие. Написах си предсмъртната бележка върху изящната хартия, която предлага хотел „Риц“. Щеше да е съвсем в стила на Вирджиния Улф: трагично, но интелигентно. Написала е най-хубавото предсмъртно писмо на света — без никакво самосъжаление, изключително храбро — и е дало страхотен резултат, искам да кажа: всички я смятат за гений, нали? Започнах да пиша. Възнамерявах да съм кратка.

До всички, които познавам, включително и особено Джули, Лара, Джолийн, мама, татко, домашната ми прислужница Клое, която, надявам се, няма да разпространява подробности от интимния ми живот, както направи икономът на принцеса Даяна, финансовия си съветник, от когото искам прошка, заедно така и не му платих дължимите 1500 долара за попълването на данъчната ми декларация миналата година, и Пол от „Ралф Лорен“, под чийто нос — признавам — измъкнах втори кашмирен пуловер миналия сезон...

Уж щях само да се сбогувам с някои от моите познати, а бележката започна да съперничи по дължина със списъка на гостите за някое от събиранията на Мъфи. Все пак продължих:

Когато четете тези редове, мен няма да ме има. Тук, в Рая, съм *tres* щастлива. Да живея с разбито сърце, се оказа прекалено болезнено за мен, а и не исках да съм повече в тежест на всички вас. Надявам се да разберете защо постъпих така. Не можах да понеса мисълта цял живот да съм сама; или унижението никога вече да не получа хубава маса в „Да Силвано“.

Вметнах „Да Силвано“ заради Джули. Тя истински би ме съжелявала за последното, защото и тя самата би се самоубила, ако не получи масата в ъгъла.

Обичам ви и всички ми липсвате. Поздравете близките и познатите в Ню Йорк от мен.

С обич и целувки, Мої

После пристъпих към написване на завещанието си. Ще се изненадате колко лесно се прави, когато си го обмислил. То гласеше:

ПОСЛЕДНАТА ВОЛЯ НА БЕРГДОРФСКА /БЛОНДИНКА/ БРЮНЕТКА

На мама: — Следващият ми час за изсветляване на косата при Ариет. Дори това да съвпада с нещо наистина важно като погребението ми, наложително е да дойдеш в Ню Йорк за часа, защото е невъзможно да се уредиш при Ариет, ако си обикновен простосмъртен.

— Картите ми за пазаруване с намаление: при „Клое“ (30%); „Серджо Роси“ (25%; малко е стиснато, но си заслужава, ако купиш два чифта обувки наведнъж); „Скуп“ (15%, което е отвъд стиснато, но К.Б.К. е имала лична консултантка там и е редно да се опиташ да я наемеш). Мамо, наистина би изглеждала красива, ако плащаш на някого да ти избира дрехите.

На татко: Правото да използваш договора ми за наем за нюйоркския ми апартамент, за да имаш къде да бягаш от мама.

На Джолийн и Лара: Частният телефонен номер на „Пастис“ — 212 555 7402. Искайте маса № 6, която е до

онази, където сядат знаменитостите. Използвайте моето име, иначе няма да приемат резервацията.

На пряката ми редакторка: Бележките ми за интервюто с наследницата в Палм Бийч. Ще ги намериш под v.rich.doc на лаптопа ми. (П.П. Благодаря, че удължи крайният ми срок за материала. Съжалявам, заедно не го предадох.)

На Джули, най-добрата ми приятелка и най-добре облечената сестра, от която цял живот бях лишена:

— Белият официален костюм от „Живанши“ с пастелните биета, който измъкнах при разпродажбата миналия сезон.

— Рецептата ми за „Амбиен“ — остава да се получат още 4 пъти по 30 хапчета и доктор Блум никога няма да разбере.

— Любимите ми дрехи и аксесоари, включително: коженото яке с ресните (1 бр.); джинси „Клое“ (16 бр.); обувки „Маноло“ (32 чифта); чанти — „Ив Сен Лоран“ (3), „Прада“ (2); роклята от „Рик Оуенс“ (1) — ако я намираш за прекалено авангардна за теб, ще те разбере; чорапи от кашмирена вълна, по 120 долара чифта, които ти открадна за мен от магазина в Лондон (12 бр.); коктейлната чантичка от „Живанши“ (1 бр.). (Знам, че фактически е твоя, но ти си забравила напълно за нея.)

Мисълта, че оставям толкова разкошни неща след себе си, почти ме накара да променя решението си. Подписах документа и извиках камериерката за свидетел. Не исках някой да оспорва завещанието ми по-късно. После напечатах всичко в електронната си поща и натиснах опцията да бъде изпратено по-късно. Така писмата нямаше да стигнат адресата си през следващите дванадесет часа — тоест до 7,30 на следващата сутрин. Отчитането на часовата разлика на новия модел „Титаниум G4“ на „Макинтош“ е гениално хрумване и горещо го

препоръчвам на всеки бъдещ самоубиец. Никой не иска да го открият и да го върнат към живота, след като си е дал толкова труд да умре. Представяте ли си какъв пристъп на срам ще ви обземе?

После се захванах с тоалета си: хавлията на „Риц“ беше задължителна; прецених, че сребърните ми обувки „Маноло“, с фалшиви диаманти и изрязани на пръстите, страхотно ще ѝ подходат. Поставих всичко внимателно върху леглото и извадих шишенцето с „Адвил“ от тоалетната чантичка. Спуснах завесите и съблякох всичките си дрехи. Обух си обувките. Трябва да призная, че така, както бях чисто гола, изглеждаха впечатляващо. Изпих с коктейла осем хапчета наведнъж и легнах.

Нищо не се случи. Определено бях още жива, защото виждах как проблясват фалшивите диаманти покрай пръстите ми. В този момент с ужас осъзнах, че те са с ярък червен лак вместо с телесно розово, което щеше да подхожда много повече на обувките. Вероятно само осем хапчета „Адвил“ е малко консервативно, помислих си аз и затова глътнах още едно и още едно, и още едно, докато шишенцето се изпразни; бях погълнала около тридесетина. Олеле, мина ми през ума, не бива да забравя да облека хавлията „Риц“ преди да умра. Но нека дремна малко... После ще я облека...

Олелеее! Олелеее... Ноктите на ръцете ми зверски ме боляха, а главата ми бе в пълна агония. Освен това всеки момент щеше да ми прилошее. Нещо бодеше кожата ми; треперех. Отворих плахо очи, но отново бързо ги затворих. Господи! Отвъд кошмарно! Продължавах да се намирам в спалнята си в „Риц“. Или може би бях в Рая? Възможно ли е Раят да се окаже апартамент в хотел „Риц“ в Париж? Леко премрежих очи и видях силует на мъж.

— *Excusez-moi, monsieur*, но аз мъртва ли съм? — прошепнах прегракнало.

— Не — долетя ясният отговор.

Това вече бе *tres* досадно. Защо не бях мъртва? Какво се бе объркало?

— Аз те открих.

— Кой, по дяволите, си ти? — попитах бясна.

— Аз съм, лудо момиче такава.

Отворих широко очи. Чарли Дънлейн се бе надвесил над мен и ме гледаше строго. Как смее да ме нарича „луда“? Бях си съвсем нормална, а ако случайно не беше истина, то моментът никак не беше подходящ да ми лепнат етикет, че съм лунатичка. В ръката си държеше завещанието ми. Какво нездраво любопитство. Опитах се да го изтръгна, но бях прекалено замаяна.

— Дай ми го веднага. Това е личен документ — осведомих го аз и успях леко да се надигна, от което се почувствах малко по-добре.

— Достатъчно ми е неприятно, че на мен не си оставила нищо.

— Как, по дяволите, влезе тук?

— Вратата зееше широко отворена — обясни той.

Видът му вече не бе така сериозен. Долавяше се начало на усмивка.

Той явно бе болен, жестоко болен човек. Тези филмови режисьори от Ел Ей са така безчувствени и всичко им се струва смешно. Погледнах часовника. Седем часът. Беше далеч преди обичайното ми време за ставане в 10,30, а и нали се предполагаше, че въобще няма да се събудя?

— Чарли, какво, за Бога, правиш в стаята ми в седем сутринта?

— Току-що слязох от самолета и реших да намина да те спася.

Чарли очевидно не бе чувал за движенията за женски свободи. Не знаеше ли, че след 1970 година е незаконно да спасяваш жени?

— Не искам да ме спасяват. Искам да умра.

— Не е вярно.

— Напротив! Ненавиждам те! — просъсках. — Как смееш да нахълтваш и да ме спасяваш?! Непростимо е.

— Аз как смея? По-скоро ти как смееш! — Сега вече беше разгневен. Малко се изплаших. — Единственото непростимо нещо е това, което си направила — осведоми ме Чарли.

Беше *tres* грубо от негова страна да е така разгневен след всичко, което преживях. Защо не прояви поне малко съчувствие?

— Какъв е смисълът да спасиш някого, ако след това ще се държиш лошо с него? — простенах.

— Престани да се държиш като глезла и порасни — срязва ме Чарли.

Той наистина не умееше да се държи мило.

Огледах се. Хавлията на „Риц“ лежеше до мен. Бях наметната със сиво палто. Не беше мое. Обзе ме тревожно предчувствие: сигурно е на Чарли. Силно се смутих.

— Чарли, аз... гола ли бях... когато ме намери?

— Не — отвърна той.

Изпитах върховно облекчение. Но той продължи:

— Беше с обувки.

Толкова, обещах си наум: абсолютно никога повече няма да се самоубивам! Цялото преживяване е прекалено унижително. Сега ще съм момичето, което не се е омъжило и не е успяло да се самоубие. Мога напълно да забравя за „Да Силвано“; дори няма да ме допуснат в пицария „Джон“ на Бликър Стрийт. Изведнъж се сетих за имейла. Можех да го спра; разполагах с тридесет минути преди да замине.

— Чарли, бързо ми подай компютъра — помолих аз.

Отворих го и дадох команда да не се изпращат писмата. Успокоих се. Забелязах, че имам получена поща. От любопитство веднага отворих писмото. Беше бележка от майка ми.

Надявам се да не си направила нещо неразумно, скъпа. Приех писмото ти като шега. Не одобрявам нюйоркската мода за изсветляване на косата, нито да се пазарува с карти за намаление. Но ако ще раздаваш вещите си, винаги съм харесвала плетения ти пуловер от „Джон Галиано“. Пиша го просто ей така. С обич, мами.

Уви, по някакъв начин завещанието ми е било разпратено. Така и никога не разучих допълнителните функции на новия си „Макинтош“. Имах още няколко новополучени писма, но реших да ги прочета покъсно. В момента не бях в състояние да поема повече унижения.

— Чарли, това е истинско бедствие. Би ли ми поръчал „Белини“?
— простенах аз.

— Не.

Премигнах, защото от възмущение няхах сили да изрека: „Защо не?“

— Сега най-малко се нуждаеш от алкохол. От него само ще ти стане по-зле.

— В момента нищо не би ме накарало да се чувствам по-зле — уверих го аз. — Какво ще кажеш за предсмъртната ми бележка?

— Какво ще кажа за предсмъртната ти бележка?! Ти да не си въобразяваш, че си Силвия Плат?

Явно Чарли напълно ме разбираше в момента. Поне ако бях умряла, всички щяха да разберат, че съм чела важни книги като „Госпожа Далоуей“ или „Долината на куклите“.

— Странно, че го казваш, защото исках изцяло да приличам на нея — признах.

Той ме сграбчи за раменете и здравата ме разтърси. Останах напълно шокирана.

— Време е да пораснеш и да престанеш да се държиш толкова детински. Можеше да има много по-сериозни последствия.

— Престани — изскимтях. — Престани да се държиш така отвратително с мен. В момента нещата изобщо не са розови. Животът е ужасен!

Той ме пусна.

— Животът може и да е ужасен, но какво ще кажеш за всички хора, които те обичат? Родителите ти, Джули, всичките ти приятели? Помисли ли за миг колко ужасно ще е за тях, ако се самоубиеш?

— Разбира се — отвърнах, но не отговаряше съвсем на истината. От развалянето на годежа не бях мислила за никого, освен за *toi*. — Ще им бъде по-добре без мен в този ми вид. Аз съм просто едно бреме.

— Я се стегни! Престани да мислиш само за задоволяването на собствените си желания.

— Не мога да се стегна! Прекалено нещастна съм — споделих.

— Всички сме нещастни от време на време. Такъв е животът. Сърцата се разбиват, случват се лоши неща. Но човек е длъжен да ги превъзмогне. Не тръгва да се трови със свръхдоза лекарства. Ако беше щастлива през цялото време, щеше да си водеща на телевизионно предаване.

— Не бъди така строг — проплаках. — Нужно ми е съчувствие.

— Съчувствие? Облечи това и поспи малко.

И Чарли ми подаде хавлията на „Риц“.

— Не мога да я облека. Тя е част от тоалета ми за самоубийството — обясних. — Защо не ме заведеш в кафе „Флор“ за закуска. Много обичам „Сен Жермен“. Това ще ме развесели.

— Никъде няма да ходиш. Оставаш тук и ще спиш.

— Може би по-късно ще ме заведеш на луксозен обяд в „Лаперуз“? Там правят фламбе, което определено е отвъд.

— Не ме интересува, дори да фламбират цялата шибана Айфелова кула — заяви безсърдечно Чарли. — Няма да мръднеш оттук.

За човек, за когото се предполагаше, че ми е добър приятел, Чарли се държеше доста враждебно. Никой ли не му бе казвал, че не се ругае пред неуспели да се самоубият хора?

— Не си добре и ти е нужна почивка. Ще стоиш тук цял ден и цяла нощ. Ще пиеш топло мляко и ще ядеш ориз. Толкова по въпроса — отсече той.

Ориз? Той очевидно ме мразеше. Точно в този момент се потропа на вратата. Беше Джули, следвана по петите от Тод.

— Ехо, сладък! — възкликна тя и прегърна Чарли. — Пристигна, значи? Това е Тодиии. Страхотно ще си прекараме. — Ни най-малко не се смути да представи едното си гадже на другото, но лицето ѝ доби угрижен вид, когато ме видя. — Господи, мила, какво е станало? Защо си облечена като клошар?

— Може ли да отидем оттатък? — попита Чарли. — И е по-добре „Тодииии“ да дойде по-късно. Искам да поговорим, Джули.

Тод си тръгна смутен, както ми се стори, а Чарли отведе Джули в съседната стая. Не забрави да затвори вратата. Типичен злодей. Точно щях да получа така необходимото ми съчувствие от Джули и той я отведе! Господи, страшно се меси където не му е работата. Нямах търпение да се върне в Ел Ей при всички онези контролиращи всяка ситуация и власт филмови режисьори. Изведнъж усетих, че ще повърна. Със залитане отидох в банята. Ще ви спестя подробностите.

Положението ми не се подобри цял ден. Джули се възторгна от всичко, което щеше да получи според завещанието ми, и попита дали ще ѝ дам рецептата за „Амбиен“, независимо че не съм мъртва. Мама най-после прозря, че наистина не съм успяла да се самоубия и изрази голямото си разочарование от откровено изложеното в завещанието ми мнение за ограничения ѝ талант относно дрехите. Единствено татко нямаше възражения към евентуалната си придобивка.

Следващата вечер, докато Джули беше долу в козметичния салон за масаж, Чарли ме покани да се срещнем в бара. Е, поне беше разбрал

най-сетне, че неуспяло да извърши самоубийство момиче има нужда не от поучителни лекции, а от шампанско. Предишния ден се чувствах доста зле — бях премаляла, вяла и тъжна, — но сега бях малко по-добре. Отчаяно исках нещо да ме разсее, за да не мисля какво бях направила. Повярвайте ми, наистина се срамувах. Влязох в бара, обаче Чарли дори не забеляза новите ми дрехи от „Клое“, които Джули ми купи с цел да ме убеди никога повече да не правя опит да се самоубия. Седеше смръщен и сериозен.

— По-добре ли си? — попита.

— Чувствам се напълно и отчаяно самотна, с разбито сърце. Би ли ми поръчал коктейл с шампанско?

Чарли направи знак на сервитьора да се приближи.

— Водка за мен и газирана минерална вода за госпожицата, ако обичате.

Господи, мъжете са точно такива егоисти, каквито ги описват момичетата.

— Главата ти трябва да е бистра, ако ще преосмисляш живота си — обясни назидателно той.

— Бистрата глава няма да ми помогне да си намеря друг годеник — възмутих се аз.

— Не ти е нужен годеник.

Чарли не си даваше сметка в какъв провал ще се превърне животът ми в Ню Йорк, ако не си намеря нов годеник. В Ню Йорк всички се интересуват само от едно: кой за кого е женен или ще се жени. Не разбираше ли, че там е все едно да си в деветнадесети век?

Чарли продължи:

— Трябва да си наясно със себе си преди отново да се влюбиш.

— Никога няма да се влюбя пак — навъсено промълвих.

— Не ставай цинична. Ще го направиш, разбира се. — После, съвсем ненадейно, Чарли попита: — Джули вижда ли се с някого тук, в Париж?

„Да, и ти се запозна с него“, помислих си. Не исках да лъжа Чарли, но когато предаността ми е поставена на изпитание, винаги избягвам да кажа истината. Усмихнах се окуражаващо и обявих:

— Не.

— Бъди честна — настоя той.

Да съм честна и да призная нещо наистина *tres* нередно? Никога! Изведнъж обаче загубих интерес към този напрегнат разговор, защото, докато приказвах с Чарли, се случи нещо, което никога не бях очаквала: влюбих се.

През цялото време, докато говорех с Чарли, иззад лявото му ухо едно изключително привлекателно момче осъществяваше нещо, което мога да определя само като „бразилски контакт с очи от разстояние“.

— Тя е луда по теб. Никога не спира да говори за теб — изрекох самата истина.

Господин Бразилия изглеждаше още по-симпатичен, когато демонстрира левия си профил. Имаше тъмноруси коси и загоряло лице. Навярно току-що се връщаше от уикенд в Южна Франция или друго подобно шикозно място.

— Излиза с Тод, нали?

В този момент ни прекъсна сервитьор.

— Госпожице, това е за вас — и постави чаша шампанско пред мен. — От принца. Едуардо Савойски.

Сервитьорът посочи дискретно към привлекателното бразилче. Безмълвно изрекох: „*Merci*“. Той ми кимна.

— Тод е обратен — прошепнах аз свръхзаговорнически. Запитах се дали родителите на принца ще имат нещо против, когато той им съобщи, че ще се женим.

— Тод е толкова обратен, колкото и Еминем — възрази Чарли. Остана мълчалив известно време, загледан в питието си. — Мисля, че връзката ни с Джули приключи.

Положих страхотно усилие да се съсредоточа върху дилемата на Чарли, но не успях съвсем, защото изведнъж се сетих, че специално това негово величество има известна на всички фантастична лятна резиденция в Сардиния и имоти, пръснати из цяла Италия. Идеален ЕС.

— Утре вечер се връщам в Ел Ей — продължи Чарли.

Погледна ме с надежда да го окуража. Нещата сякаш се бяха обърнали и сега Чарли чакаше подкрепа и съвет от мен. Напрегнах си ума, за да изнеса лекция за всички добродетели на Джули, но в следващия миг се запитах дали двамата наистина си подхождат. Искам да кажа, Чарли така обича да командва, а Джули толкова обича да нарушава всякакви правила. Все пак се опитах да изнеса лекцията си.

— Ами ти и Джули сте... направо... страхотни заедно. — Загубих си мисълта, защото забелязах, че негово величество чете Пруст. Боже, колко е интелигентен! Сервитьорът приближи и ми връчи бележка. „Вечеря в 8,30, «Волтер»“. Чарли ми я изтръгна от ръцете и ме изгледа свирепо. Обърна се към сервитьора, който се навърташе в очакване.

— Ще съобщите ли на младия човек, че госпожицата не се чувства достатъчно добре, за да излезе на вечеря днес?

Как смееше да се държи така?! И то точно когато започвах да се съвземам. Искаше да съм нещастна, защото той се чувстваше нещастен.

— Мосю, кажете му, че ще се срещнем там — разпоредих аз и си събрах нещата.

Чарли ме изгледа свирепо, но нищо не каза. Сега вече ме ненавиждаше истински. И аз го ненавиждах, така че бяхме квит.

7.

Стана *tres* добре, че от замисленото с адвила не излезе нищо. По време на цялата вечеря Едуардо не престана да цитира Пруст. Представяте ли си нещо по-интелектуално стимулиращо от мъж, който ви шепне: „Il n’y a rien comme le disir pour empecher les choses qu’on dit d’avoir aucune resemblance avec ce qu’on a dans la pensee“ в ухото, докато пиете вино „Шато Лафит“, по-старо от самата вас? Макар френският ми да не бе достатъчен, за да си го превода, съзнавах, че щеше да е изключително романтично, ако го разбирах.

— Джузепе — обърна се Едуардо към шофьора си, след като излязохме от ресторанта, — моля те, откарай ни вкъщи.

Както казах и на Джули по-късно — тя доста се ядосала, когато не ме заварила в „Риц“ на следващото утро, — кълна се: нямах ни най-бегла представа, че под „вкъщи“ Едуардо всъщност е имал предвид семейния палат на брега на езерото Комо. През целия път от Париж до Комо — разстояние от около осемстотин километра — той ме целуваше като жив дявол. При нормални обстоятелства би отнело осем часа, но разполагаш ли с шофьор като Джузепе, преодоляваш пътя точно за пет. Тайно се моля никога повече да не ме вози. Никому не е приятно да те откарат където и да е със 185 км/час.

Едуардо, мисля, бе почти идеалният мъж. Носеше повече кашмир отколкото цяло стадо кози. Майка му беше бивша актриса от Холивуд, а баща му щеше да е крал на Савой, ако там продължаваха да имат крале. Представители на италианското кралско семейство обикновено не се допускат в Италия, но понеже правителството направо обожаваше майката на Едуардо, бе издало специално разрешение той да влиза и излиза, когато поиска. Беше учил френска литература в Бенингтън, щата Върмонт, и живееше в Ню Йорк, където „се занимаваше със семейния бизнес“, каквото и да значеше това. Не го разпитвах — все пак бях гледала „Кръстникът“ и знаех, че никой не любопитства как италианците си изкарват парите.

Отвътре палатът бе не по-малко впечатляващ. Цял живот съм мечтала за легло с балдахин, в каквото се събудих на следващото утро. Опасвах го италиански дантели, точно като онези, които „Долче и Габана“ използват да украсяват корсетите си. През разтворените кепенци виждах езерото и планините отвън в ярките тонове на „Техниколор“. Нищо чудно защо италианци не се заселват често в по-северните щати на Америка.

С изненада установих как тече животът: бях жива, избегнах потенциално разстройваща сцена на раздяла между Джули и Чарли (не по моя вина), и закусах в леглото на място, пред което „Риц“ приличаше на крайпътен мотел. Накъдето и да погледнех в палата, лакей с черно сако и бели ръкавици ми поднасяше бадемова торта или друго лакомство. Няма да повярвате колко по-добре се чувствах вече. Кой би предположил, че само за тридесет и шест часа ще се съвзема напълно от опит за самоубийство? Оказа се по-лесно, отколкото да паднеш от скала.

„Трябва да изпратя картичка на момичетата в Ню Йорк“, помислих си; стори ми се редно да знаят къде съм. Отидохме пеша до близкото село да купим някои неща. Излизайки от къщата, след нас тръгнаха двама свирепи на вид и загорели италианци, облечени в еднакви военни камуфлажни якета, тъмни панталони и слънчеви очила. И двамата имаха прикрепени към ушите миниатюрни слушалки. Изглеждаха в превъзходна физическа форма, бях готова да се закълна, че цял живот са прекарвали в гимнастическия салон на „Крънч“ на Източна Тринадесета улица. Бодигардове, досетих се. Какъв разкош да имаш собствени телохранители. Държах се, разбира се, съвършено непринудено; не желаех Едуардо да разбере колко силно ме притеснява такава плътна охрана, затова поздравих и двамата с едно „ciao“ все едно всичките ми познати се движеха заобиколени от въоръжени пазачи.

Следвах ни през целия път до селото и обратно, без да спрат да шепнат нещо в микрофоните. Според мен в селото не ни грозеше непосредствена опасност от атентат или нещо подобно — срещнахме само един фермер, подкарал магаре по главната улица. Хрумна ми обаче, че ако през този ден някой иска да идентифицира и убие принца, той ще е лесна мишена, защото никой друг не се мяркаше из селото с

двама натрапващи се на очи телохранители и момиче с обувки на висок ток и черна сатенена вечерна рокля.

Знаете ли какво е да си представител на кралско семейство с повече обслужващ персонал от този на първата дама? Можеш да решиш какво ти се обядва, докато се разхождаш, да се обадиш в палата, където двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата има на разположение феноменален френски главен готвач, и да завариш поръчаните ястия да те чакат на масата. Досещате се какво написах на картичката си.

Скъпи Лара и Джолийн,

Честна дума, не разбирам защо принцесите толкова много се оплакват от това, че са принцеси. То си е направо 150% лукс. Съветвам и двете ви горещо да си намерите някое негово величество.

Обич и целувки, moi

Знаех за предстоящата женитба на Джолийн и така нататък, но беше редно да е наясно какво вероятно изпуска.

След обяда седяхме в салона и пиехме еспreso, когато един лакей се втурна с телефон и го подаде на Едуардо. Той изстреля нещо много бързо на италиански, затвори и скочи на крака. Беше силно напрегнат.

— Тръгваме — обяви той. — Довечера се връщаме в Ню Йорк.

— Защо? — попитах.

Толкова божествено си прекарвахме. Струваше ми се пълна лудост да се върнем в Ню Йорк, макар през последните няколко дни да ми беше хрумвало, че май е крайно време да се свържа с наследницата от Палм Бийч.

— *Carina*, имам някои... семейни дела за уреждане. Съжалявам. Но ще дойдем отново тук през лятото, обещавам.

Обожавах начина, по който Едуардо ме наричаше *carina* — означава „скъпа“ на италиански. Стори ми се потиснат.

— Но паспортът ми и всичко остана в Париж — обърнах му внимание аз.

— Не ти трябва паспорт, щом си с мен.

Боже, какъв разкош. Дори президентът пътува с паспорт. Късно същата вечер се върнах в Ню Йорк. Чакаха ме шест имейла от Джули. Страхувах се да ги прочета. Джули никога нямаше да ми прости, задето я оставих сама в Париж или по-точно — сама и отхвърлена от мъж в Париж. Беше неин ред да преживее нервен срив. Първото гласеше:

Скъпа,

Всичко върви ФАНТАСТИЧНО с Чарли. Обожава ме. Върна се в Ел Ей по работа. Оставам още няколко дни в Париж да пазарувам. Страшно се радвам, че изчезна с негово величество не там си кой. Чувала съм, че е много готин. Изпратих Тод обратно в Ню Йорк — и него харесвам, но се пречкаше.

Целувки, Джули

Слава Богу, Джули все още разполагаше с Чарли. Независимо от непоносимо злобното му отношение във връзка с целия инцидент с адвила и моето решение никога повече да не му проговоря, той правеше Джули щастлива, а това бе най-важното.

В останалите имейли Джули изброяваше различните си покупки, и то с подробности, за които и Дикенс би й завидял. Наблягаше предимно на дрехи от „Марк Джейкъбс“. Струваше ми се странно, защото нищо ней пречеше да си ги купи далеч по-евтино на Мърсър Стрийт в Ню Йорк, но както тя обясни: „Слушай, щом ще носиш дрехи от «Марк Джейкъбс» просто защото са страхотни, поне се откроявай от тълпата, като кажеш, че си ги купил в Париж“. И аз й пратих имейл с молба да ми донесе паспорта и дрехите. Нямаше да я затрудни ни най-малко, защото подобно на всички принцеси от Парк авеню, винаги някой друг опакова багажа на Джули и го изпраща отделно, понеже чантите и куфарите се оказват поне три пъти по-тежки, отколкото е позволено да носиш.

Помните колко съсипана се почувствах след развалянето на годежа, нали? Апартаментът ми се превърна в зона, където не

пристигаха никакви покани. Е, в мига, когато всички в Манхатън разбраха, че съм била гостенка на принца в палата, полицата над камината ми се задръсти с бели картончета, оповестяващи различни събития. Трябваше ми кран, за да я разчистя. Тайно подозирах, че това са просто тактически покани — ако взема да стана принцеса. Реших да си представям обаче, че ги получавам, защото наистина съм всеобща любимка, иначе отново щях да грабна шишенцето с адвил.

Нищо не може да се сравни с това в Ню Йорк да излизаш с „на“. Едуардо не само беше страхотен на външен вид, но и всички в Ню Йорк мечтаят да се омъжат за „на“. Фелипе на Испания, Павлос на Гърция, Макс на Швеция, Кирил на България — тези момчета имат разкошни приятелки и съпруги, сякаш извираат от ушите им. Като повечето кралски особи в изгнание, всички те обожават да са в Ню Йорк, където ги оценяват високо. (Явно европейците не са и наполовина така мили с тях, колкото сме ние.) На никого тук не му пука, че принцовете вече нямат кралства. Повечето хора в Ню Йорк възприемаха Савой за натруфен хотел в Лондон, ала въпреки това одобряваха Едуардо. Нямахше значение на какво си „на“, стига да е „на“ нещо. Нюйоркското момиче е готово да извърши убийство, само и само да се омъжи за принц без кралство, за да я наричат принцеса. За кралствата им пука единствено на самите принцове, които взимат нещата *tres* сериозно.

Едуардо живееше в безупречна ергенска квартира на „Лексингтън“ и Осемдесета — чудесно място да се отбиеш късно нощем. Когато не успявах да си превода всичките френски цитати, с които той ме засипваше, аз се забавлявах, като оглеждах полиците с книги и стените, отрупани с картини и бледи фотографии на прадедите му с корони, мантии и жезли. Кой да подозира, че още тогава са знаели за съществуването на бижутерската империя „Хари Уинстън“? Ако това го пишеше в учебниците по история, гимназистките в Ню Йорк щяха да възприемат обединението на Италия като важна част от обучението си.

След връщането на Джули в Ню Йорк ние се срещнахме да изпием по едно безкофеиново кафе с мляко в кафене „Житан“ на Мот Стрийт. Стените на „Житан“ са облепени със снимки на супермодели, облечени като улични гамени в скъпи дрехи от „Марни“. Всички смятат мястото за страхотно. Признавам, и аз съм усвоявала някои

модни напътствия от момичетата там. Джули изглеждаше съвсем на място, защото беше обула новите си „френски“ панталони от „Марк Джейкъбс“, които ѝ стояха пленително. Беше избрала маса в тъмен ъгъл. Стори ми се странно, защото Джули обикновено иска да е на най-набиващото се на очи място.

— Здравсти, мила — поздрави тя. — Знам, гледаш ме странно, защото обикновено не бих избрала такава маса, но съм доста притеснена.

Обърках се. Политиката на Джули е никога да не е притеснена.

— Защо? Не отговаря на характера ти — отбелязах.

— Шшшт... — прошепна тя и си сложи слънчевите очила. — Не искаме никой да ни чуе.

— Защо?

— Под наблюдение си за самоубийство.

— Нищо ми няма. И през ум не ми минава за адвил. Мисля единствено за Едуардо. Погледни ме: направо сияя.

— Аз, Лара и Джолийн организираме наблюдение над теб двадесет и четири часа, седем дни в седмицата. Идваш да живееш при мен без никакви възражения.

— За нищо на света — възпротивих се. — Съгласна съм, Трейси страхотно е подредил стаята, но не желая да живея в нея.

— Имаш избор. Или идваш при мен в „Пиер“, или се подлагаш на терапия.

Понякога Джули е прозрачна като бутилка минерална вода „Сан Пелегрино“. Нямах нищо лошо да се отбивам при нея за пет минути, когато бях болна, но не желяех да ми открадне всичките дрехи. Несъмнено това беше истинският ѝ мотив. Тя абсолютно никога не връща нещо, взето назаем, дори да е запомнящо се — например панталон от „Версаче“. По отношение на модата тя е своеобразна черна дупка и никой с акъла си не би занесъл всичките си хубави неща близо до нея.

Същевременно бях убедена, че подлагането на терапия ще ме поболее. Момичетата в Ню Йорк, подложили се на терапия, са кошмарни. Непрекъснато говорят за детството си. Според Джули терапията дава всички отговори и непрекъснато вини детството си за многобройните си травми. Отказва да приеме травмите си като плод на безкрайната ѝ разглезеност. Убедена е, че майка ѝ я е травмирала,

понеже между четири и десетгодишна възраст я е насилвала да носи рокли от „Лили Пулицър“, докато всички други деца носели джинси „Келвин Клайн“. Психоаналитикът на Джули обясни пристрастеността ѝ към пазаруването в по-късна възраст именно с онези моменти на публично унижение през детството ѝ.

— Джули, няма да направя нито едното, нито другото. Добре съм — настоях. — Влюбих се лудо в друг.

— Познаваш го едва от няколко дни. Заслепена си. Дори тази кралска издънка наистина да ти подхожда, трябва да си обясниш защо се задържа при Зак, макар той да се отнасяше към теб по-лошо, отколкото към пръстта по подметките на маратонките си.

— Но, Джули, вече забравих всичко това. Все едно никога не съм била сгодена за Зак. Дори имам чувството, че не се е случило с мен. Сякаш съм го гледала на кино. Това не бях истинската аз.

— А коя тогава? Не можеш да се преструваш, че нищо не е станало. Ако не анализираш нещата докрай, ще попаднеш под маратонките на друг.

Защо Джули смяташе, че постъпва умно, напомняйки ми нещо неприятно, което съзнателно прогонвах от ума си? Прекалено често се срещаше с психоаналитика си и с разни психолози. Намирам, че най-сигурният начин да се справиш с неотложни проблеми е като ги забравиш.

— Преди седмица за малко не умря и си въобразяваш, че си „добре“? — не мирясваше Джули. — Възможно е да имаш втора степен маниакална депресия или нещо друго, не по-малко отвратително. Положението е изключително сериозно. Поне иди на скенер да ти видят мозъка.

Подобно на повечето момичета в Ню Йорк Джули ходи на скенер при всеки пристъп на главоболие. Отлично е запозната със стadiите на депресия и е в състояние веднага да постави диагноза.

— Едуардо знае ли какво се случи? — продължи да разпитва тя.

— Разбира се! Всичко му казвам.

Не ми се искаше Джули да разбере, че я лъжа в очите, но — естествено — не бях споменала и думичка пред Едуардо за случилото се в Париж. Той остана с впечатлението, че съм там заради бутиците, както правят всички американски момичета. В действителност се ненавиждах за цялата тази история с адвила; и Чарли ме ненавиждаше

заради нея; Джули също не бе особено очарована. Нямах сили да понеса и други хора да ме намразят. Щеше да е изключително неинтелигентно на такъв ранен етап от връзката ни да призная пред Едуардо истината за себе си, защото рискувах и той да ме възненавиди.

— Е, това ме кара да гледам малко по-благосклонно на него — примири се Джули. — Но помисли дали да не си запишеш час при доктор Фенслър. Дори да се чувстваш добре, сигурно ще ти е от полза.

— Хайде да поговорим за нещо друго — помолих аз.

Entre nous, но поради отсъствието на Едуардо от града — а това се случваше често заради работата му, — понякога отново бях склонна да се нагълтам с адвил. Изхвърлих всички таблетки от апартамента, ала останех ли нощем сама, чувствата, пораждани от хавлиите на хотел „Риц“, понякога пак ме обземаха и истински се плашех. Щом се сетех за Зак — дори за секунда, — ми идеше да отида право в аптеката „Биглоус“ на Шесто авеню и да купя най-голямото шише с хапчета там. Никога не успях да открия Едуардо в тези наистина ужасни моменти, защото мобилният му телефон никога не работеше в затънтени места като Айова, докъдето често пътувах. Доста пъти отсъстваше и през уикендите. Отгоре на всичко, когато звъннах на наследницата от Палм Бийч да уговорим нова дата, тя ме попари:

— Вече дадох интервюто. Списанието изпрати друг човек.

В неделя — а неделите са убийствени, нали? — ми идеше отново да отскоча до „Уиз“ и да купя дивиди устройство. Предприел поредното си пътуване, Едуардо бе неоткриваем. Бях отхвърлена от всички: плесенясала препечена филийка, която никой не желае. Нямах сили да откъсна поглед от снимката „Удавеният камион“ на Зак. Не бях забелязала, но се оказа леко не на фокус. Вероятно все пак не беше чак толкова страхотна фотография. Реших да я сваля, но зейна огромна дупка, затова я върнах, ала се почувствах още по-окаяна. Най-последно, към четири часа сутринта, звъннах на Джули. Слава Богу, не спеше. Правеше диета с боровинки сега и гладът не й позволяваше да спи.

— Джули — подхванах, — много съм тъжна.

— Как така, мила? Очаквах ти и Едуардо да сте на седмото небе от щастие.

— Едуардо страшно ми харесва, но искам Зак. Мисля да му се обадя. Положително му липсвам.

— Олеле! Не затваряй — нареди тя. — Ще се обадя на доктор Фенслър и ще ти уговоря час. Иначе никога не би се вредила.

От всички градски психоаналитици доктор Фенслър има най-разкошната чакалня. Изобщо не прилича на психиатричните кабинети, където съм чувала, че ходят повечето богати хора като Джули в Ню Йорк. Всичко тук е разкошно, включително и масичката с разпръснатите по нея модни и клюкарски списания. Огледах се. Всички други момичета бяха невероятно красиви и почти всички приличаха на актриси или светски лъвици. Стори ми се, че разпознах нашумяла манекенка, но не бях съвсем сигурна, защото слънчевите ѝ очила покриваха почти цялото ѝ лице. Ала най-важното беше, че всички момичета в чакалнята изглеждаха *tres* щастливи: елегантно облечени, заобиколени с торби от модните магазини и възкачени на новите сандали с високи подметки, които не можеш да намериш никъде и са идеални за топлия юнски ден навън. Обсъждаха изключително нетерапевтични теми — например следващата си ваканция, за която ще заминат на Капри, и колко хубаво са прекарали миналата Коледа. Изглеждат сякаш нямат никакви проблеми. Нещо повече — видът им въобще не подсказва, че подозират какво е това проблем. Нямаше нито едно намръщено или начумерено лице. Аз определено бях най-окаяната и небрежно облечена там. Доктор Фенслър очевидно беше гений. Нямах търпение да се запозная с него.

Десетина минути след като пристигнах, хубава млада медицинска сестра с бял велурен спортен костюм ме въведе в кабинета за сеанси. Оказа се изключително съвременен кабинет: никакви протъркани кожени дивани, никакви книги по психоанализа по лавиците, а само ярко осветено помещение с удобен шезлонг, точно каквито са разпръснати около басейна на хотел „Мондриан“ в Ел Ей. Седнах и зачаках. Усецах се леко нервна. Всеки, подложил се на терапия, знае колко е мъчително да разголваш душата си пред съвършено непознат, а после да те посъветват, че е най-добре да се опиташ да се промениш. Самата мисъл за това е доста отблъскваща. Когато си тръгвам обаче, ще изглеждам съблазнителна като момичетата в чакалнята. Е, как тогава да не се съглася да го направя с удоволствие?

Вратата се отвори. Доктор Фенслър — сресан безупречно и с тен — надникна.

— Ей, здравей! Нямах представа колко се радвам да те видя! — подхвана той. Звучеше приповдигнато. Явно не бе забелязал, че не съм дошла при него облечена все едно съм на коктейл. — Изглеждаш фантас-тично. Господи, каква кожа! В хладилника ли живееш?

Преди да успее да отговоря, той продължи да гука:

— Трябва само да инжектирам две устни. Връщам се след десет секунди. Никой не се справя по-бързо или по-добре с устните от доктор Фенслър.

И се изниза подобно на гуцер. Джули явно се беше объркала: не ме бе записала при психоаналитика си, а при дерматолога си! Моментално ѝ звъннах по мобилния си телефон.

— Джули — започнах строго, — доктор Фенслър е козметичен дерматолог.

— Знам. Направо е гениален. Всеки, който се уважава, не се появява на купон, преди да се отбие при доктор Фенслър.

— Но, Джули, не съм тръгнала на купон. Тук съм сама, не ми е забавно, ще ми се да си тръгна и въобще не съм сигурна дали доктор Фенслър ще ми помогне. Нали ти настояваше, че се нуждая от терапия?

— Мила, новата терапия е дерматологията! — възкликна Джули. (Тя смята, че всичко ново е добро, просто защото е ново.) — Виждала ли си колко трагично изглеждат хората, посещаващи психоаналитици? Психоаналитиците правят хората нещастни! А при доктор Ф. е съвършено различно. Отиваш за инжекция с „Ботокс“ и излизаш пощастлива, отколкото ако десет години си ходила редовно на психотерапия. Чувстваш се красива, страхотно и така нататък. Спокойно. Някои момичета в Ню Йорк, обсебени от новата мода, ходят всеки ден. В никакъв случай не желая да се случи и на теб, но малко дерматологична терапия определено ще има положително въздействие. Все едно мамиш, но всъщност мамиш само себе си.

Сега разбрах защо всички онези момичета отвън изглеждаха щастливи. Представляваха класически пример на пристрастени към „Ботокс“. По лицата им не се забелязваха никакви бръчки, никакво изражение, а само застинали усмивки.

— Джули, едва ли е подходящо за мен. Напоследък ми се случиха куп неща и искам да поговоря с някого за тях. Не желая да имам мумифициран щастлив вид, който всички намират за привлекателен само защото е моден.

— Никои не те кара да се помпаш с „Ботокс“. Направи си пилинг или си обработи кожата с ензими. Пред доктор Ф. можеш да споделиш всичко. Пет процента от времето той прави инжекции, а през останалото те слуша. Нали именно от това се нуждаеш? Той разбира взаимоотношенията на хората в Манхатън по-добре от всеки семеен консултант, с когото съм се срещала, а ти се кълна, че съм се срещнала с всички от Горен Уест Енд. Бих ли те изпратила на някое място, ако не е най-доброто?

— Не.

Усетих изкушението. Никога не бях чувала за терапия, която ще те направи да изглеждаш като киноактриса. Щом предстоеше да се чувствам окаяна, поне можех да си придам привлекателен вид. Старая се да не съм така суетна като Джули, но понякога се налага, става ли въпрос да запазя здравия си разум.

— Добре. Опитай. Аз плащам. Между другото, видя ли К. К. в чакалнята? Сигурно си прави новата парижка маска с „Ботокс“, макар да се кълне, че постига безизразно застиналото си изражение, втривайки персийско розово масло в кожата си по двадесет минути всяка вечер. Никак не я бива да лъже. Никои не може да изглежда така добре само с помощта на естествени продукти.

В този момент доктор Фенслър влезе със забързана крачка.

— Джули, трябва да затварям — предупредих аз. — Той пристигна.

— Е, разкажи ми всичко — подхвана докторът без никакви увъртания. — Раздели се с гаджето си ли?

Кимнах.

— Ще те направя красива и щастлива, каквито са всичките ми момичета. Никога повече няма да си помислиш за него. Не се притеснявай. Идвай всеки ден, ако се налага. Много момичета го правят, докато преживяват подобна травма.

Приблужи се и започна внимателно да разглежда кожата ми.

— Олеле! — изпищя. — Виждам пъпчица. Да не си летяла наскоро до Европа?

— Да — признах.

Този мъж изглежда наистина беше гений.

— Акне вследствие на часовата разлика. Всеки го получава. Това е нещо ново. Съвършено ново. Депресирана си, живееш в стрес и обикаляш като маниак земното кълбо. Организмът не е в състояние да се справи с часовите пояси, хормоните се разбъркват и винаги има опасност да се появи пъпчица. Знаеш ли, слизайки от полет на „Ер Франс“, всички супермоделки идват право при мен. Инжекция с витамини, пилинг, крем и са отново страхотни. Изглеждат далеч по-добре и се чувстват много по-щастливи. Хайде, разкажи ми за гаджето, с което се разделихте.

Разказах му цялата история, дори на някои места попреувеличих, за да звучи по-забавно. Пропуснах, естествено, най-унизителните подробности от рода, че отдавна не съм била в Бразилия. Не исках доктор Фенслър да узнае най-интимните ми тайни.

— Има още нещо — подкани ме той. — Премълчаваш нещо.

Макар и неохотно, му разказах за парижкия си опит да се самоубия; признах и неприятната истина, че не съм била в Рио от Ел Ей насам.

— Значи той е или сляп, или гей — пошегува се доктор Фенслър, за да ме развесели. — Подобно отхвърляне е доста разстройващо.

— Наистина не се чувствам удобно в кожата си — продължих откровенията си аз, — и се съмнявам дали усещането ще ме напусне.

— Един бърз пилинг с „Алфа-Бета“ ще го оправи — увери ме доктор Фенслър, слагайки си найлонови ръкавици.

Пригответи няколко шишенца с безцветна течност, приличаща на вода, и ме помоли да се излегна. Нанесе първия слой върху лицето ми — оказа се щипещ.

— Ох! — извиках.

— Чудесно. Кожата ти ще изглежда безупречна, когато си тръгнеш. Всяка клетка ще е самото съвършенство. Никога няма да допуснеш някой отново да те нарани по този начин. Сигурно се питаш какво си правила толкова дълго с такъв неприятен човек.

Кимнах. Не бях в състояние да говоря, защото изпаренията от химикалите ме задушаваша.

— Знаеш ли какво става, като се задържиш прекалено дълго с някой глупак?

Поклатих глава. Още разсъждавах защо ме бе привлякъл човек, който — в крайна сметка трябваше да признае — се бе държал отвратително с мен.

— Класически образец на нефункционираща връзка. Впиват се в теб и накрая започваш да изпитваш чувството, че без тях си нищожество. Отстрани никой не разбира защо си с такъв човек. Но ти си наясно. Пореден пример за типичен случай на ниско самочувствие. Скъпа моя, ще ти създадем такова самочувствие, че никой няма да е в състояние да те засегне. Когато си го възвърнеш, ще привличаш неудържимо мъжете към себе си. Самоувереността притегля силно сексуално. Преди някой почтен човек наистина да те заобича, трябва да се обичаш самата ти. Ще те направя още по-красива външно, но ти трябва да се погрижиш да станеш красива и отвътре. Край на лекцията. Сега ще нанесе втория разтвор.

Пареше повече от първия. Нямах представа как това би се отразило добре на кожата или на душата. Успях да промълвя:

— Имам чувството, че самочувствието ми се възвръща. Срецнах един нов тип. Гледа ме сякаш съм най-скъпоценното нещо на този свят.

— Къде е той? — попита доктор Ф.

— Пътува. По работа. Непрекъснато.

— Дай си труда да разбереш дали не е женен и не живее в Кънектикът с три деца!

Ухилих се, доктор Фенслър наистина ме развеселяваше.

— Ще те оставя с този пласт за пет минути, а после наистина ще сияеш, скъпа. Ти си чудесно момиче. Не се задоволявай с никого, ако не те приема за принцесата, каквато си. Никакви грубияни повече, никакви невалидници или хора, които пият енергията ти.

Представа нямах какво има предвид под „невалидници“, но твърдо реших да ги избягвам. Възможно е подходящият дерматолог да е тайната към личното щастие в Ню Йорк, както твърди Джули.

Доктор Фенслър се повъртя малко пред полицата със стъкленици, преди да попита:

— Какъв беше сексът с онзи тип, бившия ти годеник?

Понякога хората задават страшно лични въпроси. Много е досадно да те питат за Бразилия, все едно се интересуват за обичайна ваканция в Палм Спрингс или там някъде.

— Ами... Бих казала... когато го правехме, беше върхът — споделих засрамено.

— О, внимание! — възкликна доктор Фенслър. — Никога не се омъжвай за човека, с когото си правила най-хубавия секс на света. Случва се само с някой крайно опасен за теб. Да, страстен е, вълнуващ, но в общи линии подсказва, че взаимно натискате бутоните, които ще ви направят нефункционални. Много внимавай с мъже, които лудо те привличат сексуално. Те са опасните за теб. Под една или друга форма ще го чуеш от всеки психоаналитик.

Прецених момента като неподходящ да призная, че сексът с Едуардо е милион пъти по-добър от секса със Зак. Какво се очакваше да направя? Да го преустановя, защото ме привлича ли? Или да излизам с мъж, който ми е противен? Именно на този етап реших да се откажа от всякаква терапия. Оказваше се невъзможно да предприемеш каквото и да било относно нещата, за които трябва да предприемеш нещо. Доктор Фенслър вдигна огледало пред лицето ми.

— Сега се погледни. Феноменално.

Доктор Ф. бе сътворил чудо. Кожата ми изглеждаше изумително. Приличах по-скоро на човек, току-що върнал се след месечна ваканция на екзотичен остров, а не на момиче, съвземащо се от опит за самоубийство във Франция. Изведнъж самочувствието ми започна да прелива отвсякъде. Усещането бе сравнимо единствено с великолепното ми настроение, когато за пръв път си купих копринен шал от „Пучи“, а когато ме поканиха на разходка с яхта, дори го носих както ги носеше Христина Онасис.

— Чувствам се прекрасно — заявих и станах да си вървя. — Много благодаря.

— Опитай се да задържиш усещането. Напусне ли те, веднага ела тук да направим нещо чудесно за теб, чу ли?

За разлика от сеансите при психоаналитици хубавото на общуването с дерматолог е, че тутакси започваш да се чувстваш щастлив и в разбирателство със себе си. Кълна се, прекосявайки чакалнята, буквално магнах дружелюбно на всички красавици там. Едуардо ме обожаваше, Зак бе в миналото, а аз изглеждах неземно.

Честна дума, ако знаех за пилинга с „Алфа-Бета“ преди, никога нямаше да се захвана с такъв негодник като Зак.

Добро предзнаменование беше, че доктор Ф. напомпа епидермиса ми, защото очаквах Едуардо да се върне същата вечер и нямах търпение за поредното „четене-на-Пруст-на-глас“ с него. Айрин ван Оренбург — малката, саможива дъщеря на Густав ван О., известен като страстен колекционер на изкуство, беше решила да излезе от отшелничеството си и да вдигне голям маскен бал. Мълвата гласеше, че откакто завършила колеж, Айрин си седяла само въщи и плетяла златни торбички за обувки, за да умножи и без това огромната си колекция от тях. Всички копнееха да присъстват на купона на Айрин, но тя — бидейки именно с особен характер — бе поканила само половината от желаещите да присъстват.

Айрин обожаваше да се прави на оригинална. Темата за вечерта бе доста неясна и объркваща за всички: „Робърт и Али“.

Идеята беше момчетата да се облекат по модата от 70-те години, за да приличат на филмовия продуцент от онова време Робърт Ивънс, а момичетата да подражават на съпругата му Али Макгроу, станала известна с изпълнението си в „Любовна история“. Важното, когато организираш маскен бал в Ню Йорк, е да си свръхоригинален. Чувала съм как някои страшно злобни момичета направо горят поканите за маскен бал, ако им се стори, че темата е „досадна“ или изчерпана. Явно тук вече никой не може да организира маскен бал на тема „Мик и Бианка“, или „Бил и Моника“; „кожа и леопард“ също е изключено, защото за по-лесно всеки моментално отива да си купи нещо от „Роберто Кавали“.

Лара, Джолийн и Джули възненавидяха темата: без перуки нямаше как да имитират косата на Али.

— Ами сложи си тогава перука — посъветвах Джули, заета с консултация по телефона относно костюмите.

— И през ум не ми минава да надяна кафява коса върху разкошните си руси кичури. Ариет ще умре начаса. Защо Айрин постъпва така с мен, особено след като я придружих и съветвах през цялото време, докато пазаруваше в „Спенс“?

Много рядко се случва брюнетка като мен да има предимство пред нюйоркска блондинка. Но този път ми бе излязъл късметът; нямах търпение да дойде купонът.

— Защо не накараш Ариет да те направи не-постоянна брюнетка за вечерта? — попитах Джули.

— Полудя ли? В никакъв случай! Ами ако после косата ми започне да расте кафява? — възмути се Джули. Всъщност косата на Джули е по-скоро кафеникава, но си прехапах езика и не ѝ го напомних. — Ще отида като блондинката Али Макгроу. Тя и без това щеше да е доста по-сладка така. Защо Айрин е толкова отвратителна? Опитва се да разстрои всички и да си спечели репутацията на най-оригиналната принцеса на Парк авеню в клюкарските вестникарски колони.

— Не е наложително да ходиш — подметнах аз.

— Шегуваш ли се? Никой не е поканен, което прави появяването ми задължително. Това ще е върховният момент за седмицата ми.

Джули затвори. Звънна веднага след няколко секунди, за да каже:

— Мила, да не вземеш да споменеш пред Айрин, че съм определила нейния купон като върховния момент на седмицата ми. Ще ми бъде изключително неприятно да знае, че нейно събиране е върхът за мен.

Едуардо предложи да се срещнем на купона. Признавам откровено, това бе върховният момент за мен. Джули реши да вземе Тод за придружител; той явно отново присъстваше в списъка ѝ от гаджета на повикване в последния момент, а Чарли се бе върнал в Ел Ей. (Слава Богу. Идеята да ме гледа начумерено от другия край на помещението, претъпкано с приличащи на Робърт и Али хора, никак не ми се нравеше). Айрин е алергична към пестенето на средства щом има цел. Беше преобразила основно апартамента си в копие на прочутата къща на Робърт Ивънс в Бевърли Хилс. Върху огромен екран в библиотеката се прожектираше „Любовна история“. Извика специално от Ел Ей прочутия готвач Мацухиша, за да надзирава приготвянето на храната. Истинските Робърт и Али също присъстваха, защото Али беше кръстница на Айрин или нещо подобно. Проблемът бе, че човек не съумяваше да ги различи сред всички други Робъртовци и Алита.

В разгара на купона се случи нещо странно. Бях се изтегнала върху тапициран с кадифе диван, когато Тод дойде и седна до мен. Едва го разпознах във велуреното му сако и огромните слънчеви очила, които Робърт Ивънс обикновено носеше. Изглеждаше раздразнен. Изведнъж ме погледна изпитателно и каза:

— Дай ми номера си.

— Защо? — попитах.

— Искам да ти се обадя, да... Трябва да ти кажа нещо — обясни той.

Не преставаше да ме гледа изпитателно, с крадлив поглед.

— Тод, не желая да ми се обаждаш, ясно ли е?

Той стана и се отдалечи, изглеждаше смутен.

Купонът се оказа страхотен, сякаш бях там само пет минути, а изведнъж се оказа, че е станало един след полунощ. На най-хубавите купони времето тече коварно; на скучните купони е точно обратното, което силно ме дразни. Джули си тръгна с Тод, аз излязох и спрях такси.

В колата ме обзе нова коварна мисъл: къде беше Едуардо? Така и не се появи. Проверих мобилния си телефон: никакви съобщения. Обадих се в апартамента си да прослушам телефонния секретар: никакви съобщения. Значи и там не е звънял. Набрах неговия мобилен, но никой не ми отговори. Звъннах в апартамента му — отново нищо.

Не бях отчаяна в истинския смисъл на думата, честно. Просто не желаех да се отнасят така с мен. Върза ми тенекия и остави Тод да ме тормози. Бог да благослови доктор Фенслър. Преливах от новопридобито самочувствие същата вечер и си представях как ще обявя на Едуардо края на нашите взаимоотношения, за да му покажа, че съм от типа момичета със самочувствие и трябва да се отнася към мен като към най-хубавия изумруд в короната на прабаба му. След като на колене ме помоли да го приема обратно, аз неохотно ще се съглася, стига да обещае да промени поведението си. В крайна сметка това бе първото прегрешение на Едуардо, а нали и на престъпниците им прощават първия път?

Докато стигна до вкъщи, самочувствието ми не се бе изпарило съвсем — доста добро постижение с оглед на нанесения ми удар тази вечер. Отидох направо при телефона. Лампичката за съобщения светеше. Натиснах да прослушам съобщенията. Дано Едуардо да си е осигурил подходящо извинение. Оказа се, че не той ми е звънял. Чакаха ме три съобщения от Тод (как е узнал номера ми?) с молба да му се обадя. Стори ми се налудничаво: почти е кръвосмешение да преследваш най-добрата приятелка на гаджето си. Освен това Тод знаеше, че излизам с Едуардо. Бяха ходили заедно на училище и се познаваха.

В 6,30 ме събуди звъненето на телефона. Вдигнах слушалката, макар да смятам за неетично да влизаш в контакт с външния свят преди 10,30 сутринта.

— Тод е...

— Тод, неприлично рано е!

— Трябва да говоря с теб.

Страшно ми допадаше напомпването на самочувствието, плод от действията на доктор Ф., но исках ли наистина толкова силно да привличам Тод?

— Тод, много си симпатичен, но си на Джули. Няма да изляза с теб. Ти си луд — обясних му цялата картина.

— Но...

— Отивам да си доспя.

Затворих.

Явно бе настъпила ерата на налудничави ранни обаждания, защото след десет минути телефонът отново звънна. Не, реших, няма да търпя повече тази драма с Тод.

— Да? — обадох се строго.

— Ти ли си, *carina*, цветенце мое?

Беше Едуардо и неизвестно защо шепнеше. Никой мъж не ме бе наричал „*carina*, цветенце мое“ дотогава, но нямаше да се отклоня от предрешения курс. Да, накрая наистина щях да отстъпя, но без да проявявам мекушавост сега. С най-изпълнения си със самочувствие глас изрекох:

— Едуардо, много съм разочарована. Снощи ми върза тенекия.

— Отговаряше на истината. След толкова труд да заприличам на Али Макгроу на върха на славата й, той изцяло пропусна момента. — Мисля, че не бива да се виждаме повече.

— Не! Скъпа моя, прикован съм на летището във Флорида. Нали знаеш какъв ураган връхлетя тук? Летището се оказа в самото му око. Не позволиха на пилота ми да излети. Наложих се да отседна в кошмарния „Шератън“. Изтощен съм, а телефоните проработиха едва сега. Така съжалявам, че не успях да се свържа с теб снощи, защото, както знаеш, *je t'adore*.

Обзе ме чувство на вина с мегасила. Да проявявам подобна подозрителност, докато Едуардо е спал под отвратителен изкуствен

хотелски чаршаф? Въпреки това продължавах да мълча.

— Нека те изведе на вечеря днес. Ще отидем в „Серафина“. Там предлагат най-добрите макарони в цял Ню Йорк. Нали няма да ми откажеш?

Нямаше начин! Ако някога сте опитвали макароните с шампанско и скариди в „Серафина“, и вашето самочувствие щеше да порасне до неузнаваемост.

Удобно разположена на един хвърлей от „Барнис“, „Серафина“ на Източна Шестдесет и първа улица е централата на техни величества. Говори се, че Алберт на Монако отива там направо от летището, за да хапне пица, а „на Гърция“ или „на Белгия“ почти никога не ядат другаде. Накъдето и да погледнеш, забелязват „на“-та. Държат се изключително любезно един с друг, но Едуардо твърди, че гърците адски ревнуват белгийците, защото продължават да имат кралство, макар никой да не иска да го посещава, ако ще да е и последното място на този свят. На мен ми се струва страшно нелогично. Искам да кажа: бих предпочела да не разполагам с никакво кралство и да живея на вълнуващо място като Манхатън, отколкото да притежавам кралство като Белгия и да ми се налага да съм там от време на време, където е всеизвестно, че се пие само бира и не са чували за пилинг с „Алфа-Бета“.

За вечерята избрах ослепителната сатенена рокля в бледозелено на „Луи Вютон“. Като си припомням събитията, изглежда ненатрапливо желях да внуша на Едуардо, че съм идеалната кандидатка за принцеса на Савой. Роклята беше точно каквато Грейс Кели би облякла, ако беше брюнетка. Оказа се отлична, за да се цупя на Едуардо в нея, защото той няма да е в състояние да откъсне очи от мен или да се съсредоточи върху думите ми, и щеше да приеме всичките ми условия веднага, а те бяха:

1. Да промени разписанието на пътуванията си. Пътувания по работа се осъществяват единствено от понеделник до петък.

2. Да смени ненадеждната си „Моторола“ с друг мобилен апарат, който приема обаждания отвсякъде, дори в самолета на баща му.

3. Още едно посещение в палата *tres* скоро.

С влизането в ресторанта видях Едуардо. Имаше тен и косите му бяха внимателно пригладени. Посрещна ме с думите: „Моя *capina*, тази

вечер изглеждаш *bellissima*.“ Всичките ми забележки се изпариха. Вече не се сещах за нито едно нещо, което ме дразни у него. (За щастие си бях записала условията върху дланта си: сякаш предчувствах, че всичко ще изхвърчи от главата ми, щом зърна отново Едуардо.)

Масата ни беше разкошна, с изглед към цялото помещение. Тази вечер най-голямата група бе от бляскави шведски принцеси — заемаха цяла маса в центъра на заведението. Никой не успяваше да откъсне очи от тях. Вероятно защото бяха естествени блондинки, а никой не вярваше, че косата им е истинска. Имаше и доста „на Гърция“ с хубавичките си руси американски съпруги, а в далечния край видях Джули с Тод — яко! — заели места на маса, пълна с „на Австрия“. В един ъгъл седеше младеж от типа на онези, които се мяркат в Ист Вилидж, с всички готически атрибути, каквито можеш да си набавиш на Източна Девета улица. Той дойде до нашата маса и поздрави Едуардо, който го представи като Яго на Дания. Хамлет, сетих се аз, колко сладко.

Яго се присъедини към нас за вечеря. (Това не бе включено в списъка с условията ми, но бях пропуснала да добавя „никакви романтични вечери *a trois* с неизвестни датски принцове“.) Говориха главно по въпроси, интересуващи по-дребните европейски кралски особи, като:

1. Кога отново ще си възвърнат страните?
2. Кой е потрошил най-много коли на последното автомобилно рали?
3. Южна Франция изцяло ли ще бъде завладяна от руснаците?
4. Как да бъдат поканени отново на яхтата на испанския крал това лято?
5. Плажът „Ники“ в Сен Тропе продължава ли да е толкова шик, или е по-добре да покажеш своя тен/ново гадже/ себе си на „Ла воал руж“?

Разговорите на „на“-тата всъщност са доста скучни, но ако искаш да станеш принцеса, налага се да се преструваш, че са най-увлекателното нещо на света. Също така трябва да се преструваш, че ще е страотно тези кралски особи да си възвърнат кралствата, дори ако си изключително демократично момиче като мен, твърдо убедено, че монархиите са отживелица. Според моето тайно мнение повечето от

тези млади принцове не са в състояние да управляват жилищните блокове, където живеят, да не говорим за нация. (С изключение на принц Уилям, който е толкова печен, че при желание би управлявал вселената.)

След като Яго си тръгна, Едуардо ме погледна в очите и романтично попита:

— Тирамису?

— Едуардо, много съм разстроена. Определено няма да излизам с теб повече, нито пък ще спя с теб — заявих.

Не исках Едуардо да си мисли, че ще ме получи обратно още същата вечер, макар да бях напълно готова да му го позволя. Дяволски трудно ми бе да се съсредоточа, защото проклетият Тод не спираше да ми прави странни гримаси и да ми дава знаци да се усамотим в тоалетната. Мъжете в Ню Йорк понякога са напълно откачени. Стараех се да не му обръщам внимание.

— По-скоро ме интересуваше дали би искала десерт — уточни Едуардо. Това силно ме смути. — Знам колко си разстроена и не очаквам да си благосклонна. Имаш всички основания да си ми сърдита — завърши той.

Всичко това прозвуча много мило, но се разочаровах. С нетърпение очаквах да се посветим на четене на Пруст тази вечер, след подобаващо настояване от страна на Едуардо, разбира се. Съгласих се да приема десерта. Понеже не се очертаваше да получа нищо друго сладко, реших да се възползвам. После се случи нещо ужасно трогателно. Сервитьорът донесе тирамисуто, което се оказа във форма на сърце.

— Прощаваш ли ми? — попита Едуардо.

— Не — заявих аз, имайки предвид „да“.

— Ще дойдеш ли с мен за две седмици в Сардиния на яхтата на испанския крал?

— Не — отвърнах аз, като всъщност му казвах: „Да отскоча ли до «Ерес» на «Медисън» още сега, за да си купя белите бикини, които рекламират?“

Както и да е. Стигнах до дъното на тирамисуто — беше изключително вкусно — и намерих розово кристално сърчице, което ме чакаше. Едуардо можеше да пътува през цялото време и въобще да не ми се обажда повече, ако реши.

— Прощаваш ли ми, принцесо? — попита той отново.

— Прощавам ти — промълвих аз.

Обожавам щастливите развързки, когато са придружени с подарък.

— Хайде да си вървим — подкани Едуардо.

— Добре, но само да се отбия в тоалетната — помолих.

Исках да си начервя устните и да си сложа руж на бузите, преди да се приберем. Нали си представяте, че бях отвъд седмото небе? Едуардо беше идеален. Извини се галантно и призна, че не е бил прав, а аз съм правата по отношение на всичко, без дори да се наложи да изредя условията си. Беше ми необяснимо какво съм правила със Зак, когато наоколо има мъже като Едуардо. Влязох в една от кабинките. Вратата на тоалетната се отвори и някой се втурна вътре запъхтян. Чувала съм, че шведките постоянно се отбиват тук, за да вземат доза кокаин. Застинах на място и се постарях дори да не дишам.

— Ей, трябва да ме изслушаш.

Говореше Тод.

— Стига, Тод, не ме интересува — срязах го веднага.

— Джули ме изпрати. Настоява да ти кажа истината.

Прозвуча ми странно.

— Какво? — попитах аз.

— Не бива повече да се виждаш с него — обясни той.

— Изключено. Едуардо е очарователен. Ще прекараме уикенда на яхтата на испанския крал.

— Откажи се, чуваш ли? Ще пострадаш.

Излязох в преддверието при мивките и извадих чантичката с гримове. Чувствах се, признавам, страхотно — двама мъже си съперничеха за мен, но се престорих на възмутена от цялата история.

— Тод, съзнавам, че си падаш по мен, но аз съм с Едуардо, а ти излизаш с най-добрата ми приятелка — отбелязах.

— Нямам никакво желание да излизам с теб — осведоми ме той.

Какво? Колко депресиращо. Значи просто иска да спи с мен. Беше още по-ужасно.

— Искам да си щастлива, това е всичко. Познавам Едуардо от училище и така нататък. Той не е за теб. Казах го на Джули тази вечер и тя настоя да ти го съобщя и да не те пусна да излезеш от дамската тоалетна, докато не го разбереш.

— Тод, престани да се опитваш да провалиш всичко. Той ме чака отвън. Трябва да вървя — заявих и понечих да отворя вратата.

Тод я затвори и застана пред нея.

— Пусни ме — настоях.

— Женен е, живее в Кънектикът и има три малки деца.

— Не говори глупости. Не съм чувала нещо по-невероятно.

— Но е истина.

— Не е.

— Не си ли се питала защо пътува „по работа“ всеки уикенд — не се предаваше Тод.

— Служебни задължения — не му останах длъжна аз.

— Италианците не работят през почивните дни!

— Едуардо го прави — убедено възразих.

— А намираш ли го по телефона?

Категорично отказвах да повярвам на приказките му. Изпитвах неистова потребност от пътуване до Рио същата вечер. Това е пълна тайна, между другото.

— Познавам го. Той е печен измамник. Съжалявам — продължи Тод.

— Престани!

Опитах се да го отместя от вратата.

— *Il n'y a rien comme le desir pour empecher les choses qu'on dit d'avoir aucune ressemblance avec ce qu'on a dans la pensee.* Това цитирал ли ти го е?

Откъде знаеше Тод тези неща? Доста странно.

— Наясно ли си какво значи? — попита Тод.

— От Пруст е — отвърнах убедено аз.

— Да, но какво значи?

Не отговорих. Така и никога не попитах Едуардо какво точно значи. Само по себе си ми звучеше фантастично.

— Нека ти го превода — предложи Тод. — „Нищо не е като желанието, превръщащо нещата, които казваш, да заприличат на онова, което истински се върти в ума ти“. Цитира тези думи откакто го помня.

Останах потресена. Нима Тод четеше Пруст? А аз го възприемах като поредното неграмотно богаташко дете. Взимам си думите назад,

наистина. Дори нямах сили да го погледна от срам. Грабнах чантата си и светкавично излязох от ресторанта през задния вход.

Глупачка, помислих си аз, докато се измъквах. Ако си бях дала труда наистина да науча френски, това никога нямаше да ми се случи.

МОМИЧЕТАТА ОТ ПЪРВИЯ РЕД

(М. П. Р.) — 101 на брой

1. Духовен дом: модните ревюта в Ню Йорк. Винаги седят на първия ред.

2. Възраст: двадесет, в най-лошия случай — приближават тридесетте. Най-възрастните са вече на тридесет. Едно от най-известните М.П.Р. е на двадесет и три от осем и половина години насам.

3. Потекло: дядото е основал търговска банка/козметична верига/въздухоплавателна империя. Ако имат леко аристократично потекло — това е плюс. Ако се обличат аристократично — това е минус.

4. Размер на дрехите: от номер 0 до номер 2 максимум. Щом седиш на първия ред и не си изключително слаба, налага се да наваксваш с подчертана индивидуалност.

5. Ваканции: в дома на баба им в Палм Бийч; на частния остров на най-добрата ѝ приятелка; оставане у дома в апартамента (смята се за изключително прекарване, защото никога не го осъществяват).

6. Класически атрибут: сандали с висок ток от светла алигаторска кожа. Остават незабелязани за невъоръжено око и върху дълги крака.

7. Философия при пазаруване: винаги пазарувай на едро. М.П.Р. никога не взимат дрехи назаем.

8. Най-добри приятелки: Други М.П.Р. М.П.Р. не разговарят с М.В.Р. — момичетата от втория ред — понеже се отразява зле на шиите им, когато ги извиват назад.

8.

Обикновено в момента, когато дам обет да не се свързвам с бивше гадже, подобно на повечето момичета с разбити сърца веднага им звънвам. Едуардо ми изпращаше безброй саморъчно написани бележки и кутии фини млечни бонбони, но аз не го потърсих, макар никога дотогава да не съм била така потресена от всичко случило се. Да, Зак се държа отвратително — не ми предложи нито пръстен, нито Бразилия, ала Едуардо се оказа пълен измамник. Кой би си помисли, че един човек — визирам себе си — ще извади толкова лош късмет да срещне двама такива мъже в един живот? Въпреки всичко не бях свръхтравмирана. Явно доктор Ф. бе направил нещо чудодейно по отношение на самочувствието ми, в момента далеч по-малко накърнено, отколкото бихте предположили.

Реших да оставя пропадналите си любовни връзки зад гърба си. Явно ЕС се оказваше изключително евентуално нещо. Затова новото ми решение (по-скоро — старо, но възнамерявах да го подновя) бе да се съсредоточа върху работата си. Всички говореха за новопоявилото се момиче от първия ред на име Джаз Конесей — наследница на горски масиви от Уисконсин, — наскоро пристигнала в Ню Йорк. Появяваше се по всяко време навсякъде в изключително миниатюрни миниполички, модни, шити по поръчка или бутикови сака и слънчеви очила, каквито носеше Туиги в средата на миналия век. Явно бе учила моден дизайн в Париж, защото човек не научава толкова неща за модата, седейки в гора в Уисконсин. Както и да е, незлопаметната ми редакторка се отнесе с разбиране към инцидента ми с адвил, за който всички избягваха да говорят, и поиска да напиша материал за наследницата. Моментално приех. Не само бленувах да получа чек, за да задоволя начаса някои свои капризи, но изгарях от любопитство да видя отблизо и дрешника на Джаз Конесей, за който се мълвеше, че е претъпкан с по нещо от „Пучи“ от всяка показана колекция.

Джаз живееше в голям жилищен блок на Източна Седемдесета № 47. Мястото е идеално за модна маниачка, защото файето е

буквално пред страничния вход на магазин „Прада“ на „Медисън“. Бях чувала, че Джаз е изключително талантива да върши няколко неща едновременно: например да пазарува в „Прада“, говорейки същевременно по мобилния с консултантката си по покупки на дрехи в „Барнис“. Незабавно ѝ позвъних.

— „Здравейте! Джаз е — изчурулика гласовата ѝ поща. — Ако искате да се свържете с мен, от двадесети до двадесет и трети съм в «Четири сезона» в Милано на телефон 011 39 2 77 0 88. От двадесет и трети до двадесет и осми ще бъда при майка си в Мадрид на 011 37 24 38 38 77. После ще ме откриете в «Дилано», Маями. Или ме потърсете на мобилен 917 555 3457, или на мобилния, който използвам в Европа — 44 7768 935 476. Обичам те, липсваш ми, до скоро.“

Нямах представа как на Джаз ѝ оставаше време да пазарува в „Пучи“ при такъв натоварен график за лятната си ваканция. Предпочетох да не оставя съобщение; в най-добрия случай щеше да го прослуша едва след седмица. Позвъних на номера в Мадрид. Отговори ми госпожа Конесей. Попитах дали има възможност да разговарям с дъщеря ѝ.

— И аз бих искала да говоря с нея. Ако я откриете, ще ѝ предадете ли да се обади на майка си? — помоли тя и затвори.

Опитах европейския мобилен номер. Гласовата поща ми съобщи: „Здравейте. Джаз съм. Ако не ви се обадя, опитайте ни мобилния ми в Съединените щати: 917 555 3457.“

Звъннах на номера, започващ с 917. Гласовата поща ме насочи обратно към нюйоркския апартамент. Момичетата от първия ред са най-известни с това, че са откриваеми като супермоделите. Отново набрах номера в Ню Йорк. Някой вдигна. Почти не повярвах на късмета си. Тутакси се мобилизирах.

— Джаз? — попитах.

— Говори иконом — отвърна глас с подчертан филипински акцент.

— Джаз вкъщи ли е?

— Да.

— Може ли да говоря с нея?

— Тя спи сега.

Беше по обед. Потресох се. Дотогава имах впечатлението, че в Ню Йорк единствено аз не съм станала преди 10,30 сутринта. Все пак

успях да продължа:

— Когато се събуди, бихте ли ѝ предали да ми се обади, ако обичате? Искаме да напишем голяма статия за нея в списанието ни.

— Да. Кой е ваш номер?

Съобщих ѝ го. Е, Джаз поне беше в града, което улесняваше нещата.

Не се изненадах, че Джаз не ми се обади същия ден. Момичетата от първия ред никога не се обаждат, след като си ги помолил да го сторят. Не им се налага — винаги им звънят повторно. Те са светският еквивалент на най-популярните момичета в гимназията. Звъннах в апартамента ѝ на следващия ден следобед. Отново ми отговори прислужницата. Помолих да говоря с Джаз.

— Не е тук — отвърна ми тя.

— А къде? — попитах.

— Замина за Мистик вчера.

Посърнах. Мистик е едно от забравените от Бога места — намира се на Карибските острови, където няма връзка с мобилен телефон.

— Кога ще се върне? — зададох следващия си въпрос, защото крайният ми срок изтичаше след няколко дни.

— Не знам. Никога не е ясно дали госпожица Джаз е тук или не — обясни ми жената.

— Имате ли телефонен номер, на който да я открия?

— Разбира се! — заяви тя и ми повтори безполезния мобилен номер на Джаз.

Нюйоркските светски момичета са страшно неуловими. Разполагат с достъп до толкова места, с които е невъзможно да се свържеш, ако не разполагаш със собствен самолет, че дори на ЦРУ ще им е трудно да ги открие. Съмнявах се дали дори глобалната сателитна мрежа би намерила Джаз в момента.

— Трябва да дойдеш. Правя сбирка за спасяването на Венеция — настоя Мъфи. — Ако някой не предприеме нещо, този град ще изчезне от лицето на света. Не можем да го допуснем, нали?

Затова след няколко дни се озовах в къщата ѝ. Мъфи се преструва, че спасява Венеция от благотворителност, но между нас казано, го прави, защото е маниакално пристрастена към хотел

„Киприани“ там. Направо ще умре, ако не се отбие в него за месец всяко лято. От всичките ми познати единствено тя „прави сбирки“. Ако бе дала всичките пари, които харчи, за да организира сбирките на фондацията „Да спасим Венеция“, щеше да е дарила три пъти повече пари и да си е спестила всичките тегоби около организирането на сбирка.

Замисълът точно на тази сбирка бе всеки да подпише покани за напомняне, че ще се състои бал за опазването на Венеция. Саморъчно подписаните покани явно щяха да накарат хората да си купят билети и да се появят повече гости, отколкото напечатаните покани.

— Започвай да подписваш — нареди ми Мъфи, когато пристигнах по средата на следобеда, и ми връчи камара покани. — Настани се в библиотеката. След малко идвам и аз. Шампанско? Или предпочиташ парфе с глазура от манго. Специално поръчах да ми доставят със самолет тестото от Париж. Направо се топят върху езика.

Пъхнах едно в устата си. Беше прегрешение, истинско прегрешение. Цената на това парфе вероятно беше равна на шест нови тухли за новостроящата се черква „Свети Марк“. Отидох в библиотеката на Мъфи, боядисана в бордо като всички други библиотеки на живеещите в Горен Ист Сайд, и седнах сред група момичета. Пред всяка стоеше камара покани. Никоя нищо не подписваше, нито ближеше плик, за да го налепи. Имаше прекалено много неща за обсъждане.

— О! — възкликна Синтия Кирк. — Това е все едно да си окован в пранги и да вършиш непосилна работа.

Синтия е богата млада принцеса и почти няма благотворителен комитет, в който да не участва. Целта на живота ѝ е да се превърне в кралицата на манхатънските благотворителни инициативи.

— Така е. И нямат край. Сериозно — добави Гуендолин Бейнс, пряката ѝ съперничка точно за тази роля.

— Всеки очаква от теб да дадеш повече пари, отколкото при последната инициатива. Благотворителността е направо съсипваща — продължи да хленчи Синтия.

— Особено когато едновременно с това ремонтираш камината си — обади се отново Гуендолин. — Просто не ми се мисли какво ми е на главата.

— Толкова е трудно да се посвещаваш на събирането на пари за някоя благородна кауза. На мен напоследък не ми остава време дори да си купувам дрехи!

— И на мен. Но пък разбрах, че когато съм под напрежение, ми е достатъчно да се обличам с това, което притежавам, и да си набавям само обувки и бижута. В крайна сметка най-важни са аксесоарите. Другото е без значение.

— Напълно си права. Аз му открих цаката. Понеже и аз съм под ужасно напрежение, съм минала на дрехите на „Майкъл Корс“ през лятото. Нахлузваш ги, теглиш ципа — и готово! Можеш да излезеш от вкъщи след три минути!

Атмосферата бе по-натегната, отколкото в пиеса на Чехов. Всеки момент някое от останалите момичета щеше да припадне или умре само за да му обърнат внимание.

— А, ето те и теб! — възкликна Мъфи и се отпусна на дивана до мен. Беше по-задъхана и изтощена дори от новачките в събирането на благотворителни средства около мен. Избърса безупречното си чело с колосана и изгладена до съвършенство ленена носна кърпичка. — Ако знаех, че е толкова уморително да спасиш Венеция, щях да избира друг град, който не е застрашен от потопяване, като Рим например — той е на път само да се срине. — Въздъхна дълбоко. — Мила, по повод този тип Едуардо... Какъв бездушен човек! Когато бях млада, мъжът винаги съобщаваше на гаджето си дали е женен. Това му беше хубавото на моето време — откровеността. Всеки знаеше къде точно се намира и какво да очаква. Добре ли си?

— Мъфи, нищо ми няма. Просто следващия път ще изуча от край до край биографията на мъжа, с когото съм.

Ако бях запомнила нещо от връзката си с Едуардо, то беше: никакви мъже повече без предварително да съм ги проучила напълно.

— Познавам човек, който разполага с резюмета за живота на някои от най-желаните ергени в този град — добави Мъфи.

— Наистина ли? — намеси се Синтия.

— Да, но теб не те засяга, Синтия, защото си омъжена. Ти ме слушай внимателно — нареди Мъфи, вторачена в мен.

— Мъфи, наистина е свръхмило от твоя страна, но в момента не ми е необходим „подходящ“. Взимам си почивка от всичко това. Твърдо съм решила да се съсредоточа върху кариерата си.

— О, мила, това не бива да става в никакъв случай. Нима искаш да започнеш да употребяваш „Ботокс“ още от тридесетгодишна? — възрази Мъфи, а лицето ѝ доби драматично изражение. — Виж само какви бръчки си е направила Хилъри Клинтън! Прекалено на сериозно взе кариерата си.

Заради естетиката Мъфи винаги е била решително против сериозното отношение към кариерата. Убедена е, че работата унищожават кожните ти клетки. Понякога старомодните възгледи на Мъфи ме карат да се питам защо не я изложат като експонат в „Метрополитен“.

— Трябва да те запозная с моя приятел Доналд Шенфелд. Адвокат по разводи за всеки с някаква стойност, който ще се развежда.

— Мъфи, нямам чувството, че Едуардо е на път да се разведе — обърнах ѝ внимание аз.

— Не го предлагам на него, а на теб — обясни Мъфи. Питам се дали Мъфи не страда от ранен стадий на алцхаймер. Все пак не се нуждаех от развод, след като не бях успяла да се омъжа, нали? Тя обаче продължи:

— Доналд е страхотен. Уредил е много бляскави разводи в този град и не по-малко бляскави връзки. Развеждаше ме, като същевременно беше и адвокат при развода на горкичкия Хенри. Веднага преценил, че сме идеалната двойка, запозна ни и виж ме сега! Какви чудесни къщи притежавам къде ли не! Доналд Шенфелд знае кой на какъв хал е и, което е по-важното — кой е на път да се разведе.

— С огромно удоволствие бих се запознала с него — намеси се Гуендолин.

— Гуен, ти си омъжена — скастри я Мъфи.

— Знам, но защо да не съм в течение кой е на пазара. За всеки случай.

Запитах се дали съпрузите на Гуендолин и Синтия са така заети да си търсят следваща съпруга, колкото бяха заети съпругите им да си търсят втори съпруг.

— Виждаш ли — поучително отбеляза Мъфи. — Трябва да изпреварваш събитията в този град. Подходящ за женене разведен мъж се появява на пазара и всички се оживяват. Изчезва, преди да успееш да попиташ: „Склонен ли си да подпишем предбрачно споразумение?“

Огромно преимущество е някой като Доналд да бди за интересите ти предварително.

— Не смяташ ли, че мъж, който е на път да се разведе, едва ли ще желае веднага да се впусне в нова връзка? — осведомих се аз.

— Именно тук вие, всички момичета, грешите. Търсите постоянно на неподходящи места. Разкошното на разведените е, че положително са от типа мъже, които са склонни да се женят. Това не е гаранция при всички ергени, нали?

Понякога логиката на Мъфи въобще не следва традиционните пътища.

— Доналд има идеалния кандидат за теб.

— Мъфи, престани! — извиках аз.

Нямах сили да я слушам повече. Тя, разбира се, изобщо не ми обърна внимание, а продължи:

— Патрик Сакстън. Четиридесет и една годишен. Все още има коса. Почти разведен. Занимава се с кино. Върти някакво студио. Постоянно пътува от бряг до бряг. Ходи буквално навсякъде с частния си самолет, което изпълва сърцето ми с щастие, защото много мразя да си представям как пътуваш с редовен полет, макар да си работещо момиче и всички останали да постъпват така. Копнее да се запознае с теб.

Уговорените срещи с непознат са за тъжни нюйоркски момичета без хубави дрехи в дрешника. Нямах начин да се явя на такава.

— Чувала съм, че е феноменално богат — вметна Синтия с широко ококорени очи.

— Не търся богат тип — отсякох.

Говорех истината. Всички, които познавам с богат съпруг или гадже, постоянно се оплакват за пари; никога обаче не съм ги чула да се оплакват от възможностите за пазаруване, осигурени от подобно състояние.

— Не е чак толкова богат — намеси се Мъфи. — Не е от онези, които те карат да се чувстваш окаяна, нито притежава собствена яхта. Но е собственик на четири къщи, а според мен това го прави достатъчно богат.

Някои момичета в Ню Йорк биха приели да излизат с Патрик само заради допълнителното място в дрешниците. Но „почти

разведен“ звучеше като „женен“. Този тип направо бе изключен от списъка ми, преди още да попадне в него.

Гласовата поща е съвременният американски вариант на древното китайско мъчение с капка. Джаз не можеше да бъде уловена двадесет и четири часа на ден, седем дни в седмицата по никой стационарен или мобилен телефон. На следващия ден отново оставих няколко съобщения с надеждата тя да откликне. Не исках този материал да го сполети съдбата на интервюто с наследницата от Палм Бийч. Нямаше какво да предприема, освен да чакам пред телефона. Вместо да стоя и да разсъждавам върху свободния ми, без годеник живот или вечери, незапълнени със срещи, реших да мисля положително и да планирам облеклото си за събитието, посветено на спасяването на Венеция; в крайна сметка събирането щеше да се състои след два дни.

Точно докато звънях в офиса на Каролина Херера да проверя дали ще ми дадат рокля под наем, другата линия звънна. Веднага прекратих модното си обаждане до Каролина. Сладникав момински глас от типа на Мерилин Монро подхвана:

— Здравей, аз съм Джаз Конесей. С огромно, ама наистина огромно удоволствие съм съгласна да пишете за мен.

— Джаз! Отдавна се опитвам да се свържа с теб. Къде си?

— Ооо... — прозина се тя изтощено, — на някаква яхта, ама не знам къде се намира. Но е страшно забавно. Защо не дойдеш?

Момичета като Джаз постоянно канят всички навсякъде, дори хора, които не познават, и когато нямат представа къде са.

— Кога ще си отново в Ню Йорк?

— Представа нямам. Не ми задавай такива въпроси. Не е изключено да се върна и утре. Чудя се дали да не отида на събирането, посветено на спасяването на Венеция. Баща ми е спасявал града многократно, затова е редно да присъствам.

— И аз ще присъствам. Защо не се срещнем там да се уговорим за следващата сутрин?

— Но тези събирания са толкова скучни... Да, много са ми скучни. А аз съм на тази яхта сега и ми е толкова гот... А и не държа да пишат за мен в списанията.

Да уговориш светско момиче да постъпи както ти искаш, е все едно да играеш шах. Трябва да предвидиш поне три хода напред. Необходимо е само да поискаш каквото не желаш и ще получиш мечтаното. Затова заявих спокойно:

— О, тогава в никакъв случай не бива да пишем за теб. Прекарай добре на яхтата и...

— Не, почакай! Възможно е да успее все пак. Защо наистина не се срещнем на събирането?

— Сигурна ли си? — продължих нерешително. — Не искам да прекъсвам ваканцията ти и така нататък.

— Слушай, аз постоянно съм във ваканция. Всъщност, наложително е да си почина от това състояние. Иначе става толкова скучнооо...

— Как ще те разпозная на събирането? — попитах делово.

Тя се изхили и обясни:

— Ще бъда момичето с най-късата пола и най-страхотния тен.

Предстоеше ми да видя как човек се облича като венециански дож с минипола.

— Господи, и тази вечер е С. Х. Р. С. — въздъхна Джули, оглеждайки тълпата, събрала се в представителната зала на котел „Сейнт Риджис“ да спасява Венеция.

Седяхме на бара и пиехме коктейли с ягоди. Джули беше облечена в дълга, тясна рокля от златно ламе от „Халстън“, толкова модна в момента, че беше направо налудничаво. След като потъна в дълбока депресия относно модата във връзка с маскения бал, посветен на Али Макгроу, категорично отказваше да се облече по подобие на някого. И аз не приличах особено на венецианка, но изглеждах добре в набраната тъмносиня рокля, изпратена ми от Каролина. Отсега се натъжавах, защото трябваше да я върна.

— С. Х. Р. С? — повторих аз озадачено.

Понякога склонността на Джули към съкращения оставаше неразбираема за мен.

— Същите хора — различно сборище — обясни тя със страшно отегчен вид.

Джули бе свършено права: събирането по случай спасяването на Венеция представляваше гмеж от едни и същи светски особи, рокли

и бижута, които виждаш на всяко събиране в Ню Йорк. Оглеждах присъстващите, търсейки красавица с минипола, но попадах единствено на момичета в бални рокли с размерите на малки апартаменти. Толкова тел за поддържане на кринолините понякога действа травмиращо. Задръстванията пред входа на тоалетната, когато две момичета желяеха да се разминат, бяха по-тежки от тези на аутобана за Ню Джърси в час пик.

Лара и Джолийн присъстваха, облечени в еднакви розово-сини рокли от „Бил Блас“. Отскоро бяха започнали да си купуват по два броя от всяка рокля за случаите, когато искаха да се облекат като близначки. И двете не бяха виждали Джаз. Оказа се, че никой не е виждал Джаз на събирането. Започнах да се стресирам: нима никога нямаше да напиша материал? Заех определеното ми място и се постарях да запазя спокойствие.

Оказах се на една маса с Джули, Лара и Джолийн. Те бяха превъзбудени, защото им бяха поставили задачата да определят кое е най-добре облеченото момиче на събитието.

— Номинирам теб — каза Лара на Джолийн.

— Не, ти си най-хубавата — възрази Джолийн.

— Напротив — ти — не се отказваше Лара.

— Слушайте, момичета — прекъсна ги Джули, — нека сме честни. Най-красивата съм аз, но не върви да дадем наградата на себе си, затова хайде да се съсредоточим да изберем победителката.

Състезанието не ме забавляваше. Постоянно мислех как ще напиша материала си, ако обектът ми никога не е на разположение. Посвещаването на кариера сериозно обърква светския ти живот, ако не си предпазлив.

Побъбрих с мъжа, седнал вляво от мен — брокер от Уолстрийт. Дори не забелязах, че столът вдясно е празен, докато не чух глас да казва:

— Съжалявам за закъснението. Много невъзпитано от моя страна.

— Няма проблем — отвърнах небрежно.

Когато се извърнах да го погледна, се озовах лице в лице с мъж, облечен в безупречен смокинг, с наскоро изгладена кърпичка в малкото джобче. Косата му бе сресана назад и той се усмихваше широко. Този тип бе стопроцентов отличник от школата на чаровниците.

— Заприказвах се с нашите спонсори и се увлякох. Но най-важното е да успеем да съберем възможно повече пари за каузата.

Не бях чула името му. Затова, докато сядаше, хвърлих крадлив поглед към картичката пред мястото му. Там пишеше: „ПАТРИК САКСТЪН“.

Понякога буквално ми иде да убия Мъфи. Дори Патрик да беше нещо като почти светец, даващ всичките си пари и посвещаващ цялото си време на Венеция, не означаваше, че съм променила решението си да не се интересувам от почти разведен мъж, който вероятно вече е набелязал бъдещата си съпруга. От другата страна на масата преговорите за определяне на най-добре облеченото момиче се разгорещяваха все повече, сякаш определяха носителя на наградата „Пулицър“.

— Луиз О’Хара заслужава да спечели. Кой друг е успял да уговори самия Оливър Тейскенс да направи венецианска рокля специално за случая? — настояваше Джолийн.

— Не съм съгласна — възрази Лара. — Кели Уелч е докарала Ларс Нилсън специално от Париж, за да ѝ ушие роклята, което е далеч по-огромно усилие.

— Да, но Луиз е имала и резервен вариант от „Унгаро“ — не се предаваше Джолийн.

— Да имаш резервен вариант, говори за дълбока вътрешна неувереност — парира я Лара. — Трябва да имаме предвид и характеристиките на момичетата.

В този момент се намеси Джули:

— Ей, не сме жури на Мис Вселена! Господи, по-добре да оставим друг да прецени. Вие двете сте прекалено пристрастни, за да отсъдите справедливо. Защо той да не избере? — попита Джули и погледна Патрик.

— В никакъв случай — отказа той усмихнат и вдигна безпомощно ръце. — Не съм квалифициран.

— Глупости — срязва го Джули. — Не е необходимо да си квалифициран, за да определиш кой е най-симпатичен. Просто прецени коя заслужава да спечели.

Патрик се огледа с широко отворени очи. Приличаше на мъж, който никога не е виждал хубаво момиче. За човек от света на киното

имаше сладък вид, а това не се среща често. Бързо посочи момиче, седнало само в ъгъла.

— Според мен тя си е дала най-много труд — каза Патрик.

Джолийн и Лара ахнаха.

— Мадлин Крофт?! — възкликнаха и двете едновременно. Видимо бяха разтревожени — Мадлин Крофт определено не бе момиче по техен вкус. Беше сладко, двадесет и три годишно девойче, все още с бебешки тлъстинки. Беше облечена сякаш е взела дрехи под наем от специализирания магазин за костюми за Халоуин на Блийкър Стрийт. Освен това бе болезнено стеснителна и щом заговореше, се изчервяваше като домати.

— В никакъв случай! — просъска Джолийн. В следващия миг се усети, прочисти гърло и добави: — Много мило предложение. Никога не би ми хрумвало да ѝ дам наградата.

— Господи — намеси се и Лара, — това ще е най-хубавото нещо, случило се някога на Мадлин Крофт. Така съжалявам, че не се сетих аз да я предложа. Тя е изключително симпатично момиче.

Патрик се изправи и отиде при Мадлин. Всички видяхме как тя заподскача от радост и вълнение. Джули заобиколи масата и се настани на освободеното от Патрик място до мен.

— Сладък е — прошепна тя. — И е богат. Той е най-милият човек, който сме срещали в Ню Йорк. Започни да излизаш с него.

— Дори да е свободен — какъвто не е, — не вярвам да се интересува от мен, което е добре, защото аз не се интересувам от него — обясних.

Той се върна на масата, придружен от Мадлин.

— Господи — възкликна тя, впила поглед в Лара и Джолийн, — Господи, днес е най-хубавият ден в живота ми! Вие двете сте най-добрите момичета на света. Вие сте специални. Страшно ви благодаря, че ме избрахте. Можете да дойдете на гости в имението ни в Саутхамптън, когато пожелаете.

Джолийн ѝ връчи сертификата за пазаруване с намаление от „Долче и Габана“. Мадлин го погледна и изведнъж се натъжи.

— Какво има? — разтревожи се Джолийн.

— Някоя от дрехите в този магазин няма да ми станат — проплака Мадлин отчаяно. — Защо мислите, че се обличам по този начин?

— Има тонове аксесоари, които би могла да си купиш — утеши я Джолийн.

— Това прави нещата още по-лоши. Не се чувствам на място там! Страшно ми е неловко.

— Ти си много красиво момиче, Мадлин. Не се разстройвай. Няма защо — увери я Патрик.

— Наистина ли?

— Да. Ти си много по-хубава от всички останали.

Мадлин го погледна сияещо и отиде да се смеси с тълпата. По време на цялата вечеря Джули, Лара и Джолийн гледаха Патрик все едно е Майка Тереза. След като поднесоха кафето, той се обърна към мен и попита:

— Да ти предложи ли да те откарам с кола?

— Да!!! — възкликна Джули развълнувано. — Тя с удоволствие ще приеме.

Взехме такси. Патрик сподели, че никога не използва шофьори, когато ходи на светски събирания, защото му е страшно неприятна мисълта да го чакат отвън цяла нощ. Възможно е Патрик наистина да бе така земен, колкото изглеждаше. Искам да кажа: никога не бях чувала за човек в Ню Йорк, който да може да си позволи шофьор, а да не го наеме.

— Слушай, утре вечер заминавам за Кан за два дни на филмовия фестивал. Искаш ли да си моя гостенка? Ще съм доста зает, но вероятно ще се окаже и забавно — предложи той.

„С удоволствие бих приела да съм твоя гостенка, помислих си аз, но ти си женен, а аз трябва да мисля за кариерата си. Освен това не желая да останеш с впечатлението, че бих ти позволила да ме отведеш в Бразилия зад гърба на жена ти тази вечер, което ще си помислиш, ако кажа «да».“

— Съжалявам, не мога — отвърнах със сладка усмивка.

Имате ли представа колко се напompва самочувствието ви, ако откажете пътуване до Кан? Горещо го препоръчвам, когато не сте в най-добро разположение на духа — то е почти толкова ефективно, колкото пилинг с „Алфа-Бета“. Таксито спря пред жилищната ми сграда.

— Сигурна ли си? — попита той.

— Да — отвърнах, като наум се питах: „Наистина ли?“ — Лека нощ — добавих, преди да слеза от таксито.

Точно влязох в апартамента, и телефонът иззвъня. Обаждаше се Джаз. Напълно бях забравила за неявяването ѝ.

— Здравсти, аз съм — подхвана направо тя. — Толкова се забавих тази вечер, че и отвъд, та реших да не се появявам с три часа закъснение, а вместо това останах в „Томпсън 60“. Защо не направим интервюто сега?

— Джаз, часът е един след полунощ — обърнах ѝ внимание аз.

— И?

— Защо не го направим утре?

— Защото заминавам за Кан след шест часа и половина.

Естествено. Уф! М. П. Р. постоянно са на път да заминат на някое бляскаво място. Нямах друг избор, освен да навлека джинси и да взема такси.

Джаз така и не обясни защо е наела апартамент в „Томпсън 60“ за вечерта, но като видях помещението, където явно бе вдигнала купон, далеч по-забавен от събирането за спасяването на Венеция, разбрах. Тя се отпусна върху леглото като красива парцалена кукла, докато камериерката разчистваше.

— О, много ти благодаря — каза тя на жената. — Толкова сте мили тук и затова страшно ви обичам. А ти си най-добрата. Би ли ми донесла чай?

— Естествено, госпожице — промълви камериерката с обожание. — Да донеса ли и бисквити?

— О, страхотно би било — прие Джаз.

Потупа леглото и ми направи знак да седна.

— Ще ти разкажа всичко за нас, момичетата от първия ред — увери ме тя. — Истината е, че страшно ми допада да съм М. П. Р. Толкова е приятно да си най-отпред...

Нищо не е в състояние да съперничи на кутия от „Александър Маккуин“, пристигнала неочаквано със специален куриер, ако трябва да се разсеят добрите ти намерения относно кариерата. На следващото утро пристигна такава кутия с великолепна коктейлна рокля и саморъчно написана бележка, която гласеше:

Сигурна ли си? Можеш да облечеш това на тържествената вечер в Кан. Тръгването е в 6 довечера от Тетерборо.

Твой, Патрик

Тетерборо! Всички нийоркски момичета са наясно, че тази грозна по звучене дума съдържа нещо изключително красиво. Тетерборо означава: „Притежавам самолет“. Тетерборо е възхитително летище, което се занимава само с частни полети. Ако някога в петък вечер сте в Ню Джърси и се питате защо магистралата е препълнена с лимузини, управлявани от наети шофьори, то е защото важните клечки са тръгнали да се качват на самолетите си, за да отлетят за Палм Бийч. Намерих за много нечестно от страна на Патрик на този етап да даде да се разбере, че разполага със собствен самолет. Така ми ставаше многократно по-трудно да отхвърля поканата му. Повечето момичета в Ню Йорк са направо обсебени от мисълта за частен самолет и буквално не са в състояние да кажат „не“, ако ги поканят да пътуват с такъв. За себе си ще кажа, че от време на време се причислявах към тяхната група. Днес обаче вътрешният ми глас не преставаше да ми напомня, че Патрик продължава да е женен, независимо от приказките на Мъфи. Смятах да се лиша от правото да се възползвам от този полет, макар да беше грях да откажа такъв разкошен тоалет.

Оставих кутията в антрето, за да я върна. Опитах се да не мисля за прекрасното пътуване до Кан. Изпратих на Патрик съобщение, че не съм в състояние да отида.

Щом изпратих съобщението, съжалих, разбира се. Изведнъж се почувствах страшно окаяна, задето все пак няма да отида на Лазурния бряг. Наканих се да почета за някое бляскаво парти, та да се разтуша. Запрелиствах да намеря колонката на Сузи в последния брой на „Нас“. Списанието се разтвори на страница със снимки. И сред тях, на най-голямата и загледан право в мен, беше Зак, а Адриана бе увиснала на ръката му. Адриана Ей! Манекенката от „Лука Лука“. Защо го е направил? Постоянно повтаряше каква напаст е тя. И ето — Адриана носеше най-новия модел рокля на „Ланвен“, за каквато копнеех. Колкото и да не желяех да се вирам, реших да разгледам роклята по-отблизо и именно тогава видях надписа под снимката: „Фотографът

Зак Никълсън с годеницата си, манекенката Адриана Ей“. Значи Зак отново е сгоден, и то за Адриана Ей? Не вярвах на очите си. Стори ми се прекалено ужасно, за да го приема. Рязко затворих списанието.

Как щях да напиша материала си за М. П. Р. сега? Парализирана от смесица от тъга и ревност, въобще нямаше да успея да се съсредоточа. Може би едно пътуване до Кан не беше в края на краищата чак толкова лоша идея? Щеше да разсее мислите ми от съблазнителната на вид Адриана в роклята. Освен това, ако остана тук, отново ще започна маниакално да мисля за Зак, а независимо дали е с Адриана Ей или не, той просто не го заслужаваше. Ако отида в Кан, има изгледи отново да се съсредоточа. Всъщност, напомних си аз, няма друго такова място, където да наваксах с пропуснатата работа, като борда на частен самолет. Веднага изпратих съобщение на Патрик:

Забрави предишното съобщение. С удоволствие ще дойда.

След няколко минути той отговори:

Забравих. Ще мина да те взема в 5. Патрик

Щях да напиша материала за М. П. Р. в самолета и да го изпратя по имейла на следващата сутрин. Никой нямаше да разбере, че не съм в страната. Това бе единственият вариант за разклатената ми кариера в момента. Толкова е хубаво да умееш да вземаш разумни решения в момент на криза.

Патрик звънна на вратата точно в пет. Грабнах куфарчето си и полетях по стълбите. Тъмен мерцедес със запален двигател чакаше на улицата. Настаних се на задната седалка.

— Сигурна ли си? — попита Патрик.

— Напълно — отвърнах аз.

Потеглихме. Купето беше приятно прохладно и много меко. За човек, който не наема шофьори, това не бе напълно в стила на Патрик.

Но, напомних си аз, престани с оплакванията, когато си на задната седалка на мерцедес, на път към разкошно прекарване на Ривиерата.

Хотел „Дю Кап“ в Антиб трябва да бъде преименуван на хотел „В пустошта“. По време на фестивала там отсядат най-невзрачните представители на филмовата индустрия, нищо че отстои на тридесет минути път с кола от салона, където се прожектират всички филми, а дотам се стига и за деветдесет минути, ако трафикът е натоварен, какъвто е по време на целия фестивал. От географска гледна точка е все едно да предпочетеш да отседнеш в „Марк“, макар да възнамеряваш да пазаруваш единствено на Мълбери Стрийт.

„Дю Кап“ обаче явно е издигнат в култ. В смисъл, ако бях Камерън Диас, руса и достатъчно богата да отседна където пожелаеш, не съм сигурна дали ще избира хотел, който изисква да платиш престоя си предварително и в брой, а рум сървисът му е под всякаква критика и телевизорите по стаите са толкова архаични, че е редно да ги поставят в исторически музей.

Това си помислих при пристигането ни. В 6 часа сутринта — отговаря на 12 часа по обяд нюйоркско време — цареше пълна тъмнина. Частните реактивни самолети стигат до Европа по-бързо от обикновените. Навярно е преимущество за тези машини, в които е почти невъзможно да стоиш прав. Нямахме начин да получим и залък за хапване или легло, докато Патрик не подаде пачка банкноти, дебела колкото обувка.

Патрик се оказа страшен джентълмен. Бях го предупредила съвсем ясно, че не съм на разположение за никакви пътувания до Бразилия заради семейния му статут. Без да го формулирам точно, изглежда успех да му подсказва истинското си послание: ако той стигне много по-близо до истински развод, аз бих могла да бъда склонена да предприема пътуване до Латинска Америка с него. Свръхцеломъдреното отношение си има огромно предимство: домакинът ти е задължен да те настани в отделен апартамент. Съвсем между нас казано, защото ще ми е доста неприятно, ако Патрик разбере какво мисля, много по-спокойно е да разполагаш със собствен апартамент вместо да се налага да го делиш с почти непознат мъж, който вероятно цяла нощ ще се опитва да се настани в частния ти бразилски плаж между краката.

Събудих се в 11 сутринта напълно омаломощена от часовата разлика. Със замаяна глава отворих кепенците на прозорците. О! — не успях да се въздържа, ето защо всички искат да са тук. Километри безупречно поддържана морава се стелеха към Средиземно море, а то проблясваше все едно е античен диамант, какъвто излагат върху кадифени възглавнички във „Фред Лейтън“ на „Медисън“. На кого му пука, че няма никаква храна тук? Човек се чувства заситен от самата гледка. Фактът, че бившият ти годеник си е намерил нова годеница, изведнъж вече няма толкова огромно значение.

На вратата ми се почука и влезе пиколо. Носеше сребърен поднос, претоварен с багети, кроасани и портокалов сок. Най-отгоре имаше бележка:

Срещи и съвещания цял ден. Забавлявай се край басейна. Ще те взема в седем за коктейла. Страшно се радвам, че дойде. Патрик.

Помните ли онези бикини от „Ерес“, по които въздишах при осуетеното пътуване с яхтата на испанския крал? Е, вече не изпадах в истерия поради липсата на възможност да ги облека там, след като ми се отваряше далеч по-добрата възможност да ги облека тук. „Дю Кап“ се оказа огромен манеж за модни изяви. Направо идеалното място за бикини с проблясващи сребърни токи на ханша.

Прекоших бара и се насочих към басейна, който е на ръба на скала, надвесена над морето. Точно се канех да се настаня в шезлонг, и нечий глас ме повика:

— Ей, ела при мен!

Оказа се Джаз Конесей. Кого друг очаквате? Беше се изтегнала като кафява бишката върху снежнобял пешкир.

— Здравсти — поздравих.

— Сломяваш ме! — заяви тя, загледана в бикините ми.

— Какво? — попитах.

— Сломена съм — обясни Джаз.

— Защо?

— Заради бикините ти.

— Нещо не наред ли има?

— Не, не. Сломена съм в положителен смисъл. Изключително готини бикини. Правя ти комплимент.

— Много ти благодаря, Джаз. И аз съм сломена от твоя избор — отвърнах.

Беше с щампован бански и около врата ѝ имаше намотани повече диаманти, отколкото са холивудските звезди на червения килим, отпозволили се към церемонията за раздаването на наградите „Оскар“. Вътрешно си помислих, че като М. П. Р. малко се е престарала да си придаде хипарско-шикозен вид.

— Жан-Жак — извика Джаз на момчето, което надзираваше басейна, — донеси на приятелката ми пешкир. — Обърна се към мен и обясни: — Просто не е редно да легнеш на стол точно край този басейн. Тук всички предпочитат белите пешкири.

— Мислех да си наема кабинка — споделих.

— Недей — разубеди ме Джаз. — Много са затворени. Никой няма да те забележи, а нали искаш да те видят?

Последвах инструкциите на Джаз и се изтегнах до нея върху бяла постелка.

— Умирам от глад — промърморих. — Ще си поръчам сандвич. Искаш ли нещо?

— Не, аз съм на диетата на „Дю Кап“.

Оказа се, че предлаганата диета на хотел „Дю Кап“ се състои от безкрайни коктейли „Белини“, фъстъци и солени бисквити. Както Джаз правилно ме осведоми, фъстъците са много по-вкусни от сандвичите, които дори в „Холидей Ин“ са по-добри.

— Е, написа ли вече материала за мен? — поинтересува се Джаз.

— Да — излъгах. От редакцията настояваха да го получат веднага, но как да вляза вътре, когато имах възможност да придобия такъв великолепен тен? — Ти какво правиш тук? — полюбопитствах.

— Да правя? Нищо не правя! Придружавам един приятел, който ще покаже шест филма.

— Гледала ли си нещо хубаво?

— Още не съм ходила на прожекция, но всички говорят за филма, който ще въртят днес следобед. На някакъв режисьор от Ел Ей. Бил страшно нашумял и всички го хвалят колко е готин. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Разбира се, защо не? — съгласих се. — Как се казва филмът?

— „Дневникът“. Всички твърдят, че бил смешен като филмите на Уди Алън, когато все още правеше забавни филми.

Тръгнахме от хотела в четири. Неизвестно как Джаз бе успяла да ангажира единствения шофьор под наем в Антиб с открит джип. Излязохме от алеята пред хотела и поехме по крайбрежния булевард.

— Какво ще облечеш за коктейла тази вечер? — изкрещя Джаз, за да надвика вятъра, развяващ косите ѝ.

— „Маккуин“. Патрик ми я купи.

— Унищожително! Била си с Патрик Сакстън и той ти е купил рокля? Невероятно.

— Не съм „била с него“, а просто съм с него. Дори не го познавам добре.

— Прочети. Това е информацията за филма.

Хвърлих поглед върху листа, който ми подаде. На него пишеше:

„Дневникът“

комедия

сценарист и режисьор: Чарли Дънлейн

Чарли? Чарли не правеше печеливши смешни филми. Той правеше нискобюджетни интелектуални филми, които никой никога не гледаше. Не ми стигаше, че бях открита полумъртва от безнадежден филмов режисьор, а сега той се оказваше всеобщият любимец на филмовия фестивал в Кан.

— Джаз, не мога да дойда. Трябва да предам материала си. — Потупах шофьора по рамото и помолих: — Бихте ли ме оставили тук, моля?

Той отби, бързо изскочих от колата.

— Но нали каза, че си написала материала? — възмути се Джаз.

— Ще се видим довечера — подхвърлих през рамо и се върнах пеша в хотела.

Точно започвах да се чувствам по-добре по отношение на всичко, и строгото, неодобряващо лице на Чарли в бара на „Риц“ изплува в съзнанието ми. Присъствието му определено ме хвърляше в настроение за силна доза „Адвил“. Освен това клюката за мен и Едуардо беше подробно разгласена от пресата, следователно той щеше да остане още по-разочарован от мен. Пък и определено исках да предам материала си навреме. Изключително важно е да може да се

разчита на теб, щом желаеш да напреднеш в кариерата, особено след като си издънил някои неща напоследък.

По-късно, докато нанасях на лаптопа в стаята си финалните щрихи към материала, телефонът звънна.

— *Bonsoir* — поздравих, твърдо решена да усъвършенствам безнадеждното си засега свободно владееие на френски.

— Здравсти. Лара е. Добре ли прекарваш? Джордж Клуни там ли е?

— Тук е толкова хубаво. Трябва да дойдеш някога — отвърнах.

— Чу ли, че Чарли е получил наградата? Прочетохме го вече в пресата.

— Така ли? — промълвих аз. — О...

Защо най-хубавите неща се случват на най-неприятните хора, а най-лошите — като това да оплешивееш преждевременно например — на най-симпатичните? Господи, нали това не означаваше, че Чарли ще е на коктейла?

— Добре ли си? — долетя гласът на Лара.

— Идеално — уверих я.

— Да не си разстроена заради Зак и вятърничавата манекенка?

— Може би малко.

— Постарай се да не мислиш за това. Двамата са толкова задръстени — дори не подозират до каква степен. Обади се, когато се върнеш.

— Непременно.

— *Au revoir* — подхвърли Лара и затвори.

В шест следобед изпратих материала по електронната поща. В Ню Йорк беше едва пладне, тоест изпреварих поне с час последния срок. Поръчах си двойно „Белини“ от рум сървиса, за да го отпразнувам. Преди коктейл двойно „Белини“ страхотно ти помага да не се чувстваш нервна, а това е идеалният „номер“, ако не си пристрастяващ се тип. Всъщност, след като изпих двойното „Белини“, се почувствах вълшебно не-нервна и дори започнах да си мисля как с радост бих се срещнала с Чарли Дънлейн на коктейла, облечена в разкошната рокля на „Маккуин“, и то придружена от филмов продуцент, на когото гледат с добро око. Така Чарли щеше да разбере, че не съм склонна към самоубийство смотанячка, която привлича единствено отвратителни мъже.

Единственият проблем с белинитата — като се замисля в ретроспекция — беше, че когато започнах да обличам ефирната шифонена рокля, купена ми от Патрик, изглежда не съм била достатъчно предпазлива и не съм се съобразила с всичките онези мехурчета от шампанското, бълбукащи из организма ми. Нахлузих роклята върху главата си. Опитах се да я издърпам надолу. Олеле! Заяде и ме притисна като в менгеме от главата до пъпа. Не бях в състояние да помръдна; не виждах нищо; ръцете ми не можеха да се придвижат нито нагоре, нито надолу. Сигурно бях забравила да отворя ципа. Много бавно се опитах с гърчене да се измъкна от роклята. Точно бях на път да се освободя и чух отвратителен звук от разкъсване на плат.

Часът вече беше 6,25. Отворих ципа и отново облякох роклята. Именно тогава видях унищожителната рана, зейнала на гърба. Положението бе непоправимо: роклята абсолютно не ставаше за носене.

Патрик щеше да пристигне след тридесет и пет минути. Напълно отчаяна изтичах до стаята на Джаз и силно потропах на вратата. М. П. Р. винаги разполагат с бляскави резервни тоалети.

— Случи се огромно нещастие. Дори позвъняване на 911 няма да помогне — обясних, когато Джаз най-после отвори.

— Нямаш никакви проблеми, сладка. Ще вземеш резервния ми тоалет — предложи тя.

Каква светица! Джаз беше готова за коктейла. Изглеждаше шеметно в червена рокля от „Валентино“, копираща модата от 70-те години и обсипана с копринени рози. Паниката ми малко намаля. Ако резервният тоалет на Джаз поне малко приличаше на този, то въобще нямаше за какво да се безпокоя. Тя отиде до дрешника и извади копринена вечерна рокля.

— „Оскар“. Модел от новия сезон. Заповядай — подаде я тя.

Поех роклята от сребристосива тафта. Наборът ѝ бе пребогат. Вътрешно тайничко се развълнувах. Облякох я и изтичах до огледалото.

Приличах на айсберг. Да, уверявам ви. Защо единствената несполучлива рокля, направена от Оскар през цялата му кариера, трябваше да се озове на гърба ми, когато потенциално ми предстоеше най-бляскавата вечер през целия ми живот? Сега разбирам как се е

чувствала Холи Бери, когато спечели „Оскар“. Наложил се да отиде да вземе онази сладка, малка, златна статуетка пред очите на целия свят, облечена като кълкворка. Нищо чудно, че оттогава страда от стрес. Не бях в състояние да промълвя и дума. Да, много мило беше от страна на Джаз да ми предложи роклята, но и тя долавяше, че съм страхотно разочарована.

— Да, наистина изглежда малко натруфена — призна тя. — Но да не забравяме, че французите нямат представа колко е старомодно да си натруфен. Въобще няма да се усетят, гарантирам ти.

Нямах време да се притеснявам. Втурнах се обратно в стаята си и обух черните си обувки. Щяха да изглеждат великолепно с шифонената рокля, но с айсберга приличаха на две котви. Грабнах си чантичката. В този момент телефонът звънна.

— Долу съм, в колата — обяви Патрик.

— Идвам — изчуруликах аз все едно всичко е наред.

Дори няма да забележи с какво съм облечена, уверявах се аз; мъжете са такива. По стълбите слязох с рамото напред — полата на роклята се оказа по-широка от стълбището — и се опитах да се настаня елегантно в колата на Патрик. Трудна задача, защото едва успях да провра себе си и роклята през вратата. Понякога модните тенденции те карат да се чувстваш като парче пастет.

— Здравсти — жизнерадостно поздравих аз.

— Здравей — отвърна Патрик. При вида на тоалета ми лицето му се издължи. — Мислех, че ще си с роклята на „Александър Маккуин“. Това е „Оскар де ла Рента“.

Направо неземно! Винаги съм изпитвала невероятно подозрение към мъжете, наясно с модата, колкото и аз. Разказах на Патрик какво се бе случило.

— Съжалявам, но това е резервният тоалет на Джаз Конесей — завърших и се захихих.

Патрик дори не се усмихна. Останах с впечатлението, че разказът ми изобщо не му се стори забавен. Цяла вечер почти не ми проговори. Това е проблемът с гейовете и нормалните мъже, които разбират прекалено много от мода: зяпват по теб, когато си авангардно облечена с нещо от „Маккуин“, но появиш ли се с нещо натруфено и с вид на айсберг, мигом стават самата студенина. Цялата вечер Патрик се държа възпитано, но хладно. Остана запленил от осеяната с рози рокля на

Джаз от „Валентино“, но пък аз погълнах толкова „Белини“, че самочувствието ми почти не го забеляза. Единственото, с което мога да се поздравя за онази вечер, е, че не срещнах Чарли Дънлейн. Въобще не се мярна.

На другия ден, по време на закуска, получих нова бележка.

Тръгваме в 1 часа. Кола ще те откара до летището, където ще те чакам. Приятна слънчева баня!

Патрик

Не ми звучеше особено ядосан. Вероятно не беше разстроен от айсберга в края на краищата. Сигурно не беше толкова повърхностен, колкото ми се стори вчера. Понякога съм прекалено строга в преценките си.

Телефонът иззвъня. Олелеее! Главата ме цепеше; ноктите ме боляха. Дори усещах косата си — нещо уникално при махмурлук от „Белини“. Обаждаше се Джаз.

— Здравсти. Връщам се в града с вас — осведоми ме тя.

— Чудесно. Излитаме в един.

— Ще се видим на летището — каза.

Ето, Патрик въобще не беше толкова отвратителен. Много мило да предложи на Джаз да се прибере с нас.

Но същевременно, щом Джаз ще пътува с нас, се налагаше да се издокарам с първокласен тоалет, подходящ за пътуване в частен самолет. С цепеца ме глава чевръсто облякох бяла лятна рокля, обух златни сандали и сложих златни обици халки. Вързах косата си на конска опашка с любимия ми шал от „Пучи“. После легнах върху леглото с торбички лед върху ноктите и останах така, докато дойде да ме вземе колата по обяд. Патрик се държеше като светец: изпращаше ми коли и бележки непрекъснато. Питях се дали, когато се върнем в Ню Йорк, няма да ми изпрати нова рокля, за да замени онази, която унищожих, но същевременно не бях сто процента сигурна, че ще го направи.

На път към летището минахме през Жуан-ле-Пен — симпатично селце с повече магазинчета за обувки и бикини, отколкото е възможно

да си представите. След тридесет секунди не устоях на изкушението да направя набег на пазара. Спирайки колата, шофьорът заяви:

— Пет минути, *mademoiselle*. Оттук до летището има четиридесет и пет минути път.

Снабдена с около двадесет и пет чифта бикини, четиринадесет саронги и шест чифта еспадрили с удебелени пети — знаете как е на изисканите летни купони в Ню Йорк: задължителна процедура е да сменяш банските между две хранения — се настаних обратно в колата. Пазаруването определено ми помогна да се съвзема от преживяното унижение предишната вечер. Не преставах да се радвам как момичетата в Ню Йорк ще припаднат, виждайки какви еспадрили им купих. Винаги съм била привърженик на идеята, че ако си имала достатъчно късмет да предприемеш незабравими пътувания в чужбина, винаги купувай за приятелките си нещо модно. Беше едва средата на май и предстояха няколко седмици до Четвърти юли, но за момиче от Ню Йорк никога не е прекалено рано да започне да трупа на склад плажни дрехи.

Шофьорът ме остави на Терминал № 1. Отправих се към Изход № 0, откъдето тръгваха частните самолети. Нямаше и следа от Патрик или Джаз. Вероятно още не бяха пристигнали. Приближих униформен служител.

— *Excusez—moi, monsieur, je cherche Monsieur Patrick Buxton.*

— *Il est parti, mademoiselle* — отвърна той.

Погледнах часовника: 1,30 следобед. Бях закъсняла само с някакъв си половин час. Не беше възможно Патрик да е отпътувал без мен.

— Какво?! — не повярвах на ушите си.

— Той тръгна преди час с момиче с тен.

Как е възможно той да постъпи така с мен; как е възможно тя така да постъпи?! Особено след като написах такъв хубав материал за нея. Изведнъж се почувствах омаломощена и разтреперана: белинитата, предлагани в хотел „Дю Кап“, си отмъщават в най-неподходящите моменти.

— А аз как ще стигна до Ню Йорк? — попитах.

Не се съмнявах, че този привлекателен пилот ще се погрижи да ме качи на друг частен самолет по-късно. В края на краищата бях безупречно облечена за такова пътуване.

— *Je ne sais pas* — отвърна той невъзмутимо и разпери безпомощно ръце.

Извърна се рязко и се отдалечи. Очевидно дрехите ми го оставиха напълно безразличен. Точно щеше да излезе от салона, когато се обърна към мен и посочи към прозорците отпред. Проследих показалеца му с поглед: от другата страна на алеята видях входа на Терминал № 2. Сърцето ми замря. Разберете ме правилно: нямам нищо против летищата като цяло, но там, във фоайето, имаше повече хора, отколкото на парад за Деня на благодарността. Бедата да пътуваш с частен самолет е, че после никога — никога — не желаяш отново да се качиш на редовен полет. Съветът ми към всеки, комуто предстои да пътува с частно возило, е да го направи единствено ако оттук нататък това ще му бъде стандартът. Честна дума, в този момент ми се искаше никога да не бях виждала облицования с чортова кожа таван на частния самолет на Патрик и никога да не бях опитвала изключително вкусните сандвичи, сервирани там.

Чакай, чакай: какво ми се въртеше из главата? Ако не внимавам, ще се превърна в капризна глезла като Патриция Дъф или някоя друга, не по-малко ужасна. Защо да не пътувам с редовен полет като всички останали хора по света? Мобилизирах цялото си самообладание и извлякох силно увеличения си багаж през алеята. Горещината беше убийствена. Докато стигна до гишето на „Ер Франс“ се чувствах като повехнала маруля.

Земната стюардеса зад гишето — сивокоса и безупречно сресана — ме погледна все едно съм употребяван анкерпласт.

— *Oui?* — посрещна ме тя. — Мога ли да ви помогна, *Madame*?

Защо французойките винаги така педантично се опитват да разстроят млади момичета като *moi*, наричайки ги „мадам“? Жестоко е, особено когато главата ти пулсира от изпитите „Белини“.

— *Mademoiselle* — поправих я аз. — Изпуснах самолета си за Ню Йорк. Кога е следващият полет?

— В три. Устройва ли ви?

— Разбира се — уверих я аз.

— Дължите 4376 евро.

— Какво? — преглътнах мъчително.

— Разполагаме с места само в първа класа.

— А на по-късен полет?

— Всички места са заети.

Бях на път да се разплача. Не разполагах с 4376 евро, за да ги хвърля на вятъра за еднопосочен билет до Ню Йорк. Въпреки това прехапах устни и подадох картата си „Виза“. Щях да таксувам цялото пътуване като доста скъпо струващ провал, от който обаче бях извлякла морална поука: никога не се обличай като наконтен айсберг, ако вместо това можеш да се облечеш с рокля на „Александър Маккуин“. Господи, толкова по-забавно щеше да е да похарча тези пари за розовия фотьойл от „А В С килими и мебели“ на Бродуей, за който мечтаех.

— *Merci* — кимна стюардесата, грабвайки картата ми. — Качването е след половин час.

— На кой изход, моля? — попитах.

Докато тя проверяваше, огледах опашките пред съседните гишета. През няколко от мен зърнах позната фигура. Извих шия, за да видя по-добре. Чарли Дънлейн чакаше пред гишето за полета до Ел Ей. Господи, нямах никакво желание да го видя. Ненавиждах случайните срещи, особено с хора, заварили те наскоро точно когато си взел свръхдоза „Адвил“. Още по-лошо бе, че изведнъж забелязах колко симпатичен е Чарли, отколкото го помнех. Имаше хубав тен и изглеждаше овладян и доволен от себе си. Единствено той имаше хубав вид на изкуственото осветление, характерно за летищата. Предполагам, може да се третира като триумф на личността. Това, че го видях в този момент, определено ме заплаши с диабет: от шок кръвната ми захар падна до нула, кълна се. Изведнъж ми се зави свят, уплаших се дали няма да припадна от смущение. Реших да се взема в ръце. Тръснах глава и погледнах в другата посока.

Все пак, напомних си, сега е по-добре, отколкото ако го бях срещнала предишната вечер. Да не забравяме, че вече не бях с натруфената айсбергова рокля, а с първокласен костюм за пътуване, напомнящ малко носените от Лий Радзивил дрехи в Капри през 70-те години; освен това не се държах като самоубийца, а с напълно нормален вид се готвех да се кача на полет за Ню Йорк — с други думи, овладяно, нормално и никога не предприемало опит за самоубийство момиче. Дали да не го поздравя, а после никога вече да не му проговоря?

— Ей, здравей — извиках, макар и леко смутена.

Ето, готово. Направих го. Дори да ме ненавиждаше, не ми пукаше. Чарли се обърна и ме погледна. Господи, отново ми примая. Тези белините действат изключително коварно понякога.

— А, здрасти... — махна ми неловко и посочвайки гишето пред мен, добави: — Май искат да говорят с теб.

Обърнах се и видях строгия вторачен поглед на наземната стюардеса.

— Мадам — заяви тя високомерно, — съжалявам, но не можете да пътувате. В картата ви няма достатъчно пари — заяви и ми я връчи.

— Сигурна ли сте? Моля, опитайте отново — заумилквах се аз.

— *Non*. Отдръпнете се встрани, ако обичате.

Изведнъж изпитах огромно съчувствие към изхабени вече супермодели. Вероятно се чувстват точно така: в един момент целият свят е в краката им, а в следващия всеки ги подмята както си иска. Започнах да си събирам нещата. В този момент Чарли се провикна:

— Ще те изпратя до твоя изход. До салона за полета до Ел Ей е.

Господи, сега и това ли? Едно е да изпуснеш излитането на частен самолет — то си е направо натрупване на поучителен житейски опит. Освен това няма как да се разбере, че ти се е случило, нали? Друго е обаче да бъдеш разкрит — и то от познат, — че няма как да се прибереш въщи. В никакъв случай не желаех Чарли да разбере в какво положение съм — без билет и без пари. Предусещах, че няма да срещна одобрение от негова страна. Междувременно той се приближи и взе част от багажа ми.

— Ще ти позволят ли да вземеш всичко това като ръчен багаж? — зачуди се.

— Разбира се — отвърнах, все едно винаги носех със себе си куфар и четири пакета от различни магазини.

— Ти... добре ли си? — попита Чарли и ме погледна загрижено.

— Чудесно се чувствам — уверих го.

Изведнъж ми хрумна, че възторжените отзиви за Чарли в Кан вероятно са заличили всякакъв спомен от инцидента с адвила.

— Наистина ли? Тревожа се за теб след... Париж — промърмори той смутено.

— Добре съм. Направо — чудесно.

По принцип не лъжа, но когато го правя, съм *tres* убедителна. Отправихме се към изходите. Вътрешно треперех от страх. Представа

нямах как ще се сдобия с билет между общото фоайе и изхода. Не желаех отново да се почувствам унижена пред този човек. Същевременно не ми хрумваше как да го разкарам, защото бе толкова мил да ми носи багажа; това обаче ме излагаше на риск да бъда разкрита в какво неловко положение се намирам. Опитах се да бърбря, все едно всичко е толкова наред, колкото твърдах.

— Радвам се, че ти и Джули изяснихте нещата помежду си — подхвърлих.

— Да, изяснихме ги. Тя е страхотно момиче. Направо невероятно — усмихна се той ласкаво.

Очевидно го бе пленила напълно, явно бе главозамаян от нея. Несъмнено Чарли нямаше и най-бегла представа какви ги върши тя. Джули винаги съумяваше да опази в тайна забежките си. Знаете ли какво стана после? Комбинацията от хипогликемия и главоболието от белинитата изведнъж ме накара да изпитам известно съчувствие към Чарли. Имам предвид, че той вероятно беше свестен човек, независимо дали го харесвах или не. Нещо като онзи парфюм на „Тиери Мъгълър“ — „Ейнджъл“: никак не ми допада, но не означава, че парфюмът е лош. В края на краищата милиони хора приемат уханието му за божествено. Вероятно Чарли беше моя „Ейнджъл“, ако съществува аналог между мъже и аромати, които мразиш.

Пристигнахме до пункта за проверка на билети. Нямаше как да мина без бордова карта.

— Най-добре да се сбогуваме тук — подметнах аз небрежно. — Искам да се отбия в тоалетната.

— Приятен полет — пожела ми той и ми връчи багажа.

— И на теб. Благодаря.

Чарли се нареди на дългата опашка. Имах чувството, че съм се справила бляскаво. Той нямаше ни най-малка представа какво се бе случило. Изчаках да се отдалечи, взех си нещата и седнах в едно от кафенетата. Нищо друго не повдига така настроението ти, след като те е изоставил филмов продуцент и почти те е спасил покровителствено отнасящ се и дразнещо симпатичен кинорежисьор, както прясно изцеден портокалов сок за пет долара. Седях на бара, забола глава в „Интернешънъл Хералд Трибюн“ и докато пиех сока, се питах какво ще правя. Една сълза се стече по бузата ми. Сега, останала сама,

независимо от бляскавия ми тоалет за пътуване, се почувствах окаяна. Не, чувствах се направо като глупачка.

— Да не си решила да изпуснеш полета?

Той се беше върнал. Какво му имаше на този тип? Само защото Чарли излизаше с Джули, това в края на краищата не му даваше право да се намесва нито в личните ми планове за пътуване, нито в личните ми планове за самоубийство. Стоеше широко усмихнат пред мен, все едно животът ми е някаква комедия или и аз не знам какво.

— Да — отвърнах троснато.

Бях изрекла достатъчно лъжи за един ден. Вече не ми пукаше какво ще си помисли Чарли за мен.

— Защо? — попита той.

— Лични причини.

— Добре ли си?

— Ако наистина те интересува, ще ти кажа: един тип, който ме докара тук с частния си самолет, ме изостави. Няма свободни места в пътническата класа. Служителите на „Ер Франс“ не приемат кредитната ми карта, а годеникът ми вече си има проклета нова годеница.

За мой ужас по бузата ми се стече огромна сълза. Чарли ми подаде носната си кърпичка и аз я сграбчих бясна, защото отново стана свидетел на мое падение.

— За Едуардо ли ми говориш? — попита Чарли.

— Едуардо е женен! — простенах с треперещ глас. — Също и господин Частен самолет!

Макар и вече запознат с патетичната истина за гадното ми състояние, Чарли изглеждаше леко развеселен.

— Може би е за добро — отбеляза той.

— Какво ти добро! Направо е трагедия.

— Така ще се научиш да не ходиш на ваканции с непознати мъже.

Какви ги приказваше той? Познавах Патрик от поне двадесет и четири часа преди да приема поканата му да го придружа до Кан. По лицето на Чарли отново се изписа изражение, което сякаш казваше: „Не можеше ли да се досетиш, че ще се стигне дотук?“ Възможно е да имаше право.

— Хайде — подкани той. — Трябва да се качиш на самолета.

Бързо ме отведе обратно до гишетото, измъкна кредитна карта и ми купи билет. Връчи ми бордовата карта и двамата заедно минахме през проверката. През цялото време гледах към пода и вървах силно смутена и мълчалива. При изхода последните пътници се качваха на полета за Ню Йорк.

— Върви — насърчи ме той и ме побутна към стълбата на самолета.

— Благодаря ти. Ще ти се отплатя — промълвих унижена.

— Не е нужно. Пиши го в графа: „Придобит опит“. Но ми направи една услуга — не предприемай пътувания на частни самолети с женени мъже, става ли?

Влязох в самолета, пламнала от гняв. Чарли не разбираше, абсолютно нищо! Физически е невъзможно нюйоркско момиче някога да откаже да пътува с частен самолет.

СПИСЪК НА ПРЕДПОЧИТАНИТЕ ЧЕТИВА ОТ ДЖУЛИ БЕРГДОРФ

1. Списъкът на организаторите на благотворителни балове в „Американски балетен театър“ през есента. Според Джули там стават повече семейни интриги, отколкото дори при Толстой.

2. „Изкупление“ от Йън Макеуън, особено стр. 135. Там е най-пикантната сексуална сцена.

3. Съобщенията за предстоящи сватби в „Сънди Таймс“. Важно е да се знае кой не е вече на пазара.

4. Като стана въпрос за пазари: заради изброяването на най-богатите 100 души в момента, Джули обожава „Уолстрийт джърнал“.

5. Пролетният каталог на „Барнис“.

6. Последните десет страници от „Корективите“ на Джонатан Франзън. По предвиждания на Джули никой няма да я залови, че не е прочела книгата, ако спомене за взаимоотношенията на Чип с психоаналитичката.

7. Присъственият списък на зрителите на последното за сезона ревю на Майкъл Корс.

8. „Драмата на надареното дете“ от Алис Милър. Тази книга чувствително помага на Джули да не е прекалено самокритична към себе си, задето приема всичко така драматично.

9. Тефтерчето с адреси на Джули. Няма да повярвате какви хора са вписани там, така както и тя самата не го вярва.

10. Списък на ревютата в Париж. Полезно е да се знае наизуст.

Щом утвърдил се главен готвач открива ресторант в Ню Йорк — а това се случва всеки пет минути, доколкото успявам да проследя, — целият град психява. Всички момичета, по принцип смятащи за нормално човек да не се докосва до храна, изведнъж решават, че яденето отново е на мода. На повечето дегустации присъстват множество слаби като върлини светски момичета, чието желание е да ги видят на откриването, но не и да дегустират нещо. После уверяват готвача колко им е допаднали приготвената храна и се връщат вкъщи да продължат да умират от глад цяла нощ.

Няколко дни след като се върнах от Кан, Джули и аз посетихме такова събитие в Долен Ист Сайд. „Китайският бар“ — азиатски ресторант, вдъхновен от ретро атмосферата на 70-те години — предлага китайска храна в ултрамодерна обстановка. Всички се изредиха да хвалят главния готвач за „неземните“ му патешки ребърца. Как да не го кажат, след като никой не ги опита? Мъфи обаче се престара. Тя обяви: „Твоите оризовите спагети са по-добри от тези в «Господин Чо»“, което съвсем не отговаряше на истината. Не одобрявам лъжите, освен ако не са изречени в името на благородна кауза — да речем да помогнат на хората. Така например Джули изрича най-хубавите лъжи, когато събира пари за бившето си училище. Уверява потенциалните дарители, че Майкъл Дъглас и Катрин Зита-Джоунс ще открият новото крило, докато всъщност тя ще го открие. Но да разправяш на впечатлителен млад готвач, че е гений, когато храната му трябва да бъде хвърлена на дъното на река Хъдсън, е направо жестоко.

Пристигнахме в ресторанта, претъпкан с анорексични момичета и мъже, които не ги забелязваха. Просто нямаше място да помръднеш. Джули грабна две сакенити (новото модно питие, смесица от саке и мартини) от поднос и успяхме да се настаним в празно сепаре.

— Мила, страшно съжалявам, че си видяла материала за Адриана и Зак — подхвана Джули.

— Благодаря — отвърнах суховато.

— Само показва колко е непостоянен. Слава Богу, че не се омъжи за него. Хайде сега, разкажи ми за Патрик — смени ти темата.

— „Дю Кап“ страшно ми хареса, но...

Не довърших изречението. Надявах се Чарли да не е разказал на Джули за случилото се на летището. Не исках да се разбере колко неподходящ мъж е Патрик Сакстън и как буквално ме е зарязал на друг континент. За щастие не се наложи да влизам в подробности, защото Джолийн ни прекъсна:

— Ей! Как си?

Джолийн държеше „Шанхайски космополитън“ (другото модно питие в Ню Йорк — китайски вариант на „Космополитън“) в една ръка, а с другата влачеше Лара. Джолийн косеше бели панталони, разкроени при глезените, а Лара — черна къса рокля, осеяна с ципове. Вероятно си мислеше, че пънк модата се е върнала. А дали пък наистина не се беше върнала? Лара имаше отегчен вид, но лицето на Джолийн сияеше от вълнение.

— Майкъл Корс! — обяви тя с драматичен глас, заставайки до масата ни. — Той! — Последва драматична пауза. — Е! — Нова пауза. — БОГ!!! Вижте ме. Не са ли страхотни новите му пролетни панталони? — Завъртя се, за да видим по-добре изваяния й силует. — Заради разкроената кройка е. Така краката изглеждат по-слаби. Майкъл Корс разбира женските бедра както никой друг...

— Стига, Джолийн — прекъсна я Джули раздражено. — Защо не се съсредоточиш върху нещо друго? Хрумвало ли ти е от време на време да прочетеш нещо?

— През цялото време чета — възрази Джолийн. — Отварям „Вог“ поне веднъж дневно. Друг иска ли „Шанхай космо“? Връщам се след минута — изчурулика тя и отлетя.

Тази вечер се държеше като побъркано водно конче. Лара се настани до мен.

Джули изглеждаше отегчена.

— Ще извърша убийство, кълна се, ако някой още веднъж спомене тези нови разкроени панталони, въобразявайки си, че ги е открил преди другите — закани се тя.

В известно отношение имаше право. Разговорите по време на нюйоркските купони понякога ставаха много битови, едва се

издържаха. Лицето на Джули изведнъж грейна.

— Сетих се — възкликна тя. — Ще организирам литературен кръжок. Само така ще помогна на такива като Джолийн да влеят нещо във вятърничавите си глави. Всъщност на всички ни ще е от полза.

— На мен ми стига да ходя на кикбокс, за да постигна каквото желая за себе си — заяви Лара.

— Точно в това е проблемът — въздъхна Джули.

Джолийн се върна в сепарето с ново питие.

— Джолийн, желаяш ли да се включиш в литературния ми кръжок? — повиши глас Джули, за да надвика шума. — Възнамерявам да наема някой сладък нюйоркски професор, който да ни запознае с важни факти от литературата. Какво ли да прочетем?

— Защо не Вирджиния Улф? Изглеждаше страхотно във филма „Часовете“ — възторгна се Джолийн.

— На членове на моя литературен кръжок няма да им е позволено да говорят за дрехи, Джолийн. Това важи и за теб, Лара — предупреди Джули и изгледа и двете строго. — Там ще обсъждаме единствено книги, ясно ли е?

— Напълно — кимна Лара. — Но разрешено ли е да гледаме филма по книгата, ако не разполагаме с достатъчно време да прочетем самата книга?

— Някой някога споменавал ли ти е, че си сладък? — попита Джули.

Седеше върху камара книги в кабинета на Хенри Б. Хартнет — млад преподавател по литература в Нюйоркския университет. Няколко дни след купона в „Китайският бар“ Джули потърси преподавател от университета. Твърдо бе решила да учреди литературен кръжок, особено след като Мъфи ѝ подхвърли, че Гуендолин Бейнс и Синтия Кирк ще организират такъв. Джули държеше да ги изпревари.

Понеже изпитваше леко притеснение, Джули ме помоли да я придружа на срещата с „професора“, както го наричаше тя, от Нюйоркския университет. Пристигна облечена като Силвия Плат в къса пола с дантели и със сплетена на плитка коса, след като видя Гуинет Полтроу във филма. Дори носеше ниски обувки. Останах шокирана, защото до този момент Джули не даваше вид да знае за съществуването на ниски обувки. Помоли ме да се облека

„академично“, та в университета да се отнесат сериозно към нас. Затова същата сутрин покорно навлякох тъмносиня скромна рокля. Не устоях обаче и преди да изляза от апартамента, прибавих черни мрежести чорапи и червени обувки от „Кристиан Лубутин“. Животът е прекалено скучен, ако не добавиш някои модни детайли, нали?

Хенри очевидно имаше малък опит с млади жени и никакъв с принцеси от Парк авеню. Изглеждаше смутен и пазеше дистанция, като постави огромното бюро, отрупано с писмени работи за проверка, помежду ни.

— Сладък? — повтори той тихо.

— Да, сладък си. Сигурно дрехите ти придават този умен вид, а и фактът, че си така стеснителен, професоре — обясни Джули.

Хенри безспорно беше сладък. А дрехите, които му придаваха „умен вид“, се състояха от износени кадифени панталони, ленено сако и английски мокасини. Ризата му беше малко орфана на яката.

— Аз всъщност не съм професор. Тепърва ще се опитам да стана такъв. Засега съм просто преподавател. Смятате да се запишете в курса ли?

— Професоре, приличам ли ви на студентка?! Не желая да ходя на никакви лекции. Просто искам да се усъвършенствам и да дам същата възможност на приятелките си, които определено се нуждаят от това. Говорят единствено какъв гений е Майкъл Корс и не издържам вече.

— За кого? — попита Хенри плахо.

— О, страшно ми допада, че не знаеш кой е Майкъл Корс — възкликна Джули. — Ще ни научиш ли на литература? Живея в „Пиер“, много е приятно. Ще изпращам колата да те взима, ще покривам всички възникнали разходи и ще ти платя колкото поискаш. Ако ни услужваш с ума си по няколко часа на седмица, всички моментално видимо ще се подобрим. Моля те, не ми отказвай. Моля те! — Преди Хенри да отговори, Джули продължи: — В състояние съм да повикам когото искаш да се грижи за храната и напитките. Одобряваш ли „Илейн“ като фирма за кетъринг? Ще е подходящо ли за литературна сбирка?

— Според мен соленки и сирене е предостатъчно — плахо отвърна Хенри.

— О, значи приемаш, професоре — зарадва се Джули. — Толкова съм щастлива.

— Не съм професор, госпожице Бергдорф.

— Но един ден ще бъдеш, нали? Ще помоля татко да ходатайства да те направят веднага, ако искаш. В края на краищата толкова пари е дал на университета ви, че на практика е негов. Добре. Ще изпратя колата да те вземе в шест във вторник. Времето е идеално за литературен кръжок, понеже във вторник никога не се случва нищо.

— Само още едно нещо, госпожице Бергдорф.

— Да?

— Нека се договорим коя книга желаете да прочетете. Трябва всички да сте запознати с нея преди вторник, ако ще я обсъждаме.

— Яко! — възкликна Джули. В ентусиазма ѝ обаче се прокрадна минорна нотка, понеже си даде сметка за необходимостта да прочете цяла книга. — Именно затова си ни нужен — продължи тя решително. — Да ни насочиш какво да прочетем.

— Много хора харесват „В недрата на морето“ от Натаниел Филбрик. Аз самият я изчетох на един дъх — сподели Хенри.

— О, любовна история! Прилича ли на „Титаник“?

— Отчасти, но тук има повече китове — обясни Хенри. — Щом ви е харесал „Титаник“, ще ви хареса и книгата.

Откакто се върнах от Кан, Патрик Сакстън ми се обаждаше с маниакална настойчивост. Бил ме изоставил на летището в Ница поради налаганите от властите мерки за сигурност. (Заради тероризъм или нещо подобно самолетът трябвало да излети точно в уречения час.) В моите представи предимството да имаш частен самолет включва и възможността да излетиш, когато пожелаеш, или въобще да не излетиш, ако не искаш. Патрик твърдеше, че не е така.

— Умолявах пилотът да изчака още малко — уверяваше ме той по телефона няколко дни по-късно. — Но френските диспечери на летището не допускаха никакво изчакване през този ден. Ужасно съжалявам. Дано не ти е било трудно да се прибереш. Притеснявах се за теб.

Охо! Май Патрик все пак бе Майка Тереза.

— Съжалявам за закъснението. Наистина постъпих глупаво. Но поне да ми беше оставил бележка — не се предавах аз.

Или билет, добавих наум.

— Опитвах, но не ми позволиха. Направих ти обаче резервация за полета за Ню Йорк в три часа. Надявах се да се досетиш.

— Направил си ми резервация?

— Естествено. Бих ли те оставил там без да има как да прибереш? Що за човек мислиш, че съм?

— Извинявай. Бях се побъркала от цялата каша и не разсъждавах логично.

— С огромно удоволствие ще се видя с теб отново — добави той.

— Ами... — Замислих се. Наистина ли исках да видя пак Патрик? Май да. Беше чаровен, забавен, и след като се разведе, имаше шанс да стане евентуален. — Може — добавих неопределено, за да не проличи, че съм повече от съгласна.

— Чудесно. Ще ти се обадя да се уговорим. Между другото, би ли ми дала номера на мобилния телефон на Джаз?

— Какво? — не успях да прикрия смайването си.

— Забрави си паспорта в самолета. Помолих секретарката си да ѝ го изпрати, но тя не знае къде да я открие.

Може би Патрик не лъжеше, вече не бях в състояние да преценя. Няколко секунди не отвърнах нищо. В този момент ме потърсиха по другата линия. Налагаше се да разкарам Патрик.

— Трябва да затварям — казах аз, дадох му номера на Джаз и превключих на другата линия. — Ало?

— Здравсти. Джаз съм, Толкова се притеснявахме за теб. Какво стана?

— Забавих се, докато купя няколко чифта бикини — обясних.

— Съвсем приличаш на мен. Нямах представа колко полети съм изпускала заради пазаруване. Господи, Патрик постъпи така коравосърдечно да не те изчака! Но в Ню Йорк му се носи славата на ужасен мъж, та какво да очакваш?

— Така ли? Аз пък чувам, че бил светец.

— Слушай, познавам Патрик от векове. От петнадесетгодишна излизам с него от време на време. Забавен е, но е зает. Разкошен е, но е женен.

— Мъфи твърди, че ще се развежда.

— Повтаря го на гаджетата си от деня, в който се сгоди. Жена му никога няма да го пусне, а и той никога няма да я остави. Парите са у

нея. Самолетът е неин, не негов. Всички го знаят.

— О — успех само да въздъхна.

— Имат споразумение — Патрик Сакстън няма да принадлежи на никоя друга. Това го устройва. Женените мъже са страхотни, нали? Не се навъртат около теб като поболели се от привързаност кутрета.

— Сигурно е предимство — съгласих се аз.

— Между другото, имаш ли новия мобилен номер на Патрик? Покани ме да го придружа на филмовия фестивал във Венеция есента и възнамерявам да отида. Самолетът хареса ли ти с розовите бонбонки в тоалетната? От всички мои познати с ЧС, самолетът на Патрик е най-готин.

Дадох на Джаз номера и затворих. Ако бях поне наполовина повърхностна колкото Джаз, животът ми щеше да е много по-лесен.

Изобщо не подозирах степента на „невероятното напрежение“ — както се изрази Джули, — което възниква, когато поканиш дванадесет от най-богатите момичета на Ню Йорк в дома си, докато Джули не ме въввлече в параноичните си проблеми, свързани с подходящото декориране на апартамента за събитието. Ако трябва да съм честна, тя се тревожеше за подготовка на първата сбирка на литературния си кръжок сякаш организираше бала по случай встъпването в длъжност на новия президент в Белия дом.

Джули разпрати поканите, заедно с копие от книгата, която трябваше да прочетат, и тутакси я обзеха милион тревоги, неприсъщи на по-младите от групата на принцесите. Притесняваше се дали приятелките ѝ няма да дойдат на литературната сбирка единствено за да видят как Трейси Клаксън се е справил с обзавеждането на апартамента ѝ. Щели да направят „дисекция“ на вкуса ѝ веднага щом си тръгнат и сигурно щели да я критикуват, понеже „никъде в дома си няма елемент на зебра. В момента всички имат елемент на зебра някъде из къщите си“, обясни тя. Тормозеше се, защото приятелката ѝ Шел, която винаги държи кристална купа с нарове върху холната си масичка, за да акцентира върху същия цвят на тапетите, няма да оцени нейната колекция кристални купи. Тревога ѝ създаваше и сервизът за кафе: искаше да поднесе кафето във френски сервиз, в какъвто сервираха всички останали, но бе забравила името на порцелана, а се срамуваше да попита. Беше дочула за модните в момента сребърни

лъжички от „Бузелати“ и се питаше дали разполага с достатъчно време да ги набави. Имаше грижи и около кувертюрите върху диваните: не искаше да са придърпани съвсем надолу, но пък се опасяваше да не изглеждат сякаш някой току-що е седял там; освен това възглавничките трябваше да са подканващи и пухкави, но не неестествени. Да не говорим за притесненията ѝ дали икономката ѝ ще съумее да колоса в подходяща степен коктейлните ѝ ленени салфетки? По остротата на ръбовете на коктейлните салфетки се преценяват достойнствата на домакинята в Ню Йорк, твърдеше тя с посърнало от страх лице. Възникна и друг проблем. Някои от поканените момичета нямаха поставени в рамка фотографии върху стените. Ако се забележеше този пропуск, рискуваше да я изключат от някои светски събирания, например за предстоящо раждане.

Беше се превърнала в кълбо от нерви, а още дори не бе помислила какво ще облече. Приятелките ѝ с нищо не облекчаваха нещата.

— Уейд Роупър е подходящ по-скоро за взискателни стари богати дами без особен вкус — авторитетно заяви Джолийн по отношение на моден цветар. — Защо не се обърнеш към Мартин Райтман? Но в такъв кратък срок е страшно трудно да бъде ангажирана. Направо няма да успееш.

— Не купувай хартията за покани от „Джон Л. Стронг“ в „Варнис“, а от „Кейтс“ и непременно ги напиши на ръка. Нали искаш да придадеш непринуден вид на събирането — посъветва я Мими. — Ако ги дадеш да ги изпишат калиграфски, подсказваш, че разполагаш с прекалено много свободно време.

Няколко дни преди сбирката Джули ми се обади разплакана.

— Не мога да се справя. Ще ми се никога да не се бях захващала с този глупав литературен кръжок — простена тя. — Всичко е отвратително.

Макар тайно да бях съгласна с нея, вече бе прекалено късно да се откаже.

— Ще ти помогна — обещах, макар да не разполагах с излишно време. Предстоеше ми още работа по материала за Джаз. — Чух за един нов аранжор, който се справя отлично. Ще измисли нещо забавно и налудничаво и всички ще припаднат. Да го потърся ли?

— Да. Ще успеете ли да дойдете тук след час?

Преди да се свържа с Баркли Брайтуайт — младия нов аранжор на домашни тържества, току-що пристигнал от Алабама (всички с неговата професия са от Алабама и са неизменно обратни) — ми се обади мама.

— Скъпа, отдавна не съм те чувала. Как си? — попита тя.

— Добре съм — уверих я, докато всъщност бях толкова далеч от „добре“, колкото е отдалечена Луната от Земята.

— Не ми звучиш бодро, а като американка. Кога ще си дойдеш вкъщи? Липсваш ни.

— Не съм се поамериканчила, мамо. Освен това тук ми харесва.

— Не ми казвай мамо, а мами. Е, надявам се да дойдеш поне за петдесетгодишнината на баща си. Очаква те с нетърпение. Събитието е след три седмици. Надявам се да се получи доста тържествено — прошепна майка ми. — Всички очакват покани, затова не го разгласявай особено. Не ни се иска да разочароваме местните жители — знаеш колко са чувствителни. А и без това ми е тежко: в момента полагам невероятни усилия да намеря нова жена за чистене. Възможно е и семейство Суер да присъства, стига да се свържа с тях. Ти нямаш представа къде бих могла да ги открия, нали? Толкова ще се радвам ти и малкият граф отново да се съберете.

Не можех да повярвам, че мама е обсебена от същите си мании, както когато бях на шест. Просто не си даваше сметка, че не съществуват рицари в лъскави доспехи, а и аз не търсех такъв.

— С удоволствие ще дойда на събирането — уверих я аз. — Нямам търпение да се състои.

Казах го искрено; изпитвах известна носталгия по родния си дом. Вероятно щеше да ми се отрази добре да попътувам из английската провинция и да зърна всички онези живи плетове, опасващи кокетните къщурки. Дори ми хрумна идеята да се отбия в странноприемница и да си почина няколко дни, но вероятно щеше да ми е трудно, защото майка ми щеше да е наблизко.

При пристигането ни Джули ни чакаше в салона. По-точно шивач от „Барнис“ ѝ взимаше мярка за нови джинси. Баркли ме придружаваше, облечен в униформа от бели джинси и розова риза от

„Шарвет“. Бях го взела от офиса му и заедно отидохме при Джули с такси.

— В центъра на вниманието не бива да са дрехите, а книгите, затова се грижа всичко да изглежда непринудено още отсега — обясни Джули. — Щом приключа с взимането на мерки за джинсите, няма да мисля повече за парцали.

Понякога Джули ми се вижда по-объркана дори от Лара или Джолийн, което значи, че е дълбоко объркана. Обърна се към шивача с лъчезарната си усмивка, запазена за случаите, когато отчаяно се нуждае от нещо.

— Благодаря ти, че ме спаси. Наистина копнея това събиране да е необикновено.

— Може ли да получа студена вода с листа от розмарин, моля? — обади се Баркли. — Поднасят я на закуска в „Ермитаж“. Помага ми да мисля.

Няколко минути по-късно Баркли седеше на ръба на дивана и отпиваше от билковата си вода, все едно е еликсир за вдъхновение при планиране на събиране. Да аранжира гостната на Джули — както скоро стана очевидно, — щеше или да го извиси в кариерата му, или да го провали. Той желаше да постигне нещо забавно, шикозно и същевременно красиво.

— Не ми се ще да наблягаме на цветята — каза той. — На всички вече им е омръзнало до смърт. За теб, Джули, си представям океански шик. За ордъовър: ролца от омари, но малки, миниатюрни. Най-деликатните ролца от омари в цял Ню Йорк. А после лангусти, поднесени в чиния от истински седеф — говореше Баркли и не преставаше да си записва нещо в бележника. — Ако ме оставите за малко сам, ще съм готов с плана след няколко минути.

Баркли тръгна да оглежда другите салони. В момента, когато не ни чуваше, Джули прошепна:

— Чу ли ужасната новина?

— Какво е станало? — попитах аз.

— Отнася се за Дафне. Вчера ми се обади от „Бел Еър“. Наложило се да напусне дома си. Брадли имал любовна връзка с архитектката по вътрешно обзавеждане и макар Дафне да обожавала направените от нея промени в къщата, не се чувствала уютно, когато стъпвала по новия килим във всекидневната. Представяш ли си какво е

да не се чувстваш уютно в собствения си дом? Много ми е мъчно за нея. Веднага попитах дали иска да я посетя, но тя отказа; инструкторът ѝ по йога бил до нея, което било достатъчно. Въпреки това се притеснявам за нея. Не е ли редно все пак да отида?

Каква мерзост. Дафне бе такава образцова съпруга, даваше най-бляскавите приеми в Холивуд за Бродли и правеше още какво ли не. Когато момиче в криза твърди, че е добре, въобще не бива да я слушаш, а да застанеш до нея, независимо колко гурута има на разположение.

— Защо не отидем и двете? — предложих аз. — Ще заминем сутринта след литературния ти кръжок.

Преди Джули да успее да ми отговори, Баркли се върна.

— Ако искаш наистина да се получи впечатляващо, нека придадем на библиотеката сериозен вид — предложи той. — Там ще четете на светлината на морски фенер, а после вечерята ще бъде върху фантастична маса. Влизате в трапезариите, аранжирана с корали, отломки от потънали кораби и така нататък. Масата ще е застлана с истинско корабно платно. В горната част на Ист Енд досега съм използвал само лен и лилии. Тук може да се получи нещо неவிждано. Какво ще кажеш и за препарирани риба-меч?

— Чудесно — съгласи се Джули, — но не се увличай прекалено, Баркли, иначе всички ще се досетят, че идеята не е моя.

— Никой няма да разбере — увери я той и пак изчезна.

— Както и да е — обърна се Джули отново към мен, — Бродли повтаря колко държи на нея и иска тя да се върне, но Дафне не ще и да чуе и предлага да влезе в сила предбрачното споразумение.

— В никакъв случай — възмутих се аз.

— И аз мисля, че е по-добре да се постарее да изгледят нещата. Бродли я обожава, но просто е объркан, нещастника.

Баркли започна да съчинява менюто. Беше възбуден като уловена на въдицата риба.

— От опит знам, че тези, които пазят диети, забравят здравословните си навици, когато се съберат някъде — обяви той авторитетно.

Джули вдигна едната си изящно оформена вежда. Тя признава само диетичната храна.

— Сега хората искат да се чувстват защитени и сигурни — настояваше Баркли. — Не виждате ли какво става със света? Всичко е толкова грозно. Послушай ме: предложи на тези момичета истински, солиден пай с риба.

Джули ахна. Много малко от момичетата бяха се доближавали до нещо толкова хранително като пай с риба. Прие идеята само защото очакваше всички да бъдат шокирани.

Оставих Баркли в офиса му, прибрах се вкъщи и се обадох на Дафне. Вероятно не беше на себе си, ако Брадли е направил всичко онова, което Джули твърдеше.

— Стига бе! — възкликна Дафне в мига, когато ме чу. — Толкова се радвам, че се обаждаш. Как си?

— Аз съм добре — уверих я, — но ти как си?

— Чудесно! — похвали се Дафне.

За жена, чийто брак е на път да се разпадне, Дафне звучеше тревожно безгрижно. Изглежда престоят ѝ в „Бел Еър“ ѝ създаваше измамно усещане за действителността. На мен постоянно ми се случва, когато отсядам там заради пръснатите навсякъде красиви изкуствени езерца с лилии и лебеди.

— Чух какво е направил Брадли — споделих аз. — Сигурна ли си, че си добре?

— Останах потресена, когато разбрах какви ги е вършил с декораторката — и то върху леглото, което ѝ поръчах, представяш лиси? — но откакто се изнесох и се настаних тук, Брадли не ме оставя на мира. Постоянно ми изпраща цветя, бижута и кожени палта. Последното е малко тъжно, защото е редно да знае, че в момента съм неносеща кожени палта вегетарианка, — но пък показва известно желание от негова страна да се сдобрим. Искам да се върна при него, но — естествено — няма да му дам да го разбере веднага. Нека се поизпоти малко преди това. Както казвам: „Кое е писано, ще стане и ти не си в състояние да промениш нищо.“

Какво беше станало с Дафне? Наистина ли бе готова да остави съпруга си? Та тя получаваше нервен срив, ако момчето, което се грижи за басейна, обяви, че напуска.

— Искаш ли да дойдем при теб? — попитах. — Притесняваме се как си.

— Добре съм. Не би ли се чувствала чудесно, ако разполагаш с апартамента за младоженци в „Бел Еър“? Наистина не е нужно да идвате, повярвай ми.

— Има ли някой, който да се грижи за теб? — поинтересувах се.

— Стига де! Разбира се. Двадесет и четири часа, седем дни в седмицата. Никога не съм подозирала, че разполагам с толкова много приятели. Но знаеш ли кой е най-мил, даже отвъд, макар да не се налага да се държи така?

— Ани ли? — попитах.

Ани е най-добрата приятелка на Дафне в Холивуд, независимо от твърденията на Дафне, че в Холивуд никой на никого не е истински приятел.

— О, не! Вярно, Ани се държи като истински ангел. Тя се грижи за Бродли, защото съпругът ѝ Доминик е импресарио, а Ани очаква Бродли да го уреди навсякъде.

Ясно чух изшумоляването на книжни носни кърпички.

— Кой е светецът тогава? — попитах.

— Преди два дни седях загледала в лебедите и усещах как бавно полудявам. Изведнъж се появи Чарли. Заведе ме на кафе в „Сънсет“, където изядох и нискокалоричен соев ванилов сладолед. Обожавам го — трябва да го опиташ при първа възможност. А Чарли ми обясни какъв глупак е Бродли и каква специална жена съм аз и как Бродли доникъде нямаше да стигне без мен, а накрая обобщи, че каквото е писано, ще стане. Не познавам друг от филмовата индустрия, който да хукне спонтанно да утешава съпругата на шефа на студиото, когато може да загуби много повече, утешавайки нея, а не шефа. Толкова е симпатичен. Накара ме да се почувствам страшно позитивно. Изпитвам... Не съм в състояние да го обясня... Щастие — завърши Дафне и се засмя блажено.

Дафне никога не е била щастлива. Явно ѝ промиваха мозъка. Наложително бе да се махне от града.

— Защо не отскочиш до Ню Йорк? — предложих ѝ.

— Не намираш ли, че е страшно мило от негова страна да се държи така? Толкова е трогателно — продължи Дафне.

— Джули събира литературен кръжок след няколко дни. Много ще се радва да присъстваш.

— Литературен кръжок ли? Това са глупости! — засмя се Дафне.
— Всички ще се изпокарат помежду си. Ще остана тук да си изясня отношенията с Бродли. Обещавам да ти се обадя, ако нещо се случи. Чарли е страшно сладък, не намираш ли?

— Вероятно — промърморих неохотно.

— Ти добре ли си? — попита Дафне загрижено.

— Да, да, чудесно — уверих я.

— Чух, че си била в Кан със Сакстън. Толкова ли е добър в леглото, колкото разправят?

— Дафне! Дори не сме се целували. Просто го придружих.

— Стига бе! Знаеш ли как го наричат в Ел Ей?

— Как?

— Патрик Секса. Не е ли гениално?

— Не е моят тип.

— Стига бе! Той е напълно твой тип, ако си решила да флиртуваш и да се държиш несериозно. Но внимавай със съпругата. Тя е пълно куку и става направо нетърпима, реши ли, че той наистина харесва някого. Хайде, ще се търсим. Чао — приключи Дафне и затвори.

На екипажа на „Есекс“ предстоеше да изпита агонията от пълната липса на слюнка. Езиците надебеляваха и се превръщаха в нещо подобно на безсмислен баласт, който от време на време се удря в зъбите. Стана невъзможно да говорят помежду си, но някои от страдалците не се предаваха, а стенеха и виеха. Последва обилното потене до кръв, което води до мумифицирането на някога жизнения организъм. Езикът набъбва до такава степен, че се процежда през стиснатите челюсти. Клепачите се напукват и от очите потичат кървави сълзи. Гърлото е напълно пресъхнало и дишането става невъзможно; създава се ужасяващото усещане, все едно се давиш. Накрая, когато слънцето пресушава избилата по кожата пот, следва живата смърт.

„В недрата на морето“ определено не следваше сценария на случилото се между Кейт Уинслет и Леонардо ди Каприо, както очаквах. Започнах да чета книгата късно през нощта преди литературната сбирка при Джули. Прочетох горе-долу половината и почти не спях след това. Много е мрачна. Описва потъването на китоловен кораб и как някои от екипажа оцелели, като изсмуквали костния мозък от кокалите на мъртвите си другари. Изплаши ме повече от филма на Итън Хоук, в който след самолетната катастрофа всеки готви другия, за да го изяде на закуска. Гуендолин Бейнс и Синтия Кирк въобще нямаше да се справят. В шест вечерта в деня на събитието Джули, изпаднала в истерия, ми звънна.

— Господи, току-що прочетох книгата. Как ще обсъждаме оцеляването на шестима мъже, разделили си кръвта на една костенурка, докато отпиваме „Морски поли полъх“? А разпределението на местата ме подлудява! Нямам къде да сложа Джаз Конесей — ами тя е преспала с гаджето или съпруга на всички останали. Мими не говори с никоя, освен ако не е бременна, а Мадлин Крофт не сяда до слаб човек, защото иначе ще припадне. Синтия Кирк и Гуендолин Бейнс не си говорят, защото са съпредседателки на галата в Американския балетен театър и не стигат до споразумение чие име първо да бъде изписано на поканата. Никой не може да седне до никого! Главата ми ще се пръсне. Напоследък не съм мигнала. Ооо...

Не успях да се съсредоточа върху думите на Джули, защото в съзнанието ми се въртеше единствено Патрик Сакстън. Разговорът с Дафне ми помогна да наместя някои неща. Патрик се оказа по-коварен и от Едуардо, и от Зак: той беше професионален плейбой и безнадежден случай за момиче като мен. За миг си се представих заобиколена от изгладнели, обезумели от жажда мъже на потъващ кораб, но бързо прогоних видението от главата си. Джули се нуждаеше от успокоение. Обясних, че точно излизам и ще бъда при нея след тридесет минути.

Колко диаманта са нужни, за да прочетеш една книга, питах се аз същата вечер, оглеждайки гостите на Джули. Дванадесетте момичета, събрани в библиотеката, носеха общо поне шестдесет карата диаманти, и то само във вид на обици; възможно е да бяха и повече.

Шели носеше не по-малък от презокеански кораб пръстен със син диамант, поне десет карата. Само Джули не приличаше на момиче, тръгнало на коктейл. В шитите по поръчка джинси и моряшка фланелка имаше вид все едно отива на уикенд на Кейп Код. Беше боса, а ноктите на краката ѝ бяха лакирани в деликатен нюанс на водорасло.

— Наистина се тревожа за умствените способности на приятелките си — прошепна тя, когато влязох. — Съмнявам се дали са прочели и първата страница. Въобще не са си раздвижили мозъците. Много ги обичам всичките, но диамантите понякога са толкова... отегчителни. Хайде да сядаме.

Единственото, което Джули намираше отегчително по отношение на диамантите, бе да не притежава в огромно количество нови.

Баркли бе преобразил библиотеката в луксозна каюта. Фенери се поклащаха, сякаш в помещението подухваше нежен морски бриз. По масата бяха разхвърляни стари карти и овехтели корабни дневници. Сервитьор поднасяше сини мартинита и коктейли „Май Тайс“ заедно със салфетки, на чиито остри ръбове моряк можеше да си пререже гърлото. Момичетата седяха в полукръг; Хенри беше настанен в огромен фотьойл в единия край. Нервно прикрепяше купчина книги и тетрадки върху коленете си и отпиваше от питието. Сигурно щеше да се чувства по-удобно върху електрически стол, честна дума.

Джули и аз се настанихме на дивана. Щеше да е толкова приятно да забравим всичко останало и да се впуснем в обсъждане на трагедията на китоловците, колкото и ужасна да беше съдбата им. Настъпи затишие и Хенри подхвана:

— Е, добре сме се събрали... Книгата е чудесна и се надявам да сте имали време... да прочетете поне част от нея — завърши той срамежливо.

Аз, естествено, се бях съсредоточила напълно върху лекцията на Хенри, но 99,9 процента от момичетата в салона обръщаха повече внимание върху неоспоримия чар на Хенри, а не върху темата, по която говореше. Джули бе буквално литературно омаяна от него. От време на време долавях прошепнати реплики.

— Дали е от рода Хартнет? — процеди през зъби Джолийн.

— Онези от стоманената индустрия ли? — промълви Лара.

— Да. В областта на стоманата те са като клана Кенеди. Трябва да се омъжиш за него. Въобще някоя от нас трябва да се омъжи за него — реши Джолийн.

От доста дълго време Джолийн напълно бе забравила, че е сгодена. Хенри приключи с лекцията и се обърна към Джолийн:

— Джолийн, май искаш думата. Ще се потопиш ли, така да се каже? — предложи Хенри.

— Разбира се — отвърна тя ентузиазирано. — Ти от стоманената фамилия ли си?

Хенри размести листата върху коленете си и прочисти гърло, имаше смутен вид.

— Да, от същото семейство съм — призна. — Не това обаче сме се събрали да обсъждаме тази вечер. На какво от книгата да се спрем? — попита той.

— Ами ако трябва да направя анализ на героите — заговори Джолийн *tres* сериозно, — бих искала да знам ти как смяташ: дали ще изберат Джордж Клуни или Брад Пит за ролята на капитан Полард, когато правят филм по книгата.

— Не съм съвсем... сигурен — призна Хенри. — Някой друг иска ли думата?

Джаз Конесей махна с ръка.

— Здравсти. Аз съм Джаз — представи се тя кокетно. — Имам истински литературен въпрос. Знаеш книгата „Сърцераздиращият труд на един гений“. Имаш ли представа дали Дейв Егерс — авторът — е все още ерген?

— Някой друг? — подмина я Хенри.

— Искам да задам въпрос за писането — обади се Мадлин Крофт дълбокомислено. — Смяташ ли, че човек може да отслабне, ако пише? Всички онези жени писателки като Джоан Дидиън, Зейди Смит и Дона Тарт са по-тънки от цигара, ако разбираш какво искам да кажа.

Хенри си разтърка притеснено челото. Настъпи тягостно мълчание.

— Хенри, защо не прочетеш няколко абзаца от книгата на глас? Така може би дискусията ще потръгне — предложи Джули.

— Чудесна идея — зарадва се Хенри. — Отворете на страница 165.

Той зачете.

Когато на третата седмица почина корабният дърводелец, един от екипажа предложи да използват тялото му за храна...

— Искаш ли скариди върху маслено тесто, Хенри? — попита Джолийн и приближи поднос с вкусните хапки.

— Не, не, благодаря. Да продължавам ли?

— Непременно — прошепна Джолийн. — Толкова е интересно. Хенри отново зачете:

Първоначално капитан Дийн възприе предложението като печално и шокиращо. Но по-късно, застанали над мъртвото тяло на дърводелеца, последва дискусия. По този повод капитан Дийн записа в дневника: „След задълбочен размисъл и претегляне на законността на деянието, от една страна, и абсолютната му наложителност, от друга, здравият разум, съвестта и т.н. бяха длъжни да отстъпят пред настойчивостта на обземащия ни глад...“

— Би ли искал да седнеш на моята маса на галавечерята другата седмица в чест на Американския балетен театър? — попита Гуендолин.

— Съжалявам, но вече ангажирах Хенри — намеси се Синтия. — За моята маса, която е и по-напред.

— Може ли да продължим? — подхвърли Хенри и отново заби нос в книгата.

Дийн, подобно на повечето морски вълци, на които им се бе налагало да прибегват до канибализъм, започна да отстранява най-видните белези за човешки произход на трупа. Премахна главата, ръцете, краката...

В единия край на масата се чу силно тупване. Шели беше припаднала. Не ни шокира кой знае колко, защото постоянно изобретяваше нетрадиционни начини да привлече вниманието върху себе си.

— Господи! — възкликна Лара. — Някой да звънне на 911.

Хенри бързо застана до жертвата. Нежно я потупа по бузите и тя започна да се съвзема.

— Повдига ми се — обяви Гуендолин, като си вееше енергично с ветрило. — Нека да пуснем да влезе малко въздух.

— Защо всички вкупом не отидем в болницата? — попита Джаз. — Чувала съм, че там има страшно сладки лекари.

Изведнъж в салона не остана момиче, което да не страда от някаква форма на пристъп на паника или стомашно неразположение. Литературният кръжок на Джули се превърна в пълен хаос. Настъпи истинска лудница; за малко да не забележа, че мобилният ми телефон звъни. Грабнах го.

— Ало?

— Обажда се Мириам Ковингтън. Лична секретарка съм на Гретхен Салъп-Сакстън. Свързвам ви с госпожа Сакстън.

Нямах време да прекъсна, защото в следващия миг се обади госпожа Сакстън. Звучеше строго и хладно.

— Здравейте. Аз съм Гретхен Салъп-Сакстън. Виждате се със съпруга ми — обяви тя.

— Между нас няма нищо...

— Нима? Представям си. Чух, че тази седмица Патрик е доста увлечен по теб. Искам просто да знаеш: всяка вечер той излиза с различна актриса, светска дама или манекенка. Тези срещи са без никакво значение за него. Дочух също, че си на лов за съпруг. Искам да уточня едно: Патрик никога няма да е ничий съпруг, освен мой. — Последва пауза, сякаш госпожа Сакстън зареждаше оръжието си с нови муниции. После продължи: — Началничката ти е много близка моя приятелка. Постоянно ми гостува в къщата ми в Билбрук. Често обсъждаме кадрови промени в редакцията ѝ. Места като твоето са изключително примамливи, нали?

Доста мъдър ход от страна на госпожа Сакстън: редакторката ми е алергична към нюйоркски момичета, излизаци с мъже, за които

знаят, че са женени. Не търпи такива момичета в редакцията. С други думи, госпожа Сакстън бе заложила сухопътна мина.

— Госпожо Сакстън, ужасно се извинявам за недоразумението — промълвих аз. — С Патрик сме само познати. Това е всичко. Честна дума. Моля ви не казвайте нищо на редакторката ми.

— Стой настрана от него — нареди тя студено и затвори.

Госпожа Сакстън здравата ме изплаши. Определено не си заслужаваше да рискувам да загубя работата си заради Патрик Сакстън. Налагаше се да напусна апартамента на Джули, за да поговоря с него насаме. Положението беше сериозно. Не желяех да имам вече нищо общо с него. Отидох при Джули, надвесила се над Шели като самоотвержена Флорънс Найтингейл. Хенри я наблюдаваше, впечатлен от уменията ѝ на медицинска сестра.

— Джули, трябва да си вървя — съобщих ѝ.

— Какво е станало? Изглеждаш ужасно.

— Обади ми се госпожа Сакстън. Луда е. Много е важно се свържа с Патрик.

— Не ме оставяй тук с тези... луди момичета — прошепна Джули, оглеждайки стаята с откачилите ѝ гостенки. — Нужна ти е подкрепа. Идвам с теб. Защо не изпием по едно „Белини“ в „Кип“ преди това? Ще ти помогне да се почувстваш по-добре.

— Джули, сама ще се оправя — решително заявих аз. — Ти се погрижи за гостите си. Ще говорим утре.

Напуснах сбирката и се прибрах право вкъщи. Дори едно „Белини“ в „Киприани“ не е в състояние да разреши някои неща в живота.

10.

Няма да е преувеличено да се каже, че манхатънските светски момичета по принцип са 100 процента алергични към думата кариера. Избива ги дълбок, бледоморав обрив, все едно са докосвали антракс. Всички тук обаче са пристрастени към една кариера — ако може да се нарече кариера, разбира се, — защото не изисква особен труд, като поръчването на кламери или да седиш прикован с белезници към компютър цял ден, или нещо друго толкова прозаично. Най-желаната кариера тук е да работиш като „муза“ за моден дизайнер. „Задълженията“ се изчерпват предимно с целодневно стоене у дома в очакване специален куриер да донесе дрехи, а моден фотограф да те фотографира по бляскави събирания всяка вечер. И бездруго това е главното занимание на светските момичета, но сега вече имат основание да кажат: „Работата е доста тежка“ и никой не им го оспорва. На купоните повечето музи предпочитат разговорите, където могат да повтарят думата „страхотно“, защото при произнасянето ѝ устните им се разтягат в широка усмивка, а това е ключово положение, за да изглеждаш в най-добрата си форма по снимките в списанията. Някои професионални музи дори въобще спират да говорят, за да позволят на лицевите си мускули да починат, когато наоколо няма фотограф. От време на време отвличат някоя от тези музи и се налага тя да живее в Париж, както се случи наскоро с една млада американка заради господин Унгаро. Но накрая нещата се развиха благоприятно: по-късно тя стана официалната вдъхновителка на Карл Лагерфелд, за когото твърдят, че има муза във всяка столица от Москва до Мадрид.

Няколко дни по-късно ми се обади Джаз Конесей. Поканили я да стане муза на Валентино. Не се изненадах. Известно е, че дизайнерът наема нова муза на всеки пет минути. И все пак страшно се зарадвах за Джаз. Тя обожава роклите на „Валентино“ дори повече, отколкото обожава живота. А така няма да се налага да плаща за тях, макар и с отстъпка като редовен клиент. (Новата кариера на Джаз беше стабилна, независимо от обвързаността ѝ с Патрик. Гретхен Салъп-Сакстън

никога не би дръзнала да се заяжда с наследницата на горите Конесей, а това ме изпълваше с известна завист. Както и да е — Джаз толкова малко се нуждаеше от работа, че вероятно щеше да приеме заплахите от страна на Салъп-Сакстън като развлекателно отклонение от теобата да е момичето на „Валентино“.)

— Довечера в десет ще бъда в бар „Атене“ на „Плаза“. Ела да отпразнуваш с мен. Ще дойдат Джолийн и Лара — уточни Джаз, която се познаваше с тях от времето на общите им детски ваканции в Палм Бийч. — Поканих Джули, но й било невъзможно. Тя е в Кънектикът и ще се върне едва утре.

— Ами не знам... — промърморих вяло.

През последните няколко дни нямах настроение да празнувам. След телефонното обаждане госпожа Салъп-Сакстън не миряса и се опита да дестабилизира социалния ми живот: постара се да ме изключат от списъка на поканените за някои благотворителни изяви и разпространи нелицеприятни слухове за пребиваването ми в Кан с Патрик. Най-послед, след литературния кръжок при Джули, се свързах с него, а той само се изсмя на поведението на съпругата си. Винаги вдигала шум около „приятелките“ му, но това не означавало нищо. Настояваше отново да се видим. Аз, естествено, отказах. Ясно съзнавах, че „приятелките“ на Патрик са просто пионки, които той използва в нескончаемата война за надмощие със съпругата си.

— Моля те, не ми се обаждай повече, Патрик — настоях аз. — Много си мил, но нещата стават прекалено сложни за мен.

— Защо не ме придружиш на филмовия фестивал във Венеция през есента? — продължи да флиртува той.

— Патрик! Нали Джаз ще е с теб?

— Винаги мога да я изхвърля. Тя ще разбере.

— Патрик, никъде няма да ходя с теб. Невъзможно ми е.

— Какво ще кажеш да вечеряме довечера в „Карлайл“?

— Трябва да ме оставиш на мира, разбираш ли?

— Или в Колорадо за Коледа?

— Патрик, стига — срязах го и затворих.

Ала всичките ми възражения оставаха глас в пустиня и това ме безпокоеше. През следващите няколко дни се притеснявах какво ново ще предприеме Гретхен Салъп-Сакстън и доколко Патрик я настройва

против мен. Чувствах се неспокойна, нервна и леко депресирана. Мечтаех цялата история Патрик-Гретхен-тои да потъне в забвение.

— Моля те, ела — навиваше ме Джаз. — Ще се развеселиш. Казах ти, че Патрик е ужасен, но не бива да го приемаш на сериозно. Продължавай да вървиш напред.

Джаз може би имаше право: една среща с приятели щеше да ми помогне. Не ми се излизаше особено в неделната вечер, но още помалко ми се стоеше вкъщи сама. Твърдо решена да се развеселя, обещах на Джаз да се видим по-късно. Облякох черна шифонена рокля, метнах дантелен шал на раменете и поех.

С божествените си кожени кресла, старинни позлатени огледала и жълти лампи барът „Атене“ прилича на будоар от 30-те години. При всяко отиване там очаквам иззад някоя колона да се появи сексимвола на онова време Джоан Харлоу, запалила неизменната си цигара. Когато пристигнах, Джолийн, Лара и Джаз — всичките във „Валс“, както наричаха дрехите си от „Валентино“ — седяха около ъглова маса и представляваха най-съблазнителното трио наоколо. Особено се открояваше Джаз в черния си дантелен тоалет с фльонга под бюста и две дълбоки цепки отстрани. Роклите на Лара и Джолийн също бяха хубави, но не колкото на Джаз. По протокол музата получава най-хубавата дреха, а приятелките ѝ не бива да изглеждат толкова разкошно. И трите ядяха специалитета на заведението: миниатюрни порции домашен сладолед. (Само преди шест седмици момичетата в Ню Йорк твърдяха, че сладоледът е убийствен. Сега, включен в диетата за отслабване за плажа, изведнъж се превърна в насъщната им храна.)

— Ей! — посрещна ме Джаз. — Искаш ли коктейл с шампанско? Изглеждаш страхотноооо. Одобряваш ли новите ми гривни? — продължи Джаз на един дъх и разклати златните обръчи по китката си. — „Картие“, за следващия сезон. Нали са неземни?

— Много са хубави — съгласих се и седнах. — Бих изпил веднага малко шампанско.

Това ѝ е хубавото на действителността: изключваш от нея с помощта на малко шампанско и обсъждаш гривните на „Картие“, ако желаеш. Повярвайте, само след минути грижите ми около Гретхен Салъп-Сакстън и евентуалния край на кариерата ми изчезнаха.

— Изпратиха ли ти тонове безплатни дрехи от „Валентино“? — попита Джолийн.

— Официално отричам, защото не искам хората да си мислят, че приех работата заради безплатните дрехи, но на вас ще призная: наистина получавам някои неща безвъзмездно — сподели Джаз. — Работата страшно ми допада, но е много тежка. Направо съжалявам момичетата от Горен Ист Енд. Нямаат какво да правят, освен да пазаруват и да ходят на ваканции в Сейнт Бартс. Просто ми се къса сърцето, защото и аз бях такава и знам колко самотно започваш да се чувстваш понякога. С такова удоволствие помагам на господин Валентино. Толкова е сладък.

Имаше нещо изненадващо отегчително да слушаш как нюйоркско момиче като Джаз описва американската работна система, при положение че не се занимава с нищо. В полунощ реших да ги оставя трите да продължат и да се прибера с такси. Щяха да ходят да танцуват, но аз се чувствах прекалено изтощена и обременена с грижи, за да ги придружа. Наистина ми харесват роклите му и всичко останало, но не желяех да чуя отново името Валентино.

Беше истинско блаженство да видя отново жилищната си сграда; нямах търпение да си сложа анцуга и да се свия на леглото. Пред вратата на апартамента си започнах да ровя в чантата за ключа. Точно щях да го пъкна в ключалката, и забелязах нещо странно: разхлабена, дръжката висеше в гнездото си. Поизплашено погледнах по-внимателно, на оскъдното осветление забелязах, че ключалката е измъкната от вратата. Беше силно издраскана и извита на няколко места. Някой беше нахълтал в апартамента ми.

Доста притеснено надникнах през вратата: всичко беше обърнато наопаки. Бързо отстъпих в коридора; опасявах се да не би някой още да се крие вътре. Нямаше да рискувам да вляза в апартамента. Дръпнах вратата да се затвори. Тръгнах бързо към стълбите, търсейки същевременно малкото сребристо калъфче на мобилния телефон. Налагаше се веднага да се обадя в полицията. После, ако успея да се свържа с Джаз и компания, щях да преспя при някоя от тях. По дяволите: мобилният ми телефон го нямаше! Сигурно го бях забравила в бара. Изхвърчах припряно на улицата и се заogleждах трескаво. Изтичах до телефонната будка на ъгъла и вдигнах слушалката, не последва никакъв сигнал. Останах няколко секунди на тъмната улица и

се питах какво ще правя. Панически и отчаяно копнеех да съм на безопасно място. Ню Йорк действа доста заплашително, когато никой не си е вкъщи и нямаш къде да прекараш нощта. Зад ъгъла зави такси и аз му махнах. Помолих шофьора да ме откара до хотел „Мърсър“ на ъгъла на улиците „Принс“ и „Мърсър“. Полицията можеше да почака до утре. Бях изплашена, уморена и исках единствено да си легна.

Повярвайте, онази вечер реших да се настаня в хотел „Мърсър“ не заради оцветените с естествени багрила и ръчно тъкани чаршафи или заради божествените миниатюрни вегетариански пици, които предлага рум сървисът, или защото пиколатата са толкова готини, че чак не е за вярване, или защото всички в хотела имат онзи особен поглед. Всичко това нямаше никакво значение, важен бе не луксът, а безопасността. Не можех да отида при Джули, защото отсъстваше от града, а и истината е, че в центъра на Ню Йорк няма по-безопасно място от хотел „Мърсър“. Знам го със сигурност, защото рап звезди като Пъф Деди и Джей-Зи с проблеми с безопасността, винаги отсядат тук и се чувстват *tres* безопасно още във фоайето.

Трябва да е било след един, когато стигнах до хотела. Много ми харесва обзавеждането на фоайето: меки, удобни дивани край белосани стени. Постоянно виждаш момичета като София Копола или Клое Севинье да висят там, все едно се намират в собствените си всекидневни. Тази вечер във фоайето цареше необичайна тишина. Наоколо се въртяха само млада сервитьорка с вид на гамен — вероятно един ден щеше да стане филмова актриса, — която оправяше възглавниците по диваните, и портиерът зад рецепцията.

— Добър вечер, госпожице. Мога ли да ви помогна? — попита портиерът.

Приличаше на човек, слязъл от реклама, а от дружелюбното му отношение веднага се почувствах по-добре.

— Нужна ми е тиха стая, ако обичате. Искам да се наспя добре.

— Разбира се. Колко време ще останете при нас?

— Само тази вечер — въздъхнах.

Налагаше се да се ограничи до една вечер; двадесет и четири часа в хотел „Мърсър“ са много скъп начин да се успокоиш. Портиерът удари няколко клавиша на компютъра.

— Ще ви настаня в 607-ма. Тя и 606-а са най-хубавите в хотела. Ще я получите срещу обикновената двойна такса, защото вече е много късно. Келвин Клайн живя там две години. Стаята е най-тихата, с която разполагаме.

— Някой ще ми донесе ли чаша чай? — попитах аз.

— Румсървисът ни е двадесет и четири часов. Имате ли багаж, госпожице? — попита портиерът.

— Само ръчен — отвърнах и показах чантичката си. — Не обичам да пътувам с много багаж.

— Добре. Ето ключа ви. — Подаде ми едно от свръхмодерните пластмасови картончета, наподобяващи кредитна карти. След това попита: — Да ви поръчам ли чая сега?

— Би било много мило — уверих го.

Докато ме транспортираха с асансьора до шестия етаж, огледах лицето си в огледалото. Господи, трябва ми пилинг с „Алфа-Бета“, помислих си. Дори на слабото осветление се виждаха онези издайнически черти на умора около очите, които не забелязваш, но усещаш. Приличах на тридесет и осем годишна; косата ми висеше безжизнено. Вързах я на опашка и отново се погледнах. Честно казано, подобрението беше нулево. Господи, изглеждах по-ужасно от Мелани Грифит, когато я заловят без грим.

Вратата на асансьора се отвори и аз излязох в онази тишина, характерна единствено за хотелските коридори: не се чува никакъв звук, витае само усещане за сън. Дългият коридор беше осветен с оранжеви светлини. Отидох на пръсти до края, като подминах стая 606-а. Стая 607-ма се оказа последната. Чудесно. Предстоеше да се наспя добре; предстоеше също да се озова в близост до минибар, което винаги ме кара да се чувствам въодушевена.

Прокарах пластмасовия си ключ през процепа на вратата на 607-ма и натиснах дръжката. Вратата не се отвори. Опитах отново, вратата определено не помръдваше. Господи, възможно ли е в хотела да са сбъркали и Келвин Клайн въобще да не си е тръгнал? Налагаше се да се върна обратно във фойето. Обърнах се и видях някой да се приближава. Изчаках. Появи се пиколо със сребърен поднос в ръце. Чаят ми. Божествено!

— Стая 607-ма? — попита момчето.

— Да. Но не мога да си отворя. Ще опитате ли? — помолих го.

— Разбира се.

Извади своята карта, прокара я през процепа и натисна дръжката. Вратата не помръдна. Леко свъси вежди.

— Извинявайте. Не мога да вляза. Ще извикам охраната на хотела. Връщам се след пет минути.

Остави подноса на масичката до вратата и изчезна. Погледнах часовника: два след полунощ. Уморена и омаломощена, се свлякох на пода. Налях си чай, за да убия време. Отпих. Тъъ... Беше хладък. Има нещо неопишимо потискащо да се озовеш сам с чаша студен чай в мъртвешки смълчан хотелски коридор. Къде бяха хората от охраната? Ще се наложи да сляза долу и сама да ги потърся.

Поставих чашата върху подноса и се изправих на крака. Тряс! С мощен взрив подносът и съдържанието му се стовариха на пода. Дочух шум иззад вратата на 606-а. Господи, дано не съм обезпокоила някого, разтревожих се.

Наведох се да почистя. Полата на роклята ми се вдигна нагоре и последва шум от скъсване на плат: подгъвът се бе закачил за края на подноса. Предницата на роклята беше раздрана, а част от набора висеше на конец. (С шифонените рокли обикновено е така: още при първото обличане им се случва нещо, поради което повечето нюйоркски момичета не разчитат на тях в дългосрочен план). Освободих края на роклята и забелязах влажното петно от чай, което се разпростираше върху талията ми. Капчици мляко се стичаха по дясното ми бедро.

— Шибана работа! — извиках, тропнах с крак и ритнах проклетия поднос.

Рядко ругая, но случи ли се, го правя със замах. Господи, толкова добре се почувствах. Отново ритнах яростно подноса и се свлякох на пода. По лицето ми плъзна сълза и стигна до устните. Ненавиждам внезапните избухвания, честна дума. В началото са изключително забавни, но неизменно завършват зле.

Ще ви призная нещо, но под пълна тайна. Надявах се, като попадна на истински шикозно място, с рум сървис и удобни дивани с възглавнички, да се почувствам щастлива. А излизаше, че не е така. Щом човек е окаян, той си остава окаян, независимо от ръчно тъканите чаршафи. Именно затова виждате всички онези снимки, направени от папараци на знаменитости, които излизат от фантастични жилищни

блокове с вид на хора, готови да извършат самоубийство. Факт е, че когато си зле, няма значение колко белините си погълнал или колко рокли притежаваш. Джинсите „Клое“ и пилингите с „Алфа-Бета“ не прогонват неприятните неща. Налага ти се да живееш с гадостите завинаги, както става с Лайза Минели.

Вероятно бяха минали няколко минути, откакто се впуснах да плача неутешимо, когато чух изщракването на съседната врата. Загледах с ужас как вратата на 606-а започва да се отваря. Господи — беше два след полунощ. Бях обезпокоила някого или прекъснала великолепен секс и никога повече нямаше да ми разрешат да припаря насам. Вратата се отвори около педя и спря. Вътре беше тъмно и не виждах нищо. Сънен глас промърмори:

— Можете ли да пазите тишина? Опитвам се да поспя.

— Извинете — прошепнах. — Имаше малък инцидент, но нещата ще се оправят.

После се случи нещо странно. Иззад вратата се чу кикот.

— Момент. Ей сега ще дойда — каза гласът. Обзе ме неприятно чувство: гласът ми се стори странно познат. Страшно приличаше на Чарли Дънлейн; не, не можеше да бъде. Нямаше начин. Чух изшумоляване, светна лампа и се подаде глава. Олеле! Точно както подозирах — оказа се той. Не можеше да ми се случва и това!

— Сълзи ли забелязвам? — попита.

Косата му беше разрошена, а той премигваше на светлината. Изглеждаше сънен, но и развеселен, беше облечен в бяла хавлия и меки хотелски чехли. Всъщност имаше страшно привлекателен вид, но всеки го има, когато е само по хавлия. Макар да се чувствах смутена, понеже той се появи като рицар в бяла хавлия, изпитах и известно облекчение, че е Чарли, а не някоя случайна рап звезда. Освен това разполагаше със стая и не се съмнявах, че ще измисли начин как да се озова в моята.

— Не!

Хлъцнах и бързо си избърсах очите и носа.

— Какво става? — попита Чарли.

— Чакам охраната да ме пусне да си вляза в стаята — обясних аз.

— Защо? Защо не си си вкъщи?

— А ти защо не си? — сопнах се.

— За няколко дни имам работа тук. Но ти живееш в този град. Защо си отседнала в хотел?

— Някой е нахълтвал в апартамента ми. Изплаших се и не исках да прекарам нощта там, а не мога да отворя вратата на проклетата стая тук.

— Искаш ли да влезеш? — попита Чарли загледан в сломената ми фигура.

Освен ако не греша дълбоко, готова съм да се закълна, че Чарли имаше онзи особен поглед.

Кръвната ми захар се смъкна поне с един километър — буквално — точно както стана, когато видях Чарли на летището в Ница. И после усетих нещо още по-странно: не знам точно как или защо, но ми се стори, че и аз добивам същия особен поглед. И мисля, че той го забеляза. И изведнъж — не знам откъде — придобих вид на човек, който казва: „Имаш ли презервативи, защото веднага искам да отида с теб в Бразилия и къде ли още не“. (И щях да го направя, независимо дали има презервативи или не, защото не можех да се въздържа. Но не казвайте на никого, че съм си признала, иначе ще започнат да ми опяват за разпространявани по полов път болести.) Веднага след това ме обзеха угризения: Господи, не бива да мисля за това, понеже той е гаджето на най-добрата ми приятелка, което обаче прави нещата само по-изкусителни. Ако никога не сте изпитвали някое от тези чувства, горещо ви ги препоръчвам. Всъщност всяко момиче трябва да прекара една нощ, за която знае, че ще съжالياва. Винаги е страшно хубаво, докато не те обхване чувството за вина.

— Искаш ли да влезеш? — повтори Чарли.

— Да — промълвих и усетих как се разтопявам по-бързо от кутия шоколадови бонбони.

— Ще се обадя на рецепцията и ще уредя нещата — увери ме Чарли и ме прегърна през раменете.

Ако е възможно кутия шоколадови бонбони да се разтопи два пъти в продължение на десет минути, то тази го направи.

— Добре — прошепнах.

Влязохме вътре и Чарли се обади на рецепцията. Обещаха охраната „скоро“ да се появи. Апартаментът на Чарли беше страхотен. Просторна спалня се свързваше с великолепна всекидневна с високи, сводести прозорци с изглед към Принс Стрийт.

— Може ли да си измия лицето? — попитах.

— Разбира се — отвърна Чарли.

Отидох в банята. Озарена от светлината на една-единствена свещ тя ми се стори огромна с голямата четвъртита вана. Явно бе създадена за моменти, когато ти се въртят непристойни мисли в главата. Искам да кажа: защо иначе биха я направили с размерите на плувен басейн? Изведнъж се сепнах: какво ми се въртеше в ума? Налагаше се да се стегна. През тази нощ не биваше да става нещо, за което ще съжалявам, защото в противен случай Джули ще ме обеси на веригата, която служи за дръжка на чантата ѝ от „Шанел“, а за това щях да съжалявам много повече, отколкото за една посветена на секс вечер. Запалих лампата. На мивката имаше бяла кутийка с надпис: „НОЩНИ АКСЕСОАРИ“. Отворих я. Вътре видях пакетче бонбони за свеж дъх и ултранежни презервативи „Лайф стайл“. Веднага затворих кутийката. Господи, нищо чудно, че всички тук вадеха онзи особен поглед.

Намерих сапун и си измих лицето със студена вода. Погледнах отражението си в огледалото. Не изглеждаше толкова зле, колкото си го представях. Всъщност, прецених, имаше нещо относително бляскаво в разпрана коктейлна рокля на „Зак Посен“. Докато попивах водата от лицето си, реших да подходя към ситуацията зряло и овладяно. Чарли бе като свиреп по-голям брат, който критикува всичките ми действия. Освен това излизаше с най-добрата ми приятелка. За някои неща просто не си заслужава да съжаляваш и да имаш угризения.

Върнах се в стаята. Чарли лежеше върху леглото и гледаше телевизия. Изглеждаше съблазнително привлекателен. Не беше безопасно да стоя близо до него. Отидох и седнах на дивана.

— Ела насам. Имаш уморен вид. Хайде да погледаме дивиди, докато оправят нещата със съседната стая. Взел съм „Мулен Руж“.

Намирах се в безопасност, Чарли очевидно е гей. Никой от познатите ми мъже не би гледал „Мулен Руж“, който, впрочем, е любимият ми филм. Слава Богу, изключваше се опасността да съжалявам, макар преди малко да бях готова да стигна дотам.

— Добре — съгласих се и се настаних на другото легло. — Страшно харесвам този филм.

— Аз не го издържам — сподели Чарли, — но помислих, че ще ти хареса.

Май не бях в такава безопасност, каквато си мислех. Той натисна бутона на дистанционното.

— Ела при мен — предложи. — Имаш нужда някой да те прегърне.

Настаних се с лице към него. Той ме обгърна с ръце. Не видяхме нищо от „Мулен Руж“.

Страшно грижовно е от страна на управата на хотел „Мърсър“ да предлагат на гостите си онзи разкошен нощен несесер. Лошото само е, че стремително те тласка към нощ, за която ще изпитваш угризения. (Освен това и охраната на хотела е виновна: така и никой не се появи.) Рано в понеделник се събудих сред люляковите нюанси на стаята в „Мърсър“. Долових началото на огромен пристъп на срам. Снощи съзнателно наруших Двете заповеди — ръководни принципи, според които момичетата водят любовния си живот:

№ 1. Не преспивай с някого още първата нощ. (Правиш ли секс прекалено рано, разрушаваш взаимоотношенията.)

№ 2. Не бива да правиш № 1 с гаджето на най-добрата си приятелка. (Така разрушаваш взаимоотношенията между трима души.)

Изглеждаше прекалено плашещо, за да го опиша с думи. Ето, лежах в леглото напълно необлечена до човек, при когото не биваше да съм. Налагаше се да се оттегля веднага, като Ингрид Бергман в последната сцена от „Казабланка“. Но Господи, той беше така съблазнителен, докато спеше! Чарли притежаваше толкова дълги мигли: можеха да се измерят в метри. И косата му е страшно привлекателна, когато е спал върху нея: така дори е още по-добре. Трябва да му напомня да не се реше, когато стане. Очите му се отвориха колкото цепки.

— Здравсти — усмихна ми се.

Изглеждаше страшно развеселен, както обикновено. Винаги оставам смаяна от лекомисленото отношение на мъжете, след като са имали силно незаконна връзка. Явно и Чарли имаше подобни проблеми.

— Чарли...

Прекъсна ме изключително дълга целувка. Лошото, когато целувам Чарли, е, че напълно забравям какво точно правя, защото от целувката температурата ми се повишава до 40 градуса: толкова е добър в тази дейност. При първата целувка снощи (тоест още докато започвах надписите на „Мулен Руж“, ако трябва да съм напълно откровена) имах чувството, че телесната ми температура никога няма да спадне отново до 36,6 градуса. В целувките на Чарли има и друга характерна особеност: желаш ли да уточниш нещо и да го изясниш до най-големи подробности — а това познатите ми момичета обикновено искат да направят, — то всяка целувка трае поне 125 секунди. Представяте си колко изтощена се чувствах на следващата сутрин. И ви говоря само за целувките. Онова, за което истински трябваше да се чувствам неудобно, е свършено друга история.

След около 450 секунди — доста дълъжко, ако ме питате, защото всеки се нуждае от кислород — Чарли най-последно ме пусна. Облегна се върху възглавниците.

— Та какво искаше да кажеш? — попита небрежно.

— Ами трябва...

Какво да кажеш, когато откриеш, че гаджето на най-добрата ти приятелка я мами — с теб?

— Чарли, ти си гаджето на Джули! — извиках и скочих от леглото. — А ето, спиш с друга! Ще трябва дай кажа. Отвратително е.

— Кое? — попита Чарли озадачен.

— Мамиш я. Страшно си виновен. Ако Джули или аз заподозрем, че гаджетата ни излизат или спят с друга, ние си го споделяме. Имаме такъв договор.

Подобно на резолюциите на ООН, споразуменията между най-добрите приятелки не покриват всички възможности. Така например нямахме договореност какво ще стане, ако „друга“ се окаже някоя от нас. Дори Кофи Анан не би разрешил този казус.

— Джули и аз скъсахме в Париж. Знаеш го. Стига — отсече Чарли.

Стори ми се леко раздразнен.

— Скъсали сте там? Та тя ми изпрати имейл от Париж, в който май ми описваше колко страхотно вървят нещата помежду ви. А после, когато те видях на летището в Ница, каза, че си с нея.

— Доколкото си спомням — прекъсна ме Чарли, — споделих, че сме се разбрали. Сигурно не сте се виждали, откакто се върнахте от Париж.

Замълчах. Какво да направя? Дори ако Чарли вече не излиза официално с Джули, нещата оставаха неимоверно объркани. АLINEЯ (1) от Втората заповед гласи, че нямаш право да докосваш бивши гаджета, освен ако не си получила официално разрешение.

— Но какво ще кажа на Джули? — простенах.

— Нищо — отвърна Чарли спокойно.

Това им е чудесното на нощите, за които изпитваш угризения: понеже и двамата извършители съжаляват много, не се налага друг да узнае, че са станали факт.

— Добре — съгласих се аз.

— Хайде, връщай се в леглото и нека да поръчаме закуска.

След два кроасана, две кафета с мляко, двеста целувки и поне два изпълващи те с угризения оргазма все още лежахме загнездени в леглото на 606-а стая. Бях с размътена от щастие глава. Оргазмът наистина е решението на почти всеки проблем в живота. Искрено вярвам, че ако всички получаваха редовно оргазми, нямаше да се стигне до палестинския конфликт. Сериозно, никой нямаше да стане навреме от леглото, за да го създаде.

Към десет часа започнах да се безпокоя, че ако не стана скоро, онова, което се бе превърнало в изпълнена с угризения нощ и се превръщаше в изпълнена с угризения сутрин, ще прерасне в изпълнен с угризения ден, за което после наистина щях да имам угризения. Тази сутрин ми предстоеше да свърша доста неща: да се свържа с полицията във връзка с разбития ми апартамент, да разчистя вътре, да сменя ключалката, а преди страшно много време бях обещала на Джули да обядваме заедно. Като капак на всичко след няколко дни предстоеше събирането по случай рождения ден на татко и трябваше да се приготвя да замина в петък.

Докато се обличах — отне ми цяла вечност, защото бях прекъсвана от онези целувки по 450 секунди, за които ви споменах, — звънна клетъчният телефон на Чарли. Той току-що бе влязъл в банята да се избърсне.

— Да се обадя ли вместо теб? — провикнах се аз.

— Ако обичаш — отвърна той. Вдигнах телефона.

— Ало?

— Ей, това е много странно! Ти ли си? — попита Джули.

Застинах на място. Защо Джули се обаждаше на Чарли, ако са скъсали?

— Джули? — успях да промълвя аз.

— Да, аз съм. Защо отговаряш на телефона на Чарли?

— Ами... Това не е номерът на Чарли. По погрешка си набрала моя.

— А, добре. Ще се видим ли по-късно в „Сотби“?

— Непременно — отвърнах и прекъснах връзката.

Почти веднага телефонът звънна отново. Изписа се номер за обаждане от чужбина; не го разпознах. Затова отговорих.

— Ало?

— Кой е? — попита дрезгав дамски глас.

— Приятелка на Чарли.

— Искам да говоря с него.

— За кого да предам, че се обажда? — попитах аз.

— Каролина — отвърна тя.

— Ще го потърся.

Отидох до банята. Чарли беше с пяна по лицето. Поставих ръка върху слушалката и прошепнах:

— Обажда се Каролина и иска да говори с теб.

— О... Ще приемеш ли съобщение? — промърмори той.

— Оставете съобщение — поканих я. — Ще ви се обади по-късно.

Такова не последва. Затворих. Знам, че не е моя работа, но коя беше тази Каролина? Това е проблемът, след като в леглото си яла кроасани с някого, комуто не можеш да устоиш: при споменаването на друга жена ти иде да умреш на място.

Още преди седмици Джули ме застави да приема покана за обяд в „Сотби“ през въпросния ден. Даваха го по случай предстоящата разпродажба на колекцията от бижута на Уиндзорската графиня. В „Сотби“ успяват да намерят нещо — каквото и да било, — принадлежало някога на графинята, и през три месеца или там някъде го обявяват на търг. Досега бяха предлагали кожените ѝ палта, мебелите, акварелите, фибите и дори бродираните ѝ с монограм носни

кърпички от египетски памук. Заложната къща съумява да привлече най-богатите млади нюйоркски момичета да наддават, като ги кани на частен предварителен оглед, придружен от обяд с омари. Някой от отдела за продажби бе промил мозъка на Джули и ѝ беше внушил, че ако не притежава бижу от „Картие“, носено на времето от графинята, никога няма да се съвземе от тази трагедия.

Докато се прибера в апартамента си след престоя в „Мърсър“, докато възстановя мобилния си телефон, докато разговарям с полицията и подрежда дома си, сутринта напредна значително. Оказа се, че от апартамента е изчезнало едно-единствено нещо — палтото от чинчила. Истински ужас, защото дори не беше мое. От „Валентино“ никога вече нямаше да ми дадат нещо назаем! Разполагах само с няколко минути да се преоблека за обяда. Сложих ленено сако и модна дантелена пола и в 12,45 бях в такси на път за „Сотби“ на Йорк Авеню.

Точно както предполагах, щом завихме на ъгъла на Шесто авеню и Двадесет и трета улица, се почувствах страшно напрегната. Каква вина само изпитва човек след вечер, за която ще го терзаят угризения! Почти нетърпимо е. Джули никога не бива да разбере — а и няма как — за единствената нощ, която прекарах с Чарли. По отношение на бившите си гаджета тя проявяваше страхотно чувство за собственост. Подозирах, че в отмъщението си би стигнала по-далеч и от Гретхен Салъп-Сакстън. Джули завинаги забрани да пускат К. К. Адамс в „Бергдорф Гудман“, защото се бе омъжила за тип, с когото Джули бе излизала три вечери в осми клас. Това е все едно да си мъртъв приживе. Косата ѝ вече никога не изглежда прилично, което е страшно жалко за К. К. Ако Джули разбере за мен и Чарли, никога вече няма да ми проговори и никога няма да получи обратно дрехите си, които съм ѝ заела. Утешавах се единствено с мисълта, че снощи няма да се повтори. Това им е хубавото на прекарванията за една нощ: още по определение те свършват веднага. С времето ти се струва, че въобще не са се случили. Само между нас: преживявала съм го няколко пъти и наистина не помня нищо.

Мафията, облечена с пастелните тоалети на „Шанел“, присъстваше на обяда в подсилен състав. Поне двадесет и пет момичета седяха около масите в трапезарията, отрупани с цветя, украсени с имитации на розови диаманти, черни перли и тъмни

рубини. Обичайно е при подобни събирания помещението да се обсипва със скъпоценни камъни, за да се подражава на стила на спалнята на Елизабет Тейлър. Седнах до Джули.

— Много е скучно — прошепна тя.

Нашата маса не беше точно централна. Другите четири момичета наоколо — Кимбърли Гест, Аманда Феърчайлд, Сали Уентуърт и Лейла Лукасини обсъждаха колко е трудно при такъв натоварен трафик да пристигнеш с лимузина от скъпата вилна зона Саутхамптън на брега на океана. Понякога страшно съжалявам тези момичета; да, много са мили и така нататък, но от време на време изглежда забравят, че не са майките си.

Джули се извърна към мен и тайно прокара показалец през шията си. Никога не разбира защо, щом всички са така отвратени от магистралата от и към Лонг Айланд, просто не взимат хеликоптер като нея. Прошепна ми:

— Ще ми се някой да направи нещо налудничаво, например да вдигне скандал. — Засмях се, а тя продължи: — Днес следобед съм заета с Чарли. Толкова е мил.

— Какво?! — не се въздържах аз.

— В града е. Чухме се.

— Но, Джули, мислех, че си скъсала с Чарли.

— Какво?! — възкликна на свой ред тя.

— Каза, че сте скъсали в Париж — обясних й.

— Не го вярвам! — отсече тя. — Кога говорихте?

— Снощи — отвърнах, без да се замисля.

Джули почервения.

— Беше неговият номер, нали? Днес сутринта беше при него. Не мога да повярвам!

— На кое? — попитах.

Последва мълчание.

— Вие нали не сте... — подхвана тя натъртено.

— Не! — прекъснах я и се изчервих силно.

— Направили сте го! Виждам — отсече Джули. — Изглеждаш изтощена и имаш особеното излъчване.

Толкова ли беше очевидно, че същата сутрин съм се целунала по 450 секунди с някой от противоположния пол? Джули бе кралица на интуицията. И аз щях да бъда, ако прекарвах толкова време при

психиатри. Невъзможно е да скриеш каквото и да било от нея — особено сърдечни дела.

— Какво е направила? — поинтересува се Аманда учтиво.

— Нищо — отвърнах.

— Спала е с гаджето ми! — изкрещя Джули.

Вилиците на Сали и Кимбърли, поднесени към устните им с по парченце омар, застинаха драматично във въздуха. Устата им зейнаха отворени като черни дупки.

— Джули... — подхванах.

— Как можа? — извика Джули бясна. — Никога — абсолютно никога — няма да ти проговоря отново. Нито ще ти давам назаем диамантите си.

Изправи се, стовари шумно салфетката върху масата, театрално си пое дълбоко въздух и заяви:

— Сали, Аманда, Лейла, Кимбърли, тръгвам си.

Докато Джули се отправяше към изхода, и четирите момичета се изправиха и напуснаха масата. Глъчката в помещението затихна. Всички погледи бяха приковани в Джули.

Когато стигна до вратата, тя се извърна, погледна право към мен и каза:

— Между другото, настоявам да ми върнеш сакото и панталона от „Версаче“.

Стори ми се странно, защото от самото начало костюмът всъщност беше мой, но Джули толкова го харесваше, че не прекъснато го взимаше от мен. Току-що си го бях получила обратно. О, защо Чарли се оказа толкова непочтен? А и аз как можах да се държа като глупачка? От друга страна, като имах предвид мъжете, на които попадах напоследък, не биваше да се изненадвам.

— Ще отида до... тоалетната — промълвих, без да се обръщам към някого конкретно и станах от масата.

Излизайки от трапезарията, чух как се извисява кресчендо от дамски гласове. Джули се оказа права: сега, когато избухна скандал, купонът стана много по-интересен.

Щом излязох от сградата, се обадих на Чарли в „Мърсър“.

— Чарли — извиках, когато той вдигна, — защо ме излъга? Защо каза, че си скъсал с Джули, а всъщност не си? Как можа?!

— Ей, успокой се. Наистина скъсах с Джули — засмя се той.
Защо всичко постоянно му се струваше така смешно? Явно не беше наред.

— Какво говориш? Джули твърди, че не сте скъсали.

Бях бясна на Чарли и още по-бясна на *toi*.

— Да ти обясня ли точно какво се случи? — попита Чарли.

— Да.

— В Париж споделих с Джули, че според мен не си пасваме особено и Тод е много по-подходящ за нея. Предложих ѝ да останем приятели. Тя обаче отвърна: „Не, не мога да го приема“. Май намекваше, че за нищо на света няма да допусне да се оттегля, или нещо подобно. Подчертах, че не може да ме спре да се отдръпна, а тя остро възрази. Не го приех на сериозно. Реакцията ѝ ми се стори странна.

Подобен сценарий звучеше напълно правдоподобно. Ако някой къса с Джули, това е самата Джули. Не се сещам някой някога да е успял да я зарече. Не си струва напразните усилия. Джули е страшно решителна, захване ли се с нещо. Дори Чарли да е скъсал с нея, тя не би го признала нито пред себе си, нито пред друг. В съзнанието на Джули Чарли продължаваше да е нейно гадже, макар той да не гледаше на нея като на свое гадже. Така става щом винаги получаваш желаното, какъвто е случаят с Джули: ако не го получиш, просто си представяш, че си го получил, и то се превръща в действителност. Приемах версията на Чарли за по-вероятна, но всъщност не беше важно дали двамата са скъсали или не. Според Джули бях нарушила Заповед № 2, което е непростимо.

— Заплаши ме никога вече да не ми проговори.

— Ще ѝ мине. Не разбирам защо си ѝ казала. Тя ми звънна преди това и аз не споменах нищо — увери ме Чарли.

— Досети се. Имала съм изтощен вид.

— Искаш ли да вечеряме заедно? — предложи Чарли. — Ще бъде приятно да се поопознаем по-добре. Досега съм те виждал само в екстремни ситуации.

Разбрах какво има предвид. Идеята ми се стори примамлива. Чувствах се едновременно сексапилна и в безопасност — съвършено ново усещане за мен.

— Не мога — отвърнах веднага.

Ако ще отказваш да излезеш на вечеря с някого така привлекателен като Чарли, трябва да го направиш веднага, за да не се разколебаеш. Пък и Чарли не разбираше ли, че след като е била осъществена връзка за една нощ, редно е двете страни да продължават да се държат все едно нищо не се е случило, независимо дали изпитват чувства помежду си или не? В споразумението не се включваше за жалост вечеря на следващия ден.

— Надявам се да премислиш и да приемеш. Ще бъда в хотела цяла вечер и ще работя. Ще те чакам.

Рано същата вечер се обадох в апартамента на Джули. След мрачния следобед исках да си върна най-добрата приятелка. Налагаше се да се извиня. Вдигна икономката.

— Може ли да говоря с Джули, ако обичаш? — помолих я.

— Не, госпожице.

— Спешно е. Тя там ли е?

— Да, госпожице, но ме предупреди, ако звъннете, да ви кажа да върнете велурената ѝ чанта.

— Разбирам — промълвих тъжно. След толкова време се бях привързала истински към чантата. — Все пак ѝ кажи, че съм я търсила.

Строполих се отчаяна върху леглото. Бях постъпила като идиотка и сега си плащах. Изпитвах неистова потребност да поприказвам с някого, но нямах желание да се обадя на Лара или Джолийн. Те също едва ли щяха да ми говорят. Никой никога нямаше вече да ми проговори, след като разбере какво съм направила; вероятно вече всички знаеха как съм постъпила. Обяд в „Сотби“ е много по-надежден начин да разпространиш клюка в Горен Ист Енд, отколкото да изпратиш имейл до всичките си познати. Прецених, че няма какво да очаквам от бъдещето, освен евентуално да се сприятеля с Мадлин Крофт, ако тя ме приеме.

Докато лежах и в главата ми се въртяха тези мрачни мисли, се запитах дали една нощ, довела те до угризения, може да бъде последвана от втора такава и дали човек съжалява повече след две нощи, или степента на угризения е същата. В края на краищата вече бях нарушила Втората заповед и връщане назад нямаше. Явно вече нямах най-добри приятелки, които да загубя, нито щях да шокирам тълпа, събрала се в „Сотби“ повече, отколкото го бях направила днес

на обяд. Каквото и да предприемех, нещата нямаше да станат по-зле. Все пак ще ви призная истинската причина да изненадам Чарли в „Мърсър“ същата вечер: предишната нощ бях правила най-страхотния секс в живота си. Вярно, доктор Фенслър ме предупреди колко лош знак е това и така нататък, но е изключително трудно да откажеш да вечеряш с мъжа, дал ти най-добрия секс в живота. На практика колкото е по-опасно, толкова е по-малко вероятно да се откажеш. А и без това никога повече няма да го правя с него след тази вечер, заклев се аз. Просто имах нужда да се разведря малко.

Погледнах часовника: осем часът. Станах от леглото и направих инвентаризация на дрешника. Избрах идеалната рокля за нощ, която ще доведе до угризения № 2 — червена, от „Синтия Роли“, *tres* подходяща за вечеря с мъжа, дал ти най-добрия секс в живота, защото се събличаше за три секунди, честна дума. Сложих си бели сандали, вързах си косата на опашка, измих си зъбите и излязох от апартамента.

— Бихте ли съобщили на Чарли Дънлейн, че съм тук — помолих на рецепцията в „Мърсер“. — Той е в 606-а.

— 606-а? — повтори портиерът и провери в компютъра. — Господин Дънлейн... Той замина.

Тръгнал си е? Как може да постъпи така с мен? Нима Чарли не знаеше, че ако едно момиче каже „не“, всъщност има предвид „може би“, което всъщност означава „да“? Изведнъж се сетих: Каролина! Момичето, което му звъня. Сърцето ми потъна в петите. Не бях в състояние да преглътна още едно отхвърляне.

— Сигурен ли сте? — попитах аз. — Трябваше да работи в стаята си. Покани ме да се срещнем тук.

— Лично го изпратих. Днес следобед замина за Европа.

— Оставил ли е бележка за мен?

— Не, опасявам се.

11.

Вероятно отрезвена от случката в хотел „Мърсър“, отказах пътуване с ЧС без сериозна причина. Няколко дни по-късно, точно когато се канех да летя за Лондон за рождения ден на татко, се обади Патрик Сакстън. Едва успях да го поздравя и той пусна целия си чар.

— Утре заминавам за Лондон за уикенда. Защо не дойдеш? Без никакво обвързване.

Моето златно правило гласи: когато чуя „никакво обвързване“, знам, че се озовавам изцяло обвързана, омотана и неспособна да помръдна. Макар — както вече е ставало дума — да ми бе генетично заложена невъзможността да отказвам пътуване с частен самолет, в този случай постъпих точно така. Пътуване с частен самолет нямаше да ме утеши след случилото се напоследък.

— Не мога, но благодаря за поканата — отвърнах небрежно.

Нощта, прекарана в „Мърсър“, ме бе променила напълно.

— Не ти ли се ходи в Лондон? Там е страхотно — продължи да ме навива Патрик.

— Ще ходя там утре вечер, за петдесетгодишнината на баща ми.

— Идеално. Ще присъстваш на купона, а после ще преспиш в апартамента ми в „Кларидж“. След това ще отскочим до Сен Тропе да видя една яхта. Намислил съм да купя „Магнум 50“. Твърдят, че на борда събирала десет манекенки и дори дългите им крака. Не искаш ли да се поразходиш по Лазурния бряг? После смятам да се отбием в „Скалинатела“ в Капри. Той е любимият ми хотел. Позволи ми да те заведа.

— Не мога. Ще летя с „Американ Еърлайнс“ — обявих гордо.

Дори аз останах шокирана от лекотата, с която отказа предложението на Патрик. Явно характерът ми се бе променил напълно.

— Предпочиташ да вземеш редовен полет, а не да летиш с мен?
— разтревожи се Патрик.

— По-добре е да се оправя сама. — В края на краищата бях самостоятелно момиче и не ми трябваше плейбой като Патрик Сакстън. — Да летиш с редовен полет до Лондон, не означава, че е настъпил краят на света — добавих аз.

През последните няколко дни не бях в добро настроение, ако искате да ви призная истината. Лошото на вечерите, предизвикващи угризения, е, че ги следват дни, изпълнени с угризения, но без приятните неща като най-хубавия секс, който си имал, и така нататък. Освен това никой друг привлекателен мъж не ме бе изоставял по този начин. От една страна, намерих човек, осигуряващ ми най-добрия секс, и същевременно в негово присъствие се чувствах уютно, все едно е най-старият ми приятел. Чарли въобще не ме потърси, което леко ме покрусил. Винаги го бях смятала за добре възпитан. Но щом не иска да ми се обади и аз няма да му се обадя, реших твърдо.

Междувременно Джули не отговаряше на позвъняванията ми. Джолийн ме съветваше да не го приемам лично. Докладва ми, че Джули е заминала на романтично пътешествие, била лудо влюбена и не споменавала пред никого кой е мъжът. Не отвърщала на ничии обаждания, включително на дерматолога си, което не ѝ се бе случвало дотогава. Не повярвах на Джолийн. Наистина не се бях държала като добра приятелка с Джули и заслужавах наложеното ми наказание.

По-късно вечерта, след като бях разговаряла с Патрик, ми се обади мама. Беше късно и се чувствах уморена. В Англия беше някъде към три след полунощ, но мама звучеше бодро. Очаквах събирането с приятен трепет, ала обаждането ме постави нащрек.

— Скъпа! — възкликна тя възбудено. — Нали не си забравила за рождения ден на баща си? Оставих три съобщения на Джули Бергдорф да я покана — знаеш колко много я харесва баща ти, — но тя не ми се обажда. Ще идва ли?

— Нямам представа, мамо.

— Какво става с теб? Колко време ще останеш?

— Пристигам в събота и заминавам в понеделник. Имам да пиша материал за следващата седмица.

— Само три дни! Престани да работиш така усилено. Кариерата не е всичко на този свят. Както и да е: имам разкошни чаршафи за теб в

стаята за гости. От ирландски лен са. Американците нищо не разбират от тъкани.

— Мамо, ти си американка — напомних й.

— Аз съм английска дама, напъхана в тяло на американка — така ми обяснява инструкторът ми по йога. Чух, че семейството е тук, което е идеално, нали?

— Кое семейство, мамо?

— Семейство Суер, скъпа. Сигурно ще ти е приятно да се видиш с малкия граф, докато си тук. Всички твърдят, че е *charmant* и по-привлекателен от принц Уилям и принц Хари, взети заедно.

Понякога се питам дали мога да се разведа с мама. В състояние съм да изброя безброй несходства в характерите и тоталните ни различия относно взаимоотношенията ни със съседите.

— Мамо, не сме в особено приятелски отношения със семейство Суер, забрави ли?

— Скъпа, не искам отново да пропуснеш шанса си да го срещнеш.

— Животът не е само стремеж да намериш мъж, за когото да мислиш — троснах се раздражено.

(Съвсем тайно трябва да призная, че ние, нюйоркските момичета, правим точно това през 95 процента от времето. Просто не го огласяваме. Много по-приемливо е да твърдиш, че през цялото време се тревожиш за кариерата си. Същевременно съм открила, че колкото повече едно момиче се посвещава на кариерата си, толкова повече мисли за мъже.)

— Ще опъна шатра в градината, както Джак Кенеди направи на моравата пред Белия дом. Лорд и лейди Финула приеха поканата и съм страшно радостна. Метеоролозите предвещават дъжд, но те винаги грешат.

Мама е царица да отрича онова, което не иска да се случи. На рождения ден на баща ми винаги е валило дъжд. Той се лее върху рождените дни на всички; дори на кралицата.

— Добре, мамо. Ще се видим в събота. Ще наема кола на „Хийтроу“ и пристигам направо. Вероятно някъде следобед.

— Прекрасно. И моля те: гримирай се за събирането. Използвай фон-дьо-тена от „Ланком“, който ти подарих, иначе баща ти ще остане разочарован.

— Ще се постарая — излъгах я.

Мама още не е разбрала, че в наши дни освен нея навярно единствено Джоан Колинс използва фон-дъо-тен.

На следващото утро започнах да си събирам багажа за Англия и тогава си дадох сметка, че трябва да се стегна. Колкото и да бяха ужасни нещата, не биваше да се появя на празника на татко депресирани и намръщени. Би било прекалено себично. Знам, така се държи Наоми Кемпбъл, но на нея ѝ се разминава заради страхотното тяло. Онази вечер в „Мърсър“ се държах необмислено, но това се дължеше на отчаянието ми, несигурността и пълната липса на оргазми наскоро. Сега се налагаше да си платя. Неизвестно как успях да се срещна с негодник, с изпечен лъжец и с професионален свалач — съпруг на чудовище, а като капак на всичко преспях с бившето гадже на най-добрата си приятелка, който след това изчезна безследно. Бях обречена да водя живот на самотница — поне през следващата седмица. Насилих се да мисля позитивно. Надявах се Джули и аз да се сдобрим. Всеки момент щеше да поиска да вземе назаем костюма от „Версаче“. Докато в петък вечерта пътувах до летище „Кенеди“, за да хвана самолета, реших да съм весела заради онова, което имам, вместо да съм унила заради онова, което нямам. В края на краищата повечето момичета биха умрели, за да притежават толкова обувки от „Марк Джейкъбс“ колкото мен.

За да ти помръкне настроението, преминавайки през охранителните мерки на летище „Кенеди“ в десет вечерта, е достатъчно да се озовеш зад мъж, който по необясними причини пътува с четири лаптопа и всеки трябва да бъде отворен, поставен в отделна табла, сканиран, проверен и отново опакован. В моменти като този едно момиче започва да съжалява, задето си е променило характера. Ако ще работите върху подобряването на характера си, проявявайте избиращелност: по чисто практични причини не бива да се отказвате от някои лоши навици. Да не приемеш пътуване с ЧС, е *tres* глупаво. Повярвайте ми — никога не го правете.

Пристигнах на „Хийтроу“ в единадесет на следващата сутрин. Преди да се отбия в представителството на „Херц“, за да си взема колата под наем, отидох в тоалетната да се преоблека. Нямах никакво намерение да пристигна вкъщи с вид на толкова окаяна, колкото се

чувствах. Да обърнеш внимание на външността си, докато се съвземаш от среща за една нощ, чувствително подобрява нещата. Помислете си за Елизабет Хърли — след всяка раздяла веждите ѝ стават все по-истински. Винаги изглежда страхотно, когато пристига в Англия, за да се появи на някое безсмислено събитие сред висшето общество, като игра на поло или мач по крикет, в които участва и Хю Грант. Въдъновена от нейния пример, се затворих в една кабинка и облякох прекрасен оранжев кашмирен пуловер (DKNY) и леки, кремави панталони („Джой“). С помощта на аксесоари от рода на кожен колан, семпли златни обици и бледотюркоазени обувки с каишка („Джими Чу“), и платнена чанта през рамо със зебров шарка придобих доста уж небрежен, ала Лиз Хърли блясък. Нямах начин някой да разбере, че съм го обмисляла три дни в Ню Йорк.

Дрехите ми не бяха особено подходящи за английската провинция, но аз пък не възнамерявах да се разхождам пеша из нея, докато съм тук. Единствената опасност за обувките ми — незначителна сама по себе си — представляваше краткото разстояние между взетата под наем кола и къщата. Мама беше павирала алеята пред Старото жилище на енорийския пастор още преди години, защото разбра, че макар чакълената настилка да е *tres* английска и аристокрацията да я смята за по-стилна, тя е смърт за обувките ѝ от „Шанел“.

Няма нищо на света — дори плувният басейн на хотел „Дю Кап“, — което да се сравни с топъл английски ден. Изключение вероятно прави плажът „Макарони“ на един от Карибските острови, но това е съвършено друга история. Два часа по-късно слязох от магистралата с наетото „Рено Клио“ и поех към селцето, където живеехме — Стибли. Дотам се стига само по тесни, виещи се пътища. Ограждат ги живи плетове, чиито клони се опират в страничните ми огледала. Британците не си падат по подрязването: нито на живите плетове, нито на ноктите си. Минах край порутени каменни фермерски къщи и през селца с къщурки със сламени покриви.

Към два следобед се намирах на двадесетина километра от къщата ни. Крайпътен знак ме приветства: „ДОБРЕ ДОШЛИ В ЕНОРИЯ СТИБЛИ-ОН-ДЪ-УОЛД“. Гледката наоколо, прекрасна както винаги, се загрозяваше само от стара мрачна сграда, някогашна

викторианска болница, пред която сега пишеше: „СВЕТА АГНЕС — ПРИЮТ ЗА ЖЕНИ“. Използват мястото за убежище на малтретирани съпруги и самотни майки от години. Като дете помня как момичетата от приюта се мотаеха безцелно из селцето. Тъй като бяха лесни мишени, несправедливо ги обвиняваха за всички злини, сполетяващи Стибли, дори за падането на петела от ветропоказателя на черковната кула.

След два километра намалих, за да взема особено остър завой. Колата забоксува и изведнъж спря. Вдигнах ръчната спирачка, изключих от скорост и завъртях ключа да запаля двигателя. Отказа. Опитах отново. Същият резултат. Цели десет минути не успях да запаля.

Победена, оставих колата да се изтъркаля по инерция към съседната обрасла с трева поляна. Излязох и веднага стъпих в кравешко изпражнение. Господи, как щях да стигна до вкъщи? Тук мобилният ми телефон нямаше обхват. (Трябваше да си взема роуминг, напомних си раздражено.) Никъде наоколо не се виждаше къща или други признаци на живот. Единственият шум идваше от огъващите се от вятъра житни стебла в съседната нива. Именно в такива моменти едно момиче съжалява, задето не седи между две манекенки на яхтата на Патрик Сакстън, нищо че са повърхностни и само се оплакват колко са „дебели“. Напомних си обаче за обърнатата нова страница в живота ми, тя явно включваше и ходенето пеша.

Сложих си слънчевите очила, грабнах чантата от седалката, заключих колата и тръгнах надолу по хълма. „Господи, колата на Елизабет Хърли положително никога не е засядала наред английската провинция“, мислех си аз, докато вървах. Не ставаш рекламно лице на „Есте Лодер“, ако си идиот, който разчита на „Херц“ за транспорт. Само след няколко крачки чух шум от двигател. По хълма се движеше трактор с ремарке, натоварено с говеда. Караше го млад мъж. Дали щях да успея да го уговоря да ме откара до вкъщи? Махнах му. Машината спря до мен. Забелязах, че по синята боя има слой прах и слама.

— Добре ли сте? — попита момчето.

Господи, беше страшно сладък: тъмни къдрави коси, червена тениска, кални джинси и стари, високи ботуши. Както се досещате, лошото ми настроение мигом се изпари.

— Добре съм — усмигнах се аз, понеже не се сетих какво друго да кажа.

— Колата ли отказа?

— Да.

Кокетно отметнах косата от рамото си. Господин фермерът бе на около деветнадесет, но не устоях на изкушението да изкарам лек флирт. (Няма нищо общо с „тежкия“ флирт, когато си наясно, че нещо ще се случи, и предварително си направила триъгълника си и всичко останало.)

— Някаква помощ?

Господи, обожавам английските момчета, които говорят толкова лаконично.

— Би ли ме откарал вкъщи?

— Къде?

— Старата къща на енорийския пастор, в Стибли.

— Далеч е. А и съм с ремарке. Но ще ви оставя във фермата. Ще се обадите по телефона.

— Добре — зарадвах се аз.

Татко щеше да дойде да ме вземе.

Дейв — така се казваше момчето — ми подаде ръка и аз се качих на седалката до него. Запали трактора и поехме. През цялото време си мислех: Бог да благослови „Херц“ и безсмисления им транспорт. Бях така щастлива да седя до него, че нито забелязах петното от машинно масло върху панталоните ми — явно лепнато, докато се качвах, — нито че краката ми са върху бала слама, която покрива разкошните ми обувки с прах.

След един километър Дейв спря. Пътека се виеше към върха на хълма. Не се виждаше никаква ферма. Единственият признак на живот беше пасящото стадо овце наблизко.

— Фермата е от другата страна — Дейв кимна към върха на хълма. — На петстотин метра.

— Тъх... — промърморих неопределено.

Дейв явно не разбираше нищо от обувки „Джими Чу“. Те са пригодени да извървиш пет метра, но не петстотин.

— Добре ли сте?

— Да. — Слязох от трактора. — Благодаря.

Дейв замина, а аз тръгнах към върха. Чух жвакащ звук. Погледнах надолу и видях тънък слой глина около подметките си. Американците не осъзнават някои неща за английската провинция: изглежда съблазнителна, но е същинско минно поле за обувките. Господи, помислих си, взимам си думите обратно — не е вярно, че английската провинция е по-привлекателна от хотел „Дю Кап“. Между двете няма нищо общо! Нямах никакво желание кракът ми отново да стъпи тук.

От върха стигнах до дървена порта; следваше разклоняваща се пътека. В подножието на хълма се виеше река, а пасбищата наоколо белееха от стада овце. В далечината вдясно различих обор и ферма. Вляво, наред зелена морава, се издигаше голяма къща. Замъкът Суер, разпознах го аз. А фермата явно е част от имението. Трябва да призная, че постройката се оказа много по-впечатляваща, отколкото я помнех. Не приличаше особено на замък, разбира се, а по-скоро на величествена сграда, но така е в Англия. Собствениците наричат домовете си замък, палат, кула и какво ли не — според мен, за да объркват чужденците.

Замъкът Суер беше направо пленителен. За малко да изгубя фобията си към английските провинциални домове. Облицован с жълтеникав камък, приличаше на огромен куклен дом с две крила. В далечината забелязах изкуствено езеро и парадни градини. Известно време не успях да откъсна очи от замъка.

Изведнъж се сетих, че мама и татко вероятно вече се притесняват къде съм. Погледнах назад към фермата. Беше по-близо от замъка, но между кален фермерски двор и кокетно разположен сред моравата замък момиче като мен винаги би предпочело замъка. Независимо че от двадесет години мама ме тормозеше с постоянни приказки за това имение, признавам — проявявах и любопитство. Щях да използвам телефона там и, докато чакам татко да ме вземе, да поразгледам тайничко. Нямахше защо да знаят, че съм аз, тоест дъщерята на съседа със злополучните столове „Чипъндейл“ от далечното минало.

Поех по пътеката към замъка. Дали пък няма да срещна малкия граф, мина ми през ума. Всъщност не ми пукаше. Вероятно вече е оплешивял и носи онези ярки чорапи, така предпочитани от аристократите. Пътеката скоро стигна до чакълестата алея. Поех по

нея. Оказа се изпитание за „Джими Чу“, но ако ви интересува — те издържаха.

Стигнах до вратата на замъка с герб на нея, изрисуван в златно и синьо. Такива са представителите на висшето британско общество: ако не са те стреснали достатъчно, ти навират в носа герба си, за да ти вземат страха. Грабнах чукалото във форма на горгонска глава и нервно потропах.

Стоях там няколко минути, а горгоната не ме изпускаше от очи. Никой не се появи. Възможно ли е да няма никой? На алеята нямаше коли, но това не значеше нищо. Британците маниакално крият автомобилите си в обори и конюшни (дори красиви коли като „Ауди“), за да не ги обвинят, че: а) загрозяват гледката или б) се фукат. Почуках отново, този път по-високо. Пак не се появи никой.

Идеята да се върна във фермата никак не бе блазнеше. Както обикновено „Джими Чу“ бяха спрели напълно притока на кръв към стъпалата ми и вече почти не усещах краката си. Хванах дръжката на вратата и я завъртях. Аристократите винаги оставят вратите си отворени. И тези не правеха изключение.

Влязох в обширно преддверие, препълнено със статуи и бюстове. Толкова беше сладникаво, сякаш попаднах във вътрешността на сватбена торта.

— Ехо — извиках. — Има ли никой?

Докато чаках, се събух. Студенината на каменния под се отрази вълшебно върху отеклите ми крака. Единственият шум беше тиктакането на златния часовник над камината. Никой не се появи. Понеже къщата е толкова огромна, вероятно има множество входи и изходи, и дори семейство Суер да са си вкъщи, никога не са наясно кой точно влиза или излиза, предположих аз. Все едно да живееш на сирийската граница, но не с толкова много терористи.

Тръгнах да търся телефон; така щях да поразгледам необезпокоявана. Отворих резбована врата — оказа се, че води към трапезарията. Стените бяха отрупани с фамилни портрети. Белите като порцелан лица изглеждаха призрачно. Тези хора наистина се нуждаеха от загар менте. Понякога се питам как онези момичета са преживявали недоимъка на осемнадесети век. Как са се справяли без тубите плажно масло за изкуствен загар или блясъка за устни на „Ланком“ в дванадесет нюанса? Единственият признак, че не се намирам в 1760

година, беше огромният прожекционен апарат и екранът в единия край на помещението. Вероятно тук бе „конференнтният център“.

Не биваше да се разсейвам. Трябваше да намеря телефон. Върнах се в преддверието. Напряко на стълбището висеше червен кордон с надпис „ВЛИЗАНЕТО ЗАБРАНЕНО“. Сигурно бе предназначен да даде знак на хората, посещаващи конференциите, че нагоре са частните покои. Проврях се под кордона и се качих по стълбището. Надявах се горе да намеря кабинет и телефон. От площадката тръгваше дълъг коридор с много врати. Отворих първата. Вътре видях легло с балдахин от изящна китайска коприна.

Продължих по коридора. Последното помещение се оказа облицована с дъбова ламперия библиотека. Вмъкнах се вътре. Нямаше начин тук да не намеря телефон, реших, а и вече доста ми се искаше да съм си у дома. На далечната стена, от двете страни на мраморна камина с италиански пейзаж над нея, имаше полици с книги в кожена подвързия. В другия край на помещението, върху роял, се мъдреха стари черно-бели семейни фотографии, а малко по-настрани голямо бюро от орехово дърво бе затрупано с книжа. Изпод една от купчините видях да се подава старовремски телефон. Пристъпих към бюрото и вдигнах слушалката.

Докато набирах номера на родителите ми, окото ми грабна малка овална златна кутийка за хапчета. Върху емайлираното капаче бе изобразена с най-големи подробности английска батална сцена. Взех кутийката в ръце и я разгледах по-внимателно. По бюрото имаше поне още десетина изящни дребни предмети. Британците страшно си падат по всякакви джунджурии. През това време телефонът звънеше. Защо никой не ми се обаждаше?

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита английски глас зад мен.

Подскочих и изпуснах слушалката. Приведен възрастен мъж стоеше на вратата. Осеяното му с бръчки лице имаше вид на по-голяма антика от всичко, което видях досега в къщата. Беше облечен в черно сако и раирани панталони. Не исках да забележи кутийката в ръката ми. Пъхнах я в джоба си с намерението да я върна по-късно върху бюрото.

— О, здравейте — поздравих запъхтяно. — Кой сте вие?

— Икономът на семейство Суер. Какво точно правите тук?

Изгледа ме подозрително и спря за малко неодобрителен поглед върху мръсните ми боси крака.

— Ами, колата ме изостави наред път и търсех телефон — обясних нервно и вдигнах слушалката. — Родителите ми живеят в Старата къща на енорийския пастор.

— Налага се да информирам лорд Суер — обяви той и бързо изчезна от прага.

Затвори вратата и чух как ключът се завъртя в ключалката. Господи, явно мислеше, че крада или нещо подобно. Грабнах телефона и отново звъннах вкъщи. Този път някой се обади още след първото позвъняване.

— Мамо?

— Ехей, къде си, сладка-мила?

— Джули, ти ли си? — попитах.

— Толкова е готино да си в английската провинция! Представяш ли си — аз съм у вас.

Какво стана със скарването ни? И с тайнственото романтично пътуване на Джули?

— Дошла си за тържеството на татко, така ли? — смаях се аз.

— Е, не дойдох само за купона. Никога няма да повярваш: дойдох за проба на булчинската си рокля. Самият Александър Маккуин ще я прави! А после майка ти ми звънна и ме убеди да дойда за събирането по случай рождения ден на баща ти.

— Ще се омъжваш? За кого?

— Хенри Хартнет. Няма да се сетиш какво се случи: след литературното четене ме заведе да изпием по едно „Белини“, и оттогава все сме заедно. Изоставих всичките си други гаджета. Включително и Тод, горкичкия. Хенри е толкова сладък и богат. Направо е отвъд. Той е от Хартнетови със стоманата, но не го изтъква. Намира ме за най-забавното момиче, което е срещал. Нямах представа колко общи черти имаме. Къде, по дяволите, си ти? Всички те чакаме. Между другото, пак ти говоря. Простила съм ти абсолютно всичко.

Трябва да призная на Джули, че при цялата ѝ разглезеност е страхотно великодушна към прегрешенията на приятелките си. Това ѝ е сладкото на нея. Не е в състояние да се сърди на когото и да било повече от няколко дни.

— Честито. Кажи на татко, че съм в замъка и чакам да ме вземе.

— Ти си в съседното имение? Господи, завиждам ти. Обзавеждането бива ли го? Или е натруфено като в Бъкингамския дворец? Чувала съм, че кралското семейство проявява отвратителен вкус.

— Джули, кажи на баща ми да дойде! Колата ми спря и аз се вмъкнах тук да звънна по телефона, а те помислиха, че съм нахълтала да ги ограбя.

— Имат ли порцелан от Делфт и лакеи навсякъде?

— Джули!

— Добре, мила, както кажеш. Ще му предам. Между другото: сватбата е през лятото — на 14 юли. Ти ще си ми шаферка.

Затворих. Джули ще се жени? И има определена дата за сватбата? Сгодените не знаят ли, че за нас — несгодените — това само по себе си е тежко, ами и веднага обявяват датата на церемонията, та да подсилят агонията? Всичко ми се струваше малко прибързано; молех се да не прави грешка. Отидох до затворената врата и безуспешно натиснах дръжката. Най-накрая се отказах и седнах на малката отоманка до вратата. Прилепих ухо към ключалката. Чух само някои от думите на икономата: „...колата ѝ отказала... прилича на циганка... страшно мръсни дрехи... сигурно е някоя от тормозените самотни майки в приюта... няма дори обувки...“

Погледнах мръсните си дрехи и босите си крака. Наистина тъжна гледка. В смисъл: някога все пак бях бляскава. Лиз Хърли никога нямаше да се занемари така, когато е в английската провинция.

— ... вероятно се е промъкнала тайно... Звъннах в полицията. Съжалявам, сър.

Полицията ли? Започнах да тропам по вратата.

— Ей, пуснете ме! — разкрещях се.

След няколко минути се чу завъртането на ключ. Честна дума: кълна се, но никога няма да повярвате какво последва. Все едно Майкъл Джексън да отрича, че си е правил пластични операции или нещо подобно. Влезе икономът и — наистина не го измислям — веднага след него се появи Чарлз Дънлейн. Това им е на връзките за една нощ: въобразяваш си, че пак искаш да го видиш, а когато се случи, е при най-неблагоприятни обстоятелства; особено ако при последния ви разговор главата му е била там, където беше главата на Чад преди толкова много време. Още по-ужасното беше, че Чарли

продължаваше да изглежда невероятно сладък. Беше в униформата си от Ел Ей — износени джинси и тениска. Кръвната ми захар спадна най-малкото с три километра. Усетих как получавам пристъп на хипогликемия или нещо подобно. Когато Чарли ме видя, придоби не по-малко смаян вид от мен.

— Какво, по дяволите, се е случило с дрехите ти? — попита той.

За миг останах безмълвна. Винаги срещам Чарли при неизгодно за мен положение. А и той какво правеше в дома на семейство Суер? Не се бях чувствала по-глупаво през живота си, но бях и силно раздразнена.

— Какво те интересува? — троснах се аз. — Изчезна без дори да ми кажеш „довиждане“. Очевидно ти липсва всякакво възпитание.

— Познавате ли младата дама? — намеси се икономът.

— Да — отвърна Чарли, без да откъсва очи от мен. Извърнах поглед, защото бях на път или да се разтопя, или да се разплача — не бях сигурна кое. И за да се объркат нещата съвсем, усетих как се питам дали имат несесер „Нощни аксесоари“ във Великобритания. Последва тягостно мълчание, което икономът наруши с думите:

— Да предложи ли шери на приятелката ви?

— О — зарадвах се аз, — би било чудесно, но предпочитам „Белини“.

— Тя ще изпие чаша чай — отсече Чарли.

Не искам да ви занимавам с аналитичните си способности, но е факт, че някои хора просто не се променят. Чарли бе ревностно против белинитата както винаги.

— Разбира се — съгласи се икономът и се измъкна от библиотеката.

— Наистина се срещаме на необичайни места. Би ли ми обяснила какво правиш тук? — поинтересува се Чарли, облягайки се върху полицата на камината, пред италианския пейзаж.

Господи, наистина изглеждаше невероятно сладък, но пък кой не би изглеждал добре на фона на картината? Въпреки това продължавах да съм *tres* раздразнена. Защо винаги се чувствах като ученичка, изправена за провинение пред директора, когато Чарли беше наоколо?

— Родителите ми живеят по-надолу по пътя. Пристигнах за петдесетия рожден ден на баща си, а глупавата кола ме остави насред

път. Опитвах се да звънна вкъщи. А ти, по дяволите, какво правиш тук? Познаваш ли графа?

Последва пауза, която Чарли наруши след време с думите:

— Аз съм графът.

— Моля?

— Дълга история, но причината да замина така бързо от Ню Йорк в понеделник е, че научих за кончината на баща ми. Майка ми — Каролина — се свърза с мен. Не помниш ли, че се обади? Качих се на първия полет насам. Наследих титлата.

Трябваше ми известно време да наместя всичко: тайнствената Каролина е откъснатата се от семейството майка на Чарли. Значи няма друго момиче, възторжено заключих аз.

— О, Господи, съжалявам — промълвих на глас.

Чувствах се ужасно: ето, капризничех и се цупех, задето ме е зарязал след първата среща, нахълтах в дома му, държах се невъзпитано с него, а излизаше, че баща му е починал. Последните няколко дни вероятно са били кошмарни за него.

— Чарли, добре ли си? — промълвих аз.

— Да — увери ме той. — Баща ми беше странна птица, със свои си особености, не бяхме особено близки. Все пак ми е тъжно.

— Но защо никога не спомена нищо?

— Живеехме в Америка. Баща ми не каза на никого, че е граф. Използваше семейното име Дънлейн. Не обикаляш из Ел Ей, разгласявайки, че носиш налудничава английска титла. Що се отнася до това имение — подозирах, че продължава да е наша собственост, но баща ми се опитваше да го държи в тайна. Когато почина, се оказах наследник на имот, за който нито съм мислил, нито съм бил свързан с него. Не съм стъпвал тук от шестгодишен. Всичко ми дойде като шок.

Защо мъжете, с които си била само на една среща, винаги се оказват по-сложни, отколкото си мислила? Ако разбирах правилно, господин „Нощни аксесоари“ беше малкият граф, съседското момче от фантазиите на майка ми. А аз възприемах Чарли просто като симпатичен, нормален човек. През цялото време обаче той е бил тайнствено богат и ме е мамил за истинската си същност. И имаше нахалството да ме нарича разглезена! Харесвах повече предишния Чарли — борещия се за признание филмов режисьор от Ел Ей.

Чуха се стъпки и в библиотеката влезе привлекателна възрастна жена. Носеше тесни тъмносини бричове за езда, кални ботуши и бяла мъжка риза. Кестенявата ѝ коса беше прибрана в мрежичка на тила. Приличаше на ходеща реклама на „Ралф Лорен“, но по-шикозна.

— Аз съм Каролина, майката на Чарли. Вие сигурно сте от приюта — изглежда ме тя втренчено.

Изведнъж се сетих за старата вражда между майка ми и майката на Чарли, или иначе известна като графинята на Суер. Така и не се помириха. Господи, помислих си аз, положението бе доста неловко.

— Мамо! — намеси се Чарли. — Тя е моя приятелка от Щатите. Родителите ѝ живеят в старата къща на енорийския пастор.

Замръзнах на място. Графинята се напрегна. Разбра, че знам как ме определя като дъщерята на измамника със столовете.

— Какво има? — озадачи се Чарли.

— Господи, и като си помисля какви приказки се приказват за спокойния живот в провинцията! Никога не съм била полкова продължително на крака, колкото тук — бързо смени темата графинята. Седна на стол в стил „Луи някой си номер“ срещу мен. — Отнема ми поне половин час да стигна докъдето и да било в къщата.

На отворената врата се почука. Влезе икономът със сребърен поднос, отрупан с всевъзможни прибори за чай.

— Госпожице, майка ви пристигна да ви отведе вкъщи — обяви той и постави подноса пред Каролина.

— Скъпа, настоях аз да те прибера — извика мама жизнерадостно, влизайки след икономата, придружена от Джули. — На баща ти се наложи да отскочи да вземе виното за приема утре, иначе той щеше да дойде.

Мама беше облечена в любимата си розова рокля. Разтревожих се, защото си бе сложила и брошката от опал. Мама слагаше брошката само при изключително важни събития, като рождения ден на принцеса Анна. Пристъпи към мен и ме задуши с прегръдка. Зарадвах се да я видя, но се притеснявах, че не е най-добрият сценарий да се появи бомба със закъснител в лицето на мама.

— Господи, виж се! Приличаш на жена от приюта. Моля те да си сложиш обувки за събирането на баща ти утре. А, ето го и малкия граф — продължи тя, обръщайки се към Чарли. — Страшно съжалявам за

баща ви. Всички в селцето мислят със съчувствие за вас. Аз съм вашата съседка Брук — представи се тя и направи реверанс.

(Кълна се: наистина направи реверанс, идеше ми да умра на място.)

— Благодаря — промълви Чарли замаян.

— О, графиньо, много се радвам да ви видя отново след толкова дълго време — продължи мама, обръщайки се към Каролина, която едва-едва ѝ кимна. — А това е Джули Бергдорф...

— Здравей, мила — изчурулика Джули и ме прегърна. Имаше чудесен тен, придобит в Саутхамптън, и носеше лъскав годежен пръстен с диамант. Беше облечена в люляковолилава рокля, която не бях виждала. — „Прада“, модел от 1994. Не е ли разкошна?

Джули се бе променила драматично от последната ни среща. Всеобщо съгласие цари между принцесите от Парк авеню, че ще се заразиш от опасна болест, ако пазаруваш от магазини, специализирали се в разпродажба на последни бройки от дадена колекция. Помня как веднъж, след като бяхме в „Алисис Ъндърграунд“ на Бродуей, не ме приближи дни наред, понеже пробвах чифт джинси „Ливайс“ от 1970 година, за да не хване хепатит Б.

— Страхотна е — и докато целувах Джули по бузата, прошепнах в ухото ѝ: — Той е графът и замъкът му принадлежи. Невероятно, нали?

— Така ли? — прошепна на свой ред тя. После се хвърли към Чарли с възкликанието: — О, здрасти, симпатяго.

Целуна го по устните. След около пет секунди се отдръпна и остана загледана в картината зад гърба му.

— Чарли, никога не си споменавал, че имаш такива разкошни картини! Сигурно струват поне неколкостотин милиона! Мислил ли си да продадеш имението и да си купиш Балеарските острови, например?

— Здравсти, Джули — поздрави Чарли, когато тя го пусна.

— Вие се познавате, така ли? — изненада се мама.

— Много добре — увери я Джули с флиртажийска усмивка на лицето.

— А познавате ли моята прекрасна дъщеря? — попита мама, като ме повлече към Чарли. — Тя не винаги изглежда така, уверявам ви. Става хубавичка, когато си сложи фон-дъо-тен и пудра.

— Мамо! — опитах се да я спра.

— Ние сме стари приятели — отвърна Чарли, леко смутен.

— Приятели сте! Колко вълнуващо — зарадва се мама.

— Представа нямаш колко добре се познават тези двамата — заяви Джули и намигна на мама. — Повярвай ми: по-добре, отколкото си мислиш, Брук.

— Господи! Каква чудесна двойка са само. Не съм ли ти говорила непрекъснато за съседското момче, скъпа? — възторгна се мама и бузите ѝ почервеняха от вълнение. Погледна многозначително от Чарли към мен и обратно. — Толкова е привлекателен. Кажете ми, наистина ли наследявате всичко?

— Мамо! Престани!

Погледнах Чарли. За човек, който никога не изглежда нещастен, трябва да призная, че у него бе настъпила драматична промяна. Лицето му, с недоумяващо изражение, сякаш питаше: „Коя е тази противна жена?“ Трябваше да изведе мама отук възможно по-бързо, преди да е нанесла още по-големи щети.

— Чарли, наистина ли притежаваш половин Шотландия, както твърди Брук? Адски готино би било — намеси се Джули.

— Мамо, хайде да си вървим — обадох се решително.

— Чуйте ме, малък графе — продължи мама, без да ми обърне никакво внимание, — за мен ще бъде огромна чест, ако дойдете на приема по случай петдесетгодишнината на съпруга ми Питър.

— Утре Чарли е зает — намеси се рязко Каролина. — Ще прекара деня с мен, преди да се върна у дома в Швейцария в понеделник.

— О, графиньо, и вие трябва да дойдете — включи я мама в поканата. — Много ще е приятно, ако семействата ни прекарат заедно известно време.

— Няма за какво да говорим — отбеляза Каролина ледено. Обърна се и си наля чай.

Изведнъж атмосферата в стаята стана по-хладна от Антарктида. И Каролина, и майка ми застинаха като айсберги.

— Какво има? — недоумяващо попита Чарли.

— Нищо важно. Всичко е в далечното минало — промълви майка ми, но си личеше, че е малко смутена.

— Не, кажете ми. Искам да знам — настоя Чарли.

— Това е най-ужасното семейство в селцето, Чарли. На тях не може да се разчита за нищо, защото са измамници — обясни Каролина с леден, овладян тон. — Не желая да имаш нищо общо с тях.

— Графиньо! — ахна мама.

— Все едно съм в епизод от „Сага за Форсайтови“ — възкликна Джули, увлечена от разиграващата се пред очите ѝ драма.

Налагаше се да се намеся, преди нещата съвсем да се влошат. Затова подхванах:

— Преди около двеста години, Чарли, баща ми продал на баща ти няколко стола „Чипъндейл“, които обаче се оказали фалшиви. Баща ми си признал грешката, но настъпил разрив. Двете фамилии спрели да си говорят.

Ето, изрекох го. Сега вече цялата история звучеше глупаво.

— Това ли е всичко? — попита Чарли леко озадачено, но и с известно облекчение.

— Да. Хайде да забравим столовете. Беше недоразумение — намеси се мама. После, за да си придаде известна тежест, погледна графинята и продължи: — Майка ви го превърна в скандал. За мен беше ужасно.

— Не отговаря напълно на истината, но едва ли е от значение, защото няма какво повече да обсъждаме — уточни графинята все така ледено.

Последва неловка пауза. Чарли местеше неспокоен поглед от своята майка към моята и обратно. Възможно е в съзнанието му да се пробуждаха далечни спомени от семейната история. Никой не помръдваше, нито обелваше дума. Секундите минаваха и тишината стана зловеща. И тогава мама изтърси:

— Е, сега, когато всичко излезе наяве, защо вие двамата не дойдете на събирането утре? Поръчала съм от онези прекрасни малки питчици в „Уейтроуз“. — Тя млъкна и човек можеше да види как се въртят бурмичките в главата ѝ. — Господи, този замък е идеален за сватбено тържество, скъпа, нали? Вера Уанг може да ти направи роклята.

Това се оказа капката, от която чашата преля.

— Мамо, престани! — изригнах аз. — Няма да има никаква сватба! Идеята да се омъжа за Чарли не се върти в ничия глава, освен в твоята. Майка му не може да те понася. Графинята се мисли за

прекалено изискана, за да има нещо общо с нас. Тя е права: Чарли и аз нямаме какво повече да си кажем. Нула. Нищо. И знаеш ли какво? Аз дори не харесвам Чарли особено. Понякога е жесток и се държи покровителствено. Семейство Суер не желаят да присъстват на приема ти утре и не се впечатляват от домашно печени питчици. — После се обърнах към Чарли с думите: — Чарли, съжалявам за баща ти и така нататък, но това тук е истински кошмар. Как да ти имам доверие, когато никога не си споменавал, че ти си графът? Тръгвам си. Оправяйте се както знаете.

Поруменяла от смущение и на път да се разплача, побягнах от библиотеката с обувките в ръка. Слязох по стълбите и стъпих на алеята, само за да попадна в ръцете на мъж с униформа.

— Вие ли сте младата дама от приюта? — попита полицаят.

— Аз съм — проплаках аз. Вече не ми пукаше. — Моля ви, отведете ме вкъщи.

12.

Най-забележителното на Старата къща на енорийския пастор е, че въобще не е стара. Колкото и да се дразни мама, истината няма как да се скрие: строена е през 1965, а не през 1665 година. Удобна тухлена къща във викториански стил с четири спални. Това не спря мама да влага пари в увивни рози и бръшлян, подстриган да заобикаля входната врата и прозорците, в опита ѝ да придаде по-старинен и автентично английски вид на сградата.

Когато се прибрах, у дома нямаше никой. Полицай Лайл, на когото налетях пред замъка, любезно предложи и изтегли спрялата ми кола с неговата, за да я докарам до къщи. Минах отзад и влязох през кухнята, влачейки куфара след себе си. Господи, мислех си, докато се изкачвах по задното стълбище към стаята за гости, какво направих току-що в замъка. Изведнъж съжалих за наговорените неща далеч повече, отколкото подозирах, че ще съжалявам. Изпитвах раздразнение и се измъчвах, но не успях да определя защо. Може би се дължеше на часовата разлика след полета. След днешния следобед се чувствах крайно изтощена и мечтаех единствено да се изтегна върху леглото си за час.

За жена, склонна към мигрени, изборът на мама за тапетите е стопроцентово необясним. Всеки сантиметър от стаята за гости — включително и таванът — е покрит с тапет на пълзящи жълти рози, а абажурите на настолните лампи и диванът са в същия нюанс. Дори пешкирите и хавлиите в банята са жълти. Честна дума, виждайки го, щях да умра от главоболие. Останалата част от стаята беше задръстена с вещите на Джули, все едно току-що е влязла и е изсипала съдържанието на три куфара върху леглото и по пода. (Вероятно точно така беше постъпила.) Имаше кутийки за бижута, тоалетни несесери, купища гримове, два мобилни телефона, фотоапарат и чисто нови дрехи и обувки; имаше дори ароматизирани свещи и две снимки в рамки на Джули и баща ѝ, метнати върху купчините. Джули винаги пътува все едно си сменя квартирата, защото прочела в „Пари мач“, че

като „персонализираш“ с вещи от вкъщи хотелските стаи или гостните, в които си настанена, ще се чувстваш по-спокойно.

Оставих куфара и чантата си със зебровата шарка в средата на помещението и се излегнах върху дрехите на Джули на едно от леглата. Отчаяно копнеейки да се разговаря от случилото се преди малко, вдигнах телефона от нощното шкафче до леглото и се обадох на Джолийн.

— Ей — започна тя веднага, — чу ли какво става между Джули и Хенри? Винаги съм подозирала, че някоя от нас ще го грабне. Но имам проблем около сватбата и се питах дали не можеш да помогнеш.

— Какво е станало?

— Джули помолила Зак Посен да ѝ направи сватбената рокля. Вера Уанг се разстроила дълбоко и заплашила да се оттегли винаги от бизнеса с булчински рокли. Опитай се да убедиш Джули да се откаже от Зак и да отиде при Вера. Ако Вера се оттегли преди аз да се омъжа, ще умра. Как ще се облека за сватбата си?

— Тя ми каза, че Александър Маккуин ще прави роклята ѝ.

— Господи, и него ли е поканила?

Сватбите винаги изваждат на преден план най-лошите черти на принцесите от Парк авеню. Сватбите на приятелките им стават причина маниакално да се вкопчват в едно-единствено нещо: собствените им сватби. Джолийн обаче имаше известно право. Ако Вера Уанг се оттегли, ще съсипе цялото неомъжено население на Парк авеню. В този момент чух да звъни мобилен телефон. Вероятно беше на Джули, защото имаше обхват.

— Ще се опитам — обещах. — Трябва да затварям. Мобилният на Джули звъни.

— Добре. Но не забравяй за Вера и роклята ми!

Вдигнах мобилния телефон на Джули. Обаждаше се Джаз. Звучеше по-обезпокоена дори от Джолийн.

— Къде е Джули? — простена тя.

— Няма я в момента — обясних.

— О, Господи! Трябва да говоря с нея за господин Валентино. Той настоява да направи сватбената ѝ рокля. Има ли шанс да я убедиш да се откаже от Зак Посен? Не те притискам, но ще загубя работата си като муза, ако не му осигуря Бергдорфската булка плюс антуража ѝ.

— Джаз, нямам представа дали ще успея.

Нямах желание да бъда въввлечена в това модно фиаско.

— Моля те! Валентино ще те отрупа с подаръци във вид на нови дрехи. В момента с него сме в Егейско море, на яхтата му. Защо не дойдеш? Тук е божествено. Господи, какво ще му кажа на вечеря?

В един момент Джаз е невинна наследница на горски масиви, а в следващия — безскрупулен проводник на модната империя на Валентино. Много е шокиращо, когато близките ти приятелки прибягват до подкупи. Нямах да участвам, каквато и щедрост да бе готов да прояви Валентино по отношение на дрехите.

— Джаз, трябва да затварям.

— Добре ли си? — попита тя.

— Да. Ще се чуем.

В момента проблемите на Джаз с кариерата ѝ ми се струваха страшно повърхностни. Сама да се оправя. Разтревожена, защото тоалетът ми за следващия ден е страшно измачкан, скочих от леглото и започнах да разопаковам багажа си. Закачих минироклята си от „Баленсиага“ (страшно хубава и секси, но едва ли щеше да бъде оценена подобаващо в Стибли) на вратата на гардероба. Под нея подредих обувките и бельото. Но къде бяха разкошните ми диамантени обици? В интерес на истината не бяха точно мои, а на Джули. Но тя, вероятно съвсем беше забравила за тях; пък и аз — честна дума — отдавна възнамерявах да ѝ ги върна (поне от девет месеца) и за малко да го сторя на няколко пъти.

Старателно проверих всеки сантиметър от куфара, изпразних тоалетната чантичка, прерових дрехите, изгърсих върху леглото цялото съдържание на ръчната си чанта. Никъде нямаше и следа от обиците. Напълно отчаяна, претърсих джобовете на панталона и напипах малък предмет. Сърцето ми замря, като се сетих за златната кутийка за хапчета с емайлираното капаче. По дяволите! Напълно забравих да я върна, когато се появи икономът. Извадих я и седнах по турски на пода. Отворих капачето. На гърба му бе изписано калиграфски: Поднесено на графа на Суер за проявената храброст в битката при Ватерло, 1815.

О, не! Кутийката не само представляваше изящен, красив предмет, но имаше и историческа стойност за семейство Суер. Вероятно струваше хиляди долари. Налагаше се някак да я върна в замъка, без Чарли да разбере, че съм я взимала.

Чарли и без това не одобряваше особено поведението ми и това щеше да направи нещата още по-лоши. Не че ми пукаше, искам да кажа: нямах намерение да го виждам никога вече. Даже да ми предложи нова нощ, след която да ме терзаят угризения, въобще няма да ме изкуши. Беше ми дошъл до гуша. С нетърпение очаквах да свърши утрешния ден, да се върна в Ню Йорк и да изкарам среща за една нощ с мъж, когото няма да видя повече и който не е синът на съседа, чието семейство враждуваше с моето.

Чух гласове и затръшването на врата долу. Всички очевидно се бяха върнали. Бързо скрих кутийката в ръчната си чанта със зебровата шарка. По стълбите изтрополиха забързани стъпки и в следващия миг мама, татко и Джули се струпаха на прага на стаята.

— Добре ли си, скъпа? — попита мама. — Защо лежиш върху дрехите на Джули?

— Изтощена съм от часовата разлика — промълвих аз. — Извинявай за днес, мамо. Не е истина онова, което казах за тържеството.

— Навярно мнозина биха предпочели да попаднат в задръстване, вместо да присъстват на прием на майка ти — обади се татко. — Ох! — извика той, понеже мама го перна здравата по тила.

— Питър, това е твое тържество.

— Тогава защо не ми позволи да поканя някои от приятелите си?

— Мамо, всичко ще бъде наред — намесих се аз.

— Побъбрихме си много мило с Каролина, след като ти си тръгна. Чарли изглежда страшно разумно момче. Обясни на майка си колко мелодраматично възприема инцидента със столовете. Одобрим се. След толкова години — най-после! Графинята ще дойде на тържеството с Чарли. Новината е сензационна, нали?

Не, помислих си аз. По-добре да се обадя на Патрик Сакстън да изпрати хеликоптер да ме вземе. Дали има място да кацне на моравата на Старата енорийска къща?

— Смятам да облека кремавия си костюм от Каролин Чарлз. Как мислиш?

— Коя е Каролин Чарлз? — поинтересува се Джули.

— Любимата модна дизайнерка на принцеса Анна.

Защо мама просто не приеме, че е американка, и не носи дрехи от „Бил Блас“, както правят майките на всички, нали? Тогава ще

изглежда чувствително по-добре.

— Знаеш ли как бащата е успял да изчезне така тайнствено в Америка? — попита майка ми.

— Никога не са използвали титлата. Така каза Чарли — отвърнах.

— Титлите, скъпа. В множествено число. Дънлейн е семейното име, а титлите са граф на Суер и виконт Стратън. Като имаш толкова много имена и постоянно сменяш държавите, където живееш, никой всъщност не знае кой си точно. Не разбирам защо британците постоянно крият прекрасните си титли! Направо е престъпно. Между другото, утре семейство Финула ще доведат дъщеря си Агата. Тя е лесбийка, но всички трябва да се преструваме, че не го знаем.

Невъзможно бе да се спи тази нощ. Ами ако Джули наистина изглежда по-добре в рокля на Валентино, отколкото на Зак Посен, питах се аз, докато лежах будна в стаята за гости. Бях готова да мисля за всичко, само и само да забравя за вчерашната случка. В края на краищата — да, в момента Зак П. бе най-модният дизайнер в света, но едно момиче наистина ли иска да прилича на Клое Севинье в сватбения си ден. Кълна се — не заради безплатните дрехи, които щях да получа от Валентино, — изведнъж се почувствах длъжна да попреча на Джули да провали сватбения си ден, като се облече като индуска актриса.

— Джули — прошепнах, — спиш ли?

— Донякъде. Какво има?

— Защо не предпочетеш Валентино да ти направи роклята? Зак не ти ли се струва малко авангарден?

— Помолила съм много дизайнери да ми направят рокля. Опитвам се да ощастливя всички. Ще взема окончателното решение в деня на сватбата. Когато излизам, променям по милион пъти концепцията си как да се облека, затова искам да имам избор, когато се омъжвам.

— Не бива да постъпваш така.

— Напротив. Уха! Не мислиш ли, че имението на Чарли е фантастично? И колко антики само. Питам се дали някога ще ме покани да му погостувам, след като бях така жестока да излизам с Тод в Париж. Яко! Само как застъпвах срещите!

Очевидно Хенри вече бе повлиял на Джули. Досега никога не я терзаеха угризения, задето излиза с няколко мъже едновременно, а още по-малко го бе изразявала.

— Джули, разрешаваш ли да те попитам нещо?

— Разбира се.

— Чарли скъса ли с теб в Париж?

— Добре де — да. Изглежда го направи.

— А защо каза, че още сте заедно?

— Не ставай глупава. От историческа гледна точка никога никога не зарязва Джули Бергдорф. Не разбирам защо ти позволяваш на толкова мъже да те зарязват. Допускаш ли, че Чарли ще продаде някои от картините си? Онази в библиотеката много ми хареса. Ще изглежда доста по-добре в стаята ми в „Пиер“.

— По мои впечатления хората тук не продават семейните си реликви — споделих.

— Жалко. Всички са на мнение, че вие двамата сте лудо влюбени. При това той притежава великолепно имение и какво ли не. Двамата ще сте страшно сладки заедно.

Господи, Джули започваше да говори като майка ми.

— Джули, престани!

— Няма да е лошо да излизаш с него. Сега поне знаем, че разполага с достатъчно средства да си позволи шофьор. Страхотна находка е. Имай предвид, че след страхотното ти избухване днес следобед и неприличното ти държание към Чарли...

— Господи, много ли невъзпитано се държах?

— Дори нямаш представа.

Да чуя това от всепризнатата кралица на неприличното поведение, ми дойде малко в повече. И въпреки това Джули беше права: нахълтах в къщата на Чарли, откраднах красивата кутийка (все пак, понеже не знаеше за това, то не се броеше), едва не се разтопих пред него, обидих майка му — а и моята, — и то непосредствено след смърт в семейството. Сега, лежейки в тъмното, се почувствах глупава. Май бях преиграла. Чарли вероятно е почтено човешко същество — нищо, че се възползва безскрупулно от безпомощното ми състояние в „Мърсър“ — и се държа доста мило с мен при няколко неприятни сечения на обстоятелствата. Всъщност не се е опитвал да ме заблуди, че не е граф, а просто не се е фукал, за разлика от другите ми мъже,

между които Едуардо и Патрик. Английските благородници спазват безумен морален кодекс и никога не споменават каквото и да било, ако би прозвучало дори и мъничко като фукане. Беше факт — налагаше се да призная, макар и със съжаление, — че Чарли прояви безупречно възпитание, докато за мен не можеше да се твърди същото днес.

— Господи, Джули, чувствам се страшно глупаво. Дали ще ми прости, ако му се извиня на тържеството утре?

Щях да му върна и кутийката, помислих си аз. Щеше да е не по-малко трудно от извинението. Тя беше толкова божествена, че вече страхотно се бях привързала към нея. „Тилебол“ — обезболяващото ми лекарство — щеше да е къде-къде по-доволно да живее там, вместо в картонената кутийка, с която ми го продаваха.

— Непременно го направи. Така всички ще се повеселим на купона, а на теб може да ти се отвори парашутът да преспиш с него.

— Джули, престани! Имаш ли „Амбиен“? — попитах я. Усецах как за нищо на света нямаше да заспя без помощта на химията.

— Разбира се.

Джули затършува с ръка по пода до леглото си. Намери малко пластмасово шишенце, отвори го и ми подаде бледооранжевото хапче.

Пъхнах го в устата си и го глътнах с малко вода. Какво блаженство е да лежиш върху мамината колосана калъфка за възглавница от ирландски лен, помислих си аз.

— Сложи това — нареди Джули на следващия ден и ми подаде бледорозова копринена рокля, украсена с дантели.

Отстрани имаше сексапилна цепка; беше напълно неподходяща за английско градинско парти.

— Ще облека роклята от „Баленсиага“ — възразих аз.

— Не бива! Всички вече са носили такива — въздъхна Джули. — Освен това с нея едва ли ще заловиш типа със замъка.

Доколкото не възнамерявах да заловя типа със замъка, реших, че не ми пука. А и си помислих, че ако, докато връщам кутийката, изглеждам пленително, показвайки част от крака си, Чарли няма да ми е толкова сърдит. Винаги съм смятала за редно при възможност да разсейваш един мъж с прийомите на модата. Поех розовата рокля и я облякох. Наближаваше един часът и трябваше да се появим сред гостите.

— Изглеждаш готова за схрускване — похвали ме Джули. Самата тя изглеждаше така в костюма си с цвят на шамфъстък.

— Благодаря. — Тайно пъгнах в чантичката си кутийка за хапчета. — Хайде да вървим, иначе мама ще полудее.

— Скъпа! Насам!

Мама махаше на Джули и мен от сенчестия ъгъл на шатрата в края на градината. Тържеството по случай рождения ден на татко беше в разгара си и олицетворяваше идеалната картина на провинциалния живот в Англия. Навсякъде по моравата гостите стояха на малки групички, отпиваха шампанско и видимо се забавляваха. В интерес на истината мама се беше справила страхотно. Имаше в изобилие дървени пейки, където да се сядат, а по масите — стъклени съдове, пълни с градински цветя. Около татко, облечен в любимия си раиран костюм, се тълпяха дългокраките дъщери тийнейджърки на приятелите му. Точно според предвижданията на мама слънцето печеше жарко все едно си в Палм Бийч. Ако не се чувствах така напрегната, мина ми през ума, страшно щях да се забавлявам.

Джули и аз взехме по чаша шампанско и тръгнахме към мама. Беше облечена във вече споменатия кремав костюм и с шапка в същия тон. (Както вероятно се досещате, мама не пропускаше случай да си сложи шапка.) Изглеждаше малко натруфена, но същото важеше за мен и за Джули. Повечето гостенки носеха сламени шапки и древни следобедни рокли, каквито обикновено обличат представителките на английското висше общество на градински партита.

— Господи — промълви Джули, докато пресичахме моравата, — тези хора не са ли чували за мода?

— Джули, англичанките смятат модата за нещо вулгарно — обясних.

— Колко тъжно — въздъхна тя и по лицето ѝ се изписа трагично изражение.

— Скъпа, не си си сложила фон-дъ-тен — отбеляза мама.

— Не, мамо, защото е прекалено горещо.

— Джули, изглеждаш чудесно. Кой ти е правил тази великолепна рокля? — Преди Джули да отговори, мама погледна през рамото ми и възкликна: — Графиньо! — Напрегнах се. Предстоеше неловка среща. — Колко се радвам да ви видя. Шампанско?

Джули и аз се обърнахме. Видяхме Каролина да се приближава. Изглеждаше страхотно елегантна по типичния небрежен английски маниер. Носеше мъжки панталони, а на раменете ѝ бе метнат индийски шал.

— Брук, моля те, наричай ме Каролина.

— Добре. Искаш ли шампанско, Каролина? — повтори мама сияеща.

— Здравейте, момичета — поздрави ни тя. — Със страхотни тоалети сте.

— Благодаря. И вие изглеждате прекрасно — отбеляза Джули.

— Джули, разкажи ни за сватбата си — помоли мама. — Кой ще ти прави роклята?

Въобще не успях да се съсредоточа върху злободневните разговори. Къде беше Чарли?

— Ами всеки ден променям решението си, но в момента се колебая между Оскар де ла Рента, Валентино, Маккуин и Зак Посен. Ще реша в самия ден — обясни Джули.

— Някои от тях няма ли да останат разочаровани? — поинтересува се Каролина.

— Вероятно, но аз съм изключително глезена, страшно богата и невероятно красива, затова от мен се очаква подобно поведение — обясни със сладка усмивка Джули. Забелязала шокираното изражение на Каролина, добави: — Всичко е наред. Не ме съжелявайте. Харесвам се такава.

— Е, къде е момчето рожденик? — смени темата Каролина.

— Питър пуши с тийнейджърките — обясни мама. — А къде е твоето момченце? Надявам се всеки момент да се появи.

— Помоли да го извиня, Брук, и да предам колко съжелява, че не е в състояние да присъства днес, но сутринта му се наложи да се върне в Лос Анджелис.

— Толкова скоро след погребението? — не успя да прикрие разочарованието си мама.

— Току-що приключи с режисирането на филм и някой настоявал да говори с него да направи нов. Налагало се да тръгне още днес, както каза. Знаеш какви са американците, става ли въпрос за бизнес. Много са амбициозни — довърши Каролина натъртено.

Чарли нямаше да дойде? Това означаваше пълен крах за номера с извиняването ми. Изведнъж се почувствах напрегната и раздразнена.

— Джули, ела да си вземем по един фис — предложих аз и ѝ направих таен знак: хайде да се измитаме оттук.

— Защо? — попита смаяно Джули.

— Ей сега ще дойдем, мамо — подхвърлих, хванах Джули за ръката и я измъкнах от шатрата.

С Джули се вмъкнахме в кухнята.

— Господи, Джули, какво ще правя? — попитах окаяно.

— За какво говориш? — погледна ме тя загрижено.

— Не е тук!

— Кой?

— Чарли.

— И?

— Как ще му се извиня и ще му кажа, че съжалявам?

Макар цял следобед вчера да се бях ужасявала от мисълта за предстоящата среща, в момента бях истински разочарована от отсъствието на Чарли.

— Изпрати му имейл — предложи Джули.

— Много е невъзпитано. Трябва да се извиниш лично, ако си искрен — възразих аз.

— Господи, съвсем си хлътнала по него.

— Нищо подобно. Но как да постъпя? — простенах и закрачих нервно напред-назад из кухнята.

— Защо толкова настояваш да му се извиниш лично? До ушите ли си влюбена в него, или какво?

— Не става въпрос за нищо подобно, Джули. Просто се чувствам ужасно, след като вчера следобед се държах така. Искам да се убедя, че съм отговорна и зряла, че съм добър човек и така нататък.

— Кого будалкаш? Луда си по него.

— Джули! Нещата са много по-ужасни, отколкото си ги представяш. Вчера откраднах нещо от библиотеката.

— Сериозно? Да не си взела семейно бижу?

— Не. Взех кутийка за хапчета.

Джули ме погледна малко разочаровано.

— Не е кой знае какво — отбеляза тя.

Бръкнах в чантичката си, извадих емайлираната кутийка, сложих я на масата и я отворих. Показах надписа на Джули.

— Господи, колко е красива — възкликна тя. — Според мен трябва да я задържиш като сувенир.

— Не мога.

— Добре. Ще се измъкнем оттук, ще отидем да я оставиш и никой никога няма да разбере какво е станало. Хайде, качвай се в колата, мила, и да вървим.

Всеки път, когато е в Европа, Джули наема спортен модел беемве, за да се възползва от либералните ограничения на скоростта. Черните пътища и алеите с остри завой към замъка не ѝ се опънаха. Джули ги преодоляваше все едно участваше в ралито в Монако.

— Джули, намали! — изкрещях при поредния остър завой.

— Извинявай — подхвърли тя, рязко натискайки спирачките. — Страшно мразя да карам бавно.

Продължихме с малко по-умерена скорост. Докато минавахме покрай поляна, осеяна с макове, Джули попита:

— Не сме имали време да го обсъдим, но какво ще кажеш за годежния ми пръстен?

Размаха ръка пред лицето ми и огромният диамант просветна на слънчевата светлина.

— Невероятен е — признах.

— Нали знаеш какво казват: колкото по-голям е диамантът, толкова по-дълго трае връзката.

Откровено казано, малко се тревожа от представите на Джули за брака. Откакто се сгоди, не бе помъдряла колкото си представях.

— Той притежава горе-долу половин Кънектикът, а на мен страшно ми хареса там.

Джули определено беше влюбена. Откакто я познавах, Кънектикът ѝ действаше алергично. Винаги твърдеше, че огромният брой омъжени жени там, шофиращи безцелно с рейнджровъри, носещи еднакви ванилови на цвят, адски скъпи кашмирени пуловери с деколте по шията от „Лоро Пиана“ и самотни диаманти, я тласкат към самоубийство.

— Искаш ли да те придружа? — попита Джули петнадесет минути по-късно, когато спряхме пред вратата на замъка.

— Не. Само стой тук, в колата за бягство. Връщам се след пет минути — уверих я.

Пъхнах емайлираната златна кутийка в чантичката си и слязох от колата.

— Става. Внимавай да не те хванат.

Господи, помислих си, промъквайки се през парадния вход, ще бъде ужасно неприятно пак да налетя на икономата. Прокраднах се нагоре по стълбището и поех по коридора към библиотеката. Почувствах се неловко, като се сетих каква врява вдигнах предишния ден. Копнеех да оставя кутийката и да изчезна оттук. Дори никога да не ми се удаде възможност лично да се извиня на Чарли, поне щях да възстановя доброто си име, връщайки кутийката, макар постъпката ми да нямаше никакво значение, защото никой нямаше представа, че въобще съм я взела.

Точно приближих библиотеката и чух врата вляво от мен да се отваря. Застинах на място. Ами ако беше икономът? Не бих понесла почти да ме арестуват два пъти в продължение на двадесет и четири часа. Нито посмях да продължа напред, нито бях в състояние да се върна. Мушнах се в притъмнена ниша с еленски трофей на стената. Все така напрегната, продължих да гледам как вратата се отваря и се появява фигура. За малко да ахна. Оказа се Чарли! Какво правеше той тук? Нали пътуваше за Ел Ей?

Погледна ме право в очите. Изглеждаше по-шокиран и от мен. Божичко, помислих си, прималаявайки, сега ще се наложи да се извиня очи в очи, да призная, че съм взела кутийката, и да се държа зряло и честно по отношение на всичко. Перспективата никак не ми се нравеше. Като капак — за пръв път в живота си Чарли стоеше безмълвен. Нещо повече — лицето му придоби малко засрамено, сконфузено изражение. Не вярвах на очите си: Чарли се бе изчервил. Последва неловка пауза.

— Мислех, че си заминал за Ел Ей. Какво правиш тук? — успях да попитам най-сетне.

— Ами...

Чарли изглеждаше по-смутен от всякога.

— Да? — настоях аз.

— Честно казано, след вчерашния ден не си представях как ще присъствам на тържеството.

— Разбирам.

Стори ми се доста невъзпитано след всичко случило се.

— Не исках да те разстройвам повече. Ще пътувам за Ел Ей едва утре вечер. Господи, сякаш всичките ми сили са изцедени. При теб как е? — попита той плахо.

Нещата коренно се бяха променили. За пръв път Чарли ми се извиняваше. Откровено казано, *entre nous*, това безумно ми допадна.

— Наистина изцедена — съгласих се аз и не успях да се въздържа да не се ухилия.

Отвърна на усмивката ми малко окуражен.

— Извинявай. Нямах желание да те засегна. С много хубава рокля си — добави той.

Ето, оказах се права! С предложената от Джули рокля напълно го бях разсеяла от мисли за обира, който ей сега щях да оправа.

— Благодаря.

Пристъпи крачка напред и ме погледна въпросително.

— Ти какво? Смяташ да ти стане навик да нахлуваш тук ли?

— Нищо подобно!

По дяволите! Май нещата никак не се бяха променили.

— Тогава какво правиш тук?

— Ами... Добре!

Продължава да е *tres* сладък, помислих си аз, дори без италиански пейзаж за фон. Облечен в моряшка риза и панталони, беше смайващо привлекателен. Каква досада, че ме залови. В смисъл: щом разбере, че съм крадла, изключено е да изкарам още една нощ, за която ще изпитвам угризения.

— Какво „добре“? — попита той, приближи се и се облегна на стената до мен.

Постарах се да се овладея. Определено не бях тук, за да предизвикам поредния злополучен сценарий с Чарли.

— Ами, чувствам се страшно неловко заради вчера — изплюх камъчето. Беше мой ред да се изчервя. — Чарли, искрено съжалявам за думите си. Не е вярно, че смятам майка ти за сноб, че ти си се опитал да ме измамиш, и всъщност те харесвам...

— Май не бива да се срещаме повече — прекъсна ме Чарли.

— Така ли?

— То едва ли и ще се стане — продължи той. — Ти си ужасно момиче.

— Съжалявам — промълвих тъжно. Погледнах го. Ако не грешах, долових в очите му дяволити пламъчета. — Будакаш ме — възкликнах и се засмях. — Дали все пак не си в състояние да простиш на някого, толкова ужасен като мен?

— Прощавам ти, разбира се. Как бих устоял, като си с тази рокля?

Това му харесвам на Чарли: почти веднага ми прощава всичко. Наистина високо ценя тази му черта. На повечето мои познати — включително и на мен — им е необходима цяла вечност да простят и най-дребното провинение, като например когато Джули ми задигна любимия шал. Уф! Сега вече се налагаше да му призная за кутийката.

— Отпусни се — посъветва ме той, виждайки колко съм разтревожена. — Какво е станало?

— Ами... — подхванах аз.

Златната кутийка бе на път да разруши примирието ни, помислих си аз тъжно.

— Ще понеса, каквото и да ми кажеш — увери ме той, гледайки ме право в очите.

За част от секундата го стрелнах крадешком. Кълна се — без ни най-малко да преувеличавам — цялата вселена се съдържаше в погледа му. Всичко! Миналото, бъдещето, слънцето, небето, всички обувки, измислени някога от Марк Джейкъбс, всички белините, всяка вечерна рокля, всяко предприето пътуване до Бразилия. Господи, помислих си аз, как допуснах Чарли да ми се изплъзне през пръстите. Той е истинска находка: мил, внимателен, невероятно сладък... И тук дори не включвам колко е добър в леглото, нито прекрасния му замък или всичките му други имоти (не че тези неща ми влияеха, разбира се). Каква глупачка се оказах! През последните месеци никой освен Чарли не го беше грижа за мен. Вярно, раздразних се, когато спаси живота ми в Париж, но ако се замисли човек, това бе изключително добра постъпка. Когато ме качи на самолета от Ница за Ню Йорк — макар да бях готова да го убия точно тогава, — по-късно тайно си помислих, че е отвъд като поведение от негова страна.

— Какво искаше да ми кажеш? — настоя Чарли и ме хвана за ръка.

Да, какво се канех да му кажа? Усещах как губя дар слово. Щом Чарли ме докосна, кръвната ми захар се понижи с петнадесет километра. Всъщност в този момент прозрях, че въобще не е хипогликемия. Ще се опитам да ви го обясня по-добре. Ако получавате пристъп на хипогликемия само в присъствието на определен човек, по-скоро подсказва, че започвате да се влюбвате в него, а не че внезапно сте заболели от захарна болест.

— Чарли, налага се да призная нещо неприятно — обявих аз и започнах да отварям чантичката си.

Господи, понякога ми идеше направо да убия Джули. Тя се оказа съвършено права: бях *tres, tres* влюбена в Чарли; влюбена и увлечена оттук до отвъд, а утре той щеше да заmine за Ел Ей! Дали да рискувам и да му кажа какво чувствам, пък да става каквото ще? Сериозно — май трябваше да го направя. В смисъл: ако си призная за златната кутийка и веднага поискам да се сдобрим, като се впуснем в прекрасен, зоващ за по-късни угризения следобед, той сигурно няма да ми се сърди, нали? Ако си спомням правилно какво каза Джулия Робъртс в „Хубава жена“, исках да попадна в приказка! Тя сподели пред Ричард Гиър какво чувства към него и всичко се подреди чудесно, а не бих казала, че има кой знае какви предимства пред мен, като се изключи усмивката ѝ. Все пак във филма тя беше проститутка, а на Ричард Гиър въобще не му пукаше.

— Да си признаеш какво? — подкани ме Чарли. Обърна се към мен и прокара пръст по носа и устните ми.

Господи, изглежда все пак ме чакаше нещо, за което щях да имам ужасни угризения. Защо да бързам веднага да си призная за кутийката? Струваше ми се, че престои доста романтичен момент и би било жалко да го изпуснем. Чарли обаче продължаваше да ме гледа очаквателно и се налагаше да кажа нещо.

— Чарли, трябва да призная, че според мен се отнесе страшно мило на летището в Ница и съжалявам, задето се показах толкова неблагодарна.

— Какво друго да направя? — въздъхна Чарли. — Тогава ти ме изкара извън нерви.

— О... — промълвих аз разочаровано.

Май все пак не приличах на Джулия Робъртс, а на *тоі*.

— Не придобивай такъв съкрушен вид. Много си очарователна, макар да ме влудяваш.

— Влудявам те?

— Напълно. Не приличаш на другите нюйоркски момчета. Забавна си, дори не подозираш до каква степен. Много е сладко. Понякога си мисля, че си създадена специално за мен — каза Чарли и ме целуна по устните.

Кълна се — и ни най-малко не преувеличавам, — тази целувка беше отвъд. Сериозно. Беше целувка, която слага край на всички останали и започваш да си мислиш, че никога не желаеш да те целуне друг човек. Искам да кажа: можеш да изпиеш колкото искаш белинита, да притежаваш всички вечерни рокли на света, да си канена постоянно да пътуваш с ЧС, да ти поднасят диаманти, шлифовани в „Хари Уинстън“, или перли на „Фред Лейтън“, да разполагаш със стоката на шест магазина „Марк Джейкъбс“ и да посещаваш филмови премиери и галавечери всяка вечер, но целунат ли те по този начин, обувките на „Марк Джейкъбс“ изгубват всякаква стойност. Започваш да се чувстваш сякаш никога повече няма да ти се прииска да пазаруваш, а това не е малко.

— Готини! Романтична тревога! Да звъннем на 911 да окажат първа помощ при ВЛЮБВАНЕ!

Откъснах се от целувката на живота си и видях Джули застанала на площадката на стълбището. Съвсем бях забравила, че ме чака отвън в колата.

— Джули, съжалявам — засмях се аз.

— Толкова сте сладки двамата. Приличате на реклама на Вечността. Защо винаги се оказвам права за всичко? Не споменах ли, че двамата сте лудо влюбени един в друг? Чуйте ме, налага се да се върна на тържеството.

— Трябва ли и аз да дойда с теб? — простенах.

Вярно, обичах баща си и така нататък, но се намирах пред прага на нещо, за което щях да изпитвам страхотни угризения, а — както ме познавате вече — изправена пред дилемата за още една чаша шампанско и пътуване до Бразилия, винаги бих предпочела Бразилия.

— Не — отвърна Джули. — Остани тук. Ще успокоя майка ти, че цял следобед си се одобрявала с малкия граф, и тя ще ти прости,

задето си пропуснала тържеството по случай рождения ден на баща ти.

— Джули, не бива! Трябва да се върна — възразих аз и погледнах Чарли.

— Не го смятам за наложително — увери ме той и ме хвана поздравно за ръката. — Оставаш при мен.

— Хайде, готини. Ще пазя майките ви да не нахълтат. Ще се видим утре — подхвърли Джули. Точно преди да тръгне да слиза по стълбището, се обърна и добави: — Между другото, Чарли, знам, че си страхотна партия, след като притежаваш половин Шотландия и всичките онези картини, но всъщност тя е страхотната находка.

Щом Джули изчезна, ние се стоварихме върху разкошното легло с балдахин от китайска коприна, а то — уверявам ви — е още по-удобно от леглата в „Четирите сезона“, от които всички се възторгват. После Чарли каза нещо *tres* романтично от рода как кръвната му захар силно спаднала в секундата, когато ме видял, и как често се чувствал замаян, когато е около мен. Съжалявам — ако трябва да съм искрена, — не успях да запомня с какви красиви думи описваше състоянието си, защото моментът не ми се струваше най-подходящ за уточняване на исторически истини. Но едно нещо твърдя със сигурност: целуваше ме далеч над 976 секунди по шест различни места на тялото ми.

Както и да е, от вкусното целуване съвсем забравих да дишам — знаете, как става, когато ви целува професионалист, — а когато мозъкът ти е лишен от кислород за толкова продължително време, всичко потъва някак в мъгла и не си в състояние да си спомняш абсолютно всичко до най-малката подробност. Така че не мога да кажа какво точно стана след всичкото това целуване, но бе достойно, мисля, да пробуди угризения, защото ако беше на филм, нямаше да позволят да го прожектират никъде из Америка. Определено беше отвъд Бразилия, която смятах, че познавам толкова добре, ако разбирате какво имам предвид. Сериозно — дотогава си въобразявах, че знам всичко за Рио и Латинска Америка, но сега съм наясно колко съм била невежа. Както и да е, след всичко, предизвикващо угризения — каквито ни най-малко не изпитвах, — нали разбирате, че бях напълно изтощена?

— Да ти донеса ли нещо? — попита Чарли все едно беше Коледа или друг празник. Господи, наистина беше невероятно сладък на фона

на картината над главата си. Всеки трябва поне веднъж да се люби под маслена картина. — Какво да е то?

— Всичко ли може да поискам? — попитах.

— Абсолютно.

— С удоволствие бих изпила едно „Белини“.

КРАЙ (почти)

НЯКОИ НЕЩА, ОТ КОИТО СЕ ОТРИЧАМ:

1. Наистина леглата с балдахин не са отвратителни. Всъщност са сто процента страхотни. (Малката златна кутийка с емайлираното капаче е под възглавницата, в случай че се питате какво е станало с нея.)

2. Никога не се променяйте за добро прекалено много. Онова, което наприказвах, че никога повече няма да се кача на ЧС, е пълна глупост.

3. Джюлийн вече е омъжена, макар често да забравя този факт.

4. Полицията откри откраднатото палто от чинчила в зложна къща в Горен Уест Сайд. Валентино страшно се потресе, когато му го върнах: явно никоя актриса или светско момиче не връща взетите назаем от него стойностни дрехи.

5. Мъфи продължава да е на тридесет и осем. Следващата седмица щяла да навърши тридесет и седем.

6. Джули отлага сватбата си непрекъснато — очевидно желае да се къпе възможно по-дълго в състоянието да е сгодена.

7. Вера Уанг не се оттегли от бизнеса. Благодарение на нечувана сговорчивост от страна на принцесите от Парк авеню Джули ѝ е обещала тя да ѝ направи роклята.

8. Лара продължава да е травмизирана от тревога дали от „Ван Клеф“ ще я поканят на следващата си разпродажба.

9. Патрик Сакстън е оставил съобщения на шест от мобилните телефони на Джаз Конесей. Тя явно не е

отговорила на нито едно.

10. Чарли даде под наем замъка на приюта за неопределен период от време. Сега всички от селцето правят всевъзможни усилия да попаднат там, включително и мама, която се опитва да принуди татко да я изостави, за да се пренесе в съседство. Междувременно съм хвърлила око на страхотен апартамент в Сохо за нас двамата с Чарли.

11. Напоследък почти през цялото време получавам хипогликемия. Състоянието изглежда ще стане хронично. Горещо го препоръчвам.

КРАЙ (ТОЗИ ПЪТ — ОКОНЧАТЕЛЕН)

ПРИЗНАТЕЛНОСТ

„Тези луди, луди глезли“ нямаше да види бял свят без помощта на редица хора. Искам да благодаря на Ан Уинтур, чиято подкрепа по време на работата ми в американския „Вог“ и докато пишех тази книга, беше незаменима; на редакторите си Джонатан Бърнхам от „Маримакс букс“ и Джулиет Анан от „Викинг букс“ за талантливата им намеса и посветеност; и на Елизабет Шейнкман за това, че е такъв превъзходен литературен агент.

Имам щастието да съм пълна с приятели и познати в Ню Йорк, които винаги са подръка да отговарят на всевъзможни въпроси — от цената на ръчно тъканите чаршафи до подробностите за диетата „Дю Кап“. Изразявам огромна благодарност на доктор Стивън Виктор, Марина Ръст, Андре Балаз, Антони Тод, Бил Тансей, Саманта Грегори, Санди Голинкин, Памела Грос, Холи Петерсън, Дейвид Нето, Джули Даниелс—Янклов, Александра Котур, Лара Шрифтман, Елизабет Салцман, Стефани Уинстън Уолкоф, Кади Робинс, Миранда Брукс, Хамиш Бауелс.

На приятелите, които ме подкрепяха, докато пишех и редактирах: Кати Колинс, Миранда Рок, Г. К. П., Хелън Джеймс, Кара Бейкър, Али Есири, Бей и Дейзи Гарнет, Шон Елис, Рита Кониг, Ричард Мейсън, Брайън Адамс, Алън Уотсън, Матю Уилямсън, Вики Уорд, Сюзан Блок, Люси Сайкс, Валери Сайкс и Тоби Роуланд — извинете ме за всичкото стенене и хленчене. Сега вече може да си говорим за други неща.

Издание:

Плъм Сайкс. Тези луди, луди глезли

ИК „Бард“, 2006

ISBN: 954-585-682-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.